

ספר יצירה

עם פירושי הרמב"ן, ר' דונש בן תמים ור' אשר בן דוד

Sefer Yetzirah

With the commentaries of the Ramban, R' Dunash ben Tamim, and R' Asher ben David

Rome · 1284

An exact copy of BnF MS Hébreu 763

What you are holding is an exact copy of one of the most important manuscripts of Sefer Yetzirah – "The Book of Formation" – the oldest extant work of Jewish mystical thought, traditionally attributed to Avraham Avinu. This volume, written on parchment in Rome in 1284, brings the text together with three of its great medieval commentaries.

The first is by R' Dunash ben Tamim (10th-c. North Africa), one of the earliest known commentators on the work. The second is by R' Asher ben David, an early Provençal Kabbalist and grandson of the Ra'avad. The third is by the Ramban – R' Moshe ben Nachman (1194–1270) – whose commentary is preserved here in one of its earliest documented copies.

The codex is also a major textual witness for the long recension of Sefer Yetzirah itself, alongside which the entire later kabbalistic tradition would unfold. Holding these 68 parchment folios is holding one of the gateways through which the oldest layer of Jewish mystical thought passed into the medieval world.

The original is held at the Bibliothèque nationale de France in Paris (MS Hébreu 763), digitized through the joint Gallica · National Library of Israel · Friedberg Jewish Manuscript Society Ktiv project.

ECHOES OF HISTORY SERIES

Brought to the public and printed by the Baal Shem Tov House Press

Bringing Jewish History to life.

www.baalshemtovhouse.com

The original manuscript is held at the **Bibliothèque nationale de France**, Département des Manuscrits, as MS Hébreu 763, and was digitized through the joint Gallica · National Library of Israel · Friedberg Jewish Manuscript Society Ktiv project.

Image courtesy of the Bibliothèque nationale de France.

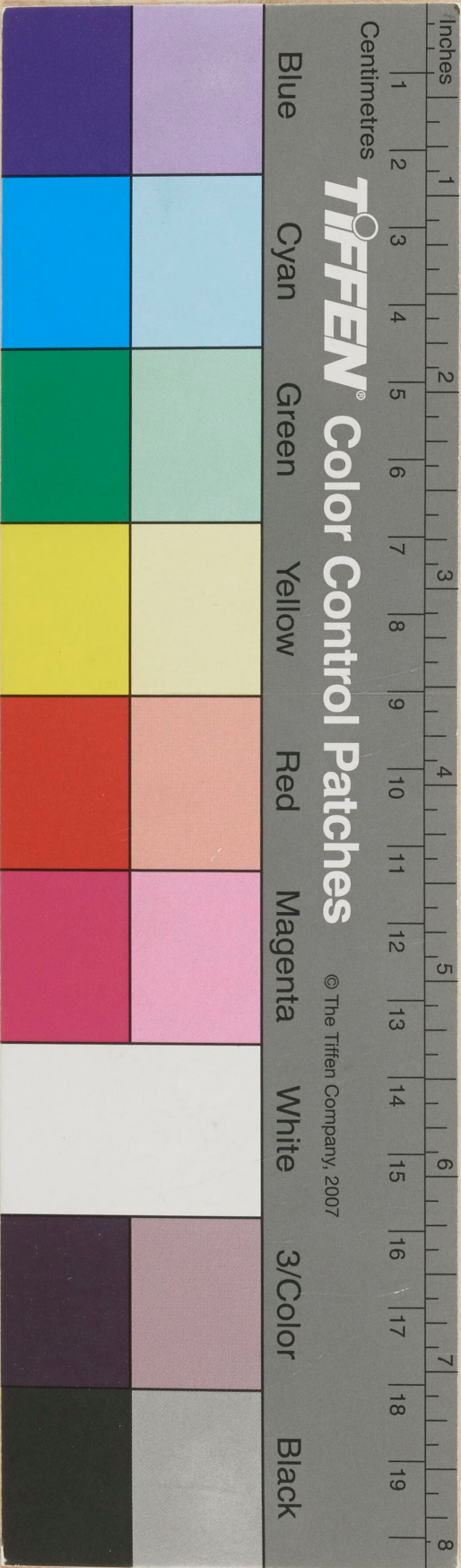
Contact **office@baalshemtovhouse.com** for more information about the Baal Shem Tov House Press and its Echoes of History Series.

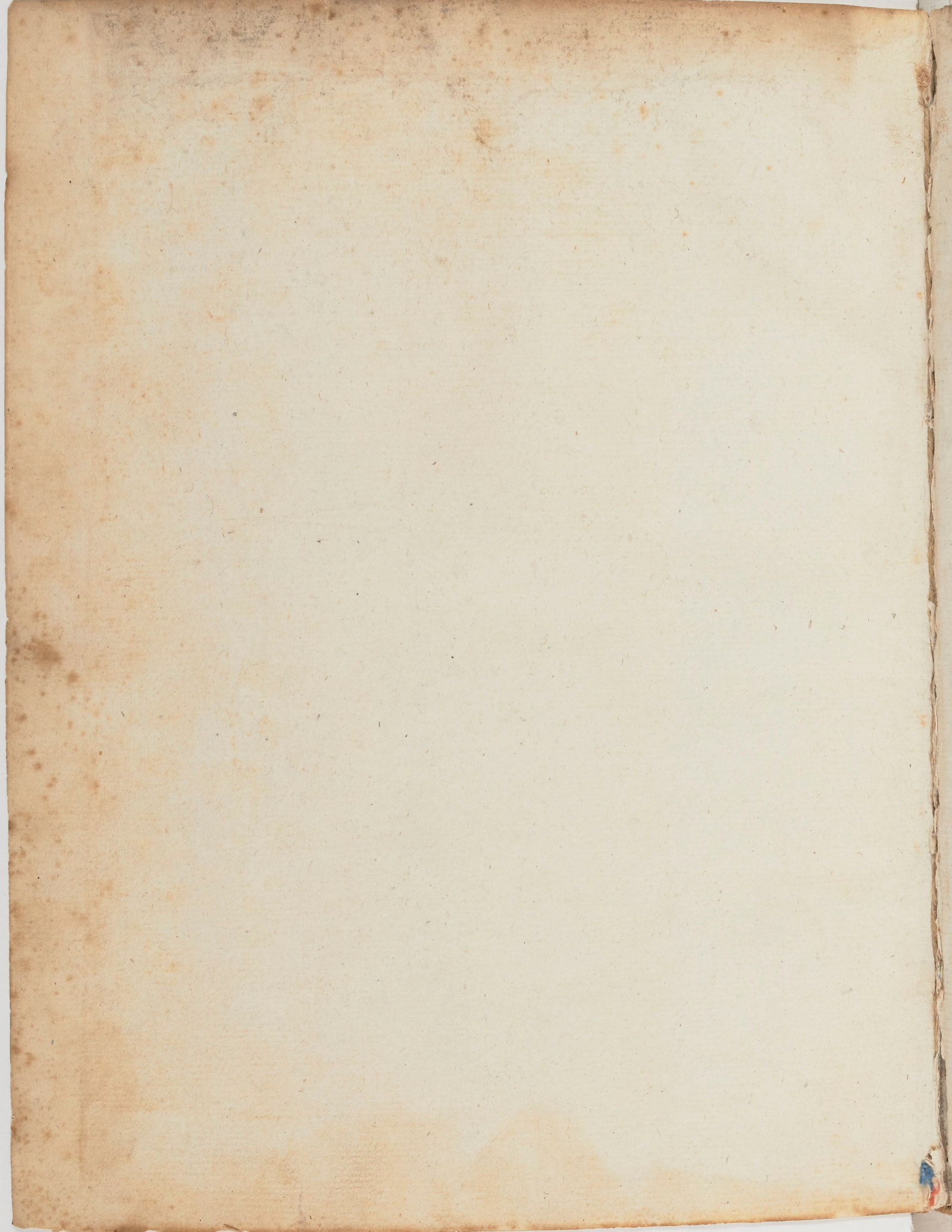

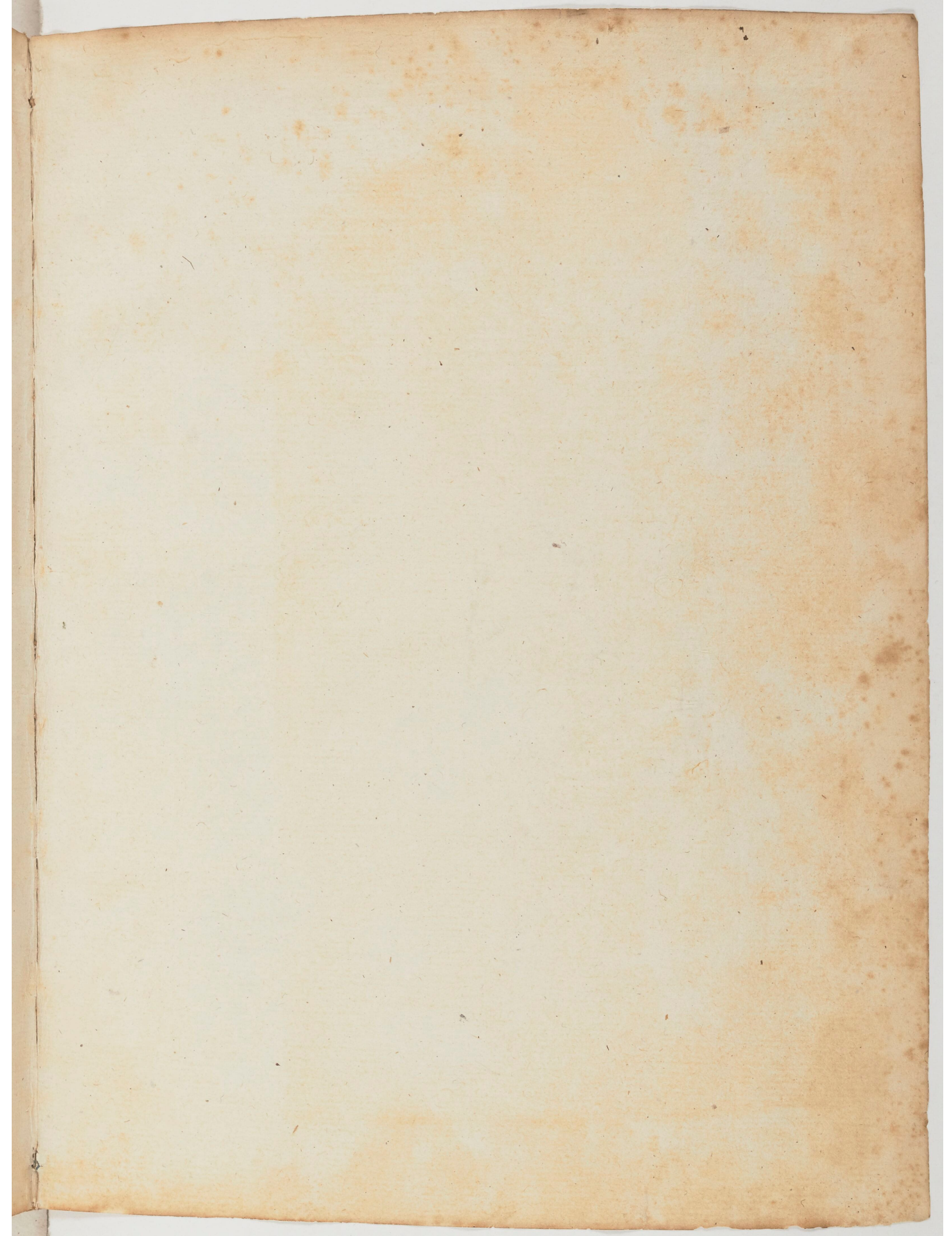
HE
7

HEBR.

763

Libri Cabalastici
pro retributione
Alphabetus de Anjona queditus —

Code Heb. 255.

- 1.° Sopher Terza, livre de la creation, ou de la formation, ouvrage attribué au Patriarche Abraham.
- 2.° Commentaires sur le Sopher Terza, par un anonyme
- 3.° autre commentaire sur le même ouvrage, composé par le même (voy. page 8).
L'année 4852 ⁼¹⁰⁹² de la creation du monde (voy. page 8).
- 4.° Commentaire sur le Seui Hamaphoras, ou nom de Dieu, je n'ai pu découvrir ni le nom de l'écrivain ni le temps, ni lieu, ou il a été écrit, on lit au verso du feuillet 26, b. ces mots אברהם ברכה qui signifie, Abraham, sa memoire soit en benediction. (v. no. 222 p. 181 et suiv)
- 5.° Commentaire sur le Kadish, ou priere pour les morts, par le même
- 6.° Commentaire sur le Sopher Terza.
- 7.° Schaar Haquemul, cet ancien traité ou chapitre de la recompense, par Moïse, fils de Nacheman de Geronde. on trouve a la fin ces termes: "ce traité est appelé Schaar Haquemul, chapitre des recompenses, et c'est le dernier chapitre du livre Thorat Adam, que Rabbi Moïse, fils de Nacheman a composé, et moi Jonathau, fils d'Abiezor Cahn, de la ville de Teras (?) lui copie et finit, le dimanche au soir, le 12 du mois d'Iyar, l'année 5044 de la creation &c.
- 8.° Discours sur la qualité de l'ame d'Abou Naz, ab alferabi, il a été traduit de l'arabe en hebreu par Nacharya, fils d'Isaac de la ville de Barzelonne.

les nos
2 et 3
se trouvent
dans
le no. 222, p.
181 et suiv.
Le no. 3 parait
être un abrégé
du comment.
d'Abou-Sahl
ben-Tamin,
ms de l'Orient.
no. 160. L'an-
née de cet
abrégé a sub-
stitué la date
de 4852 (année
dans laquelle il
écrivait) à celle
4716 ou 345 de
l'ère qui
présente l'ouvrage
original.

E. Carmoly

13

pag. 9.

Heb. 235.

- 1. Lile lallat
- 2. parta utibw
- 3. Alfarabi de Anima

בשליש ושתים פתיבות פלאי פלחור החכמה חקק בן יי עבאות אהי שר אהים
 שר עבאות חיים שרדי רב ועשא שוקן עד וקחש שומן ברא עלמן כב ספיים ספר
 וסר וסיפור עשור ספי בלימה וכב אונות יסוד עשור ספירות בלימה במספר
 עשור איבעור ה כבד ה וריה יחירי מסונת באחיטע עשור ספי עשור ולא השע
 עשור ולא אחר עשור הכן בחכמה וחכם שאין להם סוף עמק ראשית ועמק אחרת
 ועמק טוב ועמק רע עמק רום ועמק תמ עמק מזרח ועמק מערב עמק דרום
 ועמק צפון וארון יחיד אמן מושל בכולן מאשן קודשן ועד עדי עד עשור
 ספי בלימה יפייק מראה הבק ותבליק אין להם קץ ודכוו בהם בריצח ושוב ולא אחת
 כסופה ידווק ולפע כסחן הם מטרתמים עשור ספירות בלימה עשן סופו במילת
 ותחלתו בסוף כשלהב קטורה בתלת שארון יחיד ואין לו שיע מפע אחר מה אה
 סופר עשור ספירות בלימה בלום פיד חספר בלום פיד מלדבר בלום לבך מלהייר
 ואם רץ לבך שוב לחקוד שכר ניה ריטא ושוב ועלה עברה ביה עשור
 ספירות בלימה אחת היא רוח אהי חיים כרך ומבורך שמו א חי העלמים קול ווח
 ודיבור וזמן רוח הקודש שנים חח ארוח חקק וחרם כב אונות יסוד ג אמות
 וז כפולות ויב פשוטות ורוח אחת מהן שלש מים מרוח חקק ומעב בהם תנו ובהן
 רפש אשומי וטיט יקקן כמין ערוכה היצבן כמין חומה סככ כמין מעובה ארבע
 אש ממים חקק ומעב בה כסא הכבוד ואופעם ושרפים וחיות הקודש ומלאכי השרה
 ומשלושין יסר מענט שן עשה מלא כין רוחות משרטן אש לוהט חמש חתם רום
 ביור שלש אותיות מן הפשוטות וקבען בשמו הגדול יהו וחרם בהם קטורה ופע לה
 למעלה וחרגו בהן שש חתם תחת ופע למטה וחרגו בהן טבע חתם מזרח
 ופע לפען וחרגו בהן שמיטה חתם מערב ופע לאחור וחרגו בהן תשיעה חתם
 דרום ופע למיט וחרגו בהן אילו עשור ספירות בלימה רוח אהים חיים ורוח מים אש
 מעלה תחת מזרח ומערב דרום ומען פרק שיני כב אונות
 יסוד ג אמות ז כפולות ויב פשוטות ג אמות יסודן כן זכור וכך
 חובה ולשון חק אכריע ביננים כב אונות יסוד חקקן חתבן שקלן המיק ירפן ויבר
 בהם נפש כל הייטור נפש כל העתר לעני כב אונות יסוד חקקת חתבוב רוח קל
 קטורה כפה בתחשה מקומות אה הע בומף ג ככ רט לנה זס ירש אה הע
 אונות הגרון קטורה בראש הלשון כשלהב בומף א שרמשין בין השפתים ובראש
 הלשון ג ככ על הלשון נכח רט לנה על מיט הלשון עם הקול משרמטות זס
 ירש בין השישם והלשון כב אונות יסוד קבועה כלה פלא מעיים חזר הגלג
 פנים ואחור וזה סימן ארבע אין בעובה למעלה מענב ואין בעיה למעלה מענע

אין בארץ ה' רק וי' זכ' ח' ט' י' כ'

כיצד שקול המיון אלה עם ביה סוף וכולן עם אלה ביה עם סוף וכיון עפ"ה חוזין
חילוף בלא שערים שמתן נברא הכל. נמצא כל היסוד וכל הדיבור בראשית יצא שם
בריבור אחר יצר מתנו ועשה יש מאיין נחשב שמורים גדולים מאדיר שאיך נתפש
ספר אחר יצר אה"ש. הוא חלל העולם עד שאמר לו דיי. וסימט אל כר גש דרי וכן שלש
אמור אה"ש בשלם. רח ומיסוואש. שמים נבראו תחילה מאש וארץ חמים ואויר
נברא מחום מכריע בנערים. ג' אמור אה"ש בשנה טרפה ומימיר עשה את כל ה' ה'
הייעור ואת כל הדיבור שם וסימן לדבר ככ' חפצים ודון אחד. פרק ט'
שלש אמור אה"ש מאש יסודן כן זטג וכן חובה.

ולשון חק מכריע בנערים. ג' אמור סוד גדול ומופלא נחטם בשש עבועי
וממט יוצאים אטו ומים ורוח ומתחלקים זכר ועקבה. ג' אמור אה"ש. מ"ס דוממות
שין שוחקת נאלף חק מכריע בנערים. ג' אמור אה"ש וההן נבראות ג' אבות אט
ומים ורוח. חום נברא מאש. קור נברא חמים ורוח מכריע בנערים. ג' אמור אה"ש
בגש ואש נברא מאש ובטן נברא חמים. ודייה מחום מכריע בנערים. ג' אמור
אה"ש חקן וחשבן ויצרפן וחם כחן ג' אמור בשלם ונ' אמור בשנה ונ' אמור בגש
זכר ועקבה. המליך את אלה ברוח וקשר לו ספר ויצרפן זו עם זו וחם כחן אויר העולם.
היה בשנה. היה בגש זכר באה"ש ועקבה בא"ש. המליך את שין במחש וקשר לו
כר ויצרפן זו עם זו וחם כחן שמים בשלם וחום בשנה וראש בגש זכר בשנה זכר ועקבה
בש"ש. המליך את חם במים וקשר לו ספר וחם כחן אויר בשלם וקור בשנה ופרי
בטן בגש זכר במש"ח ועקבה בג"ש. פרק רביעי' ז' כפולות בג"ד
כפ"ה והם חמ"ב מתנהגות בשנה (שטות ביה ג' ד' ד' כ"כ ד' ד' ת"ת
ד' וקשה תבטל וקבור וחלש. וכפולות שהן המזוה תמוז חיים מור. תמוז טלום מלחמה.
תמוז חמה איולה. תמוז עשור ענין. תמוז זרע שממה. תמוז חן כיעור. תמוז ממטלה
עכזר. תמוז רוח סודיות. תמוז שיה איולה. תמוז הילוך אי ג' ג' תמוז השמים
סידום. תמוז טינה ערות. ז' כפולות כ"ה כפ"ה. כ"ה ז' קטוה מקום קטוה מקום
קדוש חוסן במקומון אח' טרם קטוה מעלה. שלש קטוה חטה. ארבע קטוה מזרח.
ה' קטוה מערכי. וקטוה צפון. ז' קטוה דום. שש קטוה שיער. הי"ל קדש באמצע.
אבל העולם סוף. ז' כפולות בג"ד כפ"ה חקן וחשבן ויצרפן ויצר טום כוכבים בשלם
וימים בשנה ושערים בגש ז' ז'. כיצד יצרפן שיה אכנס בוטה שזכ' בג"ס. ג' טעם
ובג"ס רבוטה כל בג"ס. ה' בוטה ק"כ בג"ס. ובוטה הש"כ בג"ס. ז' בוטה ה' אכ"ס
וקימ ע"א. מכאן ואילך יצא וחשוב מה שאין חפ"ה סוף לדבר ומה שישן חוזן יטל
(שמוע) ואילוף כוכבים בשלם. חנבל טע"ה. טובה טובה ג' צ"ה ועין ימין

ג' כרשור האדם רגלים ידים ופה ג' איש כרשור האדם עינים אזנים וחוטם
 ג' שמועות יצור לאוזן קללה וג' דיוק ושמועה רעה ג' שמועה טובה לאוזן
 ברכה זקילוס ושמועה טובה ג' ראיוה רעה לעין עין טיפה ועין רעה ועין
 מגבר ג' ראיוה טובה לעין עין בושה עין טובה ועין טמאה ג' רעה
 (לשון שיחה והמורכב בפע המלשין והמרד אחר בפה ואחר בלב ג' טובה
 ולשון שחקה ושחירה לשון ומר כן אמר אחר על גבי שלשה וג' על גבי ז'
 וז' על גבי יב' וכולם ארוקים זה כזה ואלמלך טמאן מושל על סלן וכיון שיפפה
 אברהם אביט עב' והביט וראה וחקר והבין וחקק וחייב ויערף וייסר ועלמה כרו
 כלה עליו ארץ הכל והושיבן בחיקו ושקן על ראשו וקראו אוהבו ושמו בט וכת
 וכת לו בריה ולמדו ער עלם שז' והאמין ביה ויחשבה לו ידקה כרה לו בריה
 בעשר איבעבור דליו והוא בריה מילה כרה לו בריה בתוך עשר איבעבור ידיו
 והוא בריה לשון וקשר לו כב' אורגור בלשונם והמקום בלה לו סודו משכן במים
 רלקן באשי רחשן כרוח בערן בשבעה כהן בשעם עשר

מי שיכין בספר זה וישמרהו מוכטח הוא שיהיה בן העולם הבא
 דין ספי אורגור דאברהם אביט דמיתקרי הלכות יצירה וכל דיעי ביה ליה שיע
 שיערין להכמה ויהיין ספי דמיתקרי סוד העיבור שכל העולם תלוי בו לא
 תמסר ינה אלא למי שסר מדע וירא אהים ומחנה ומקוה לקוץ לפי שז' והכונט
 ביה חסר יסובט ואז ישז' טשע ביה השוער עלמים לאת כושן ולא תבלמו ע
 עלמי ער

תם ספר

בלב נתיבות פלאור חכמה חקק יה יא עבאור אהי ישר אהים
 חיים רם ופשאן שוכן ער מרום וקדוש שוין
 ברא עלמו בך דברים בספרי וספרי וסיפורי ספי בלימה כמספרי איבעש
 וכן במלה ולשון ופה ספירות בלימה מרחק שאין להם סוף וכן יב' א
 אורגור יסודן ג' אמור וז' כפולות ויב' פשוטות ג' אמור אמש יסודן כף וכן
 ז' כפולות ביה כפולות ומתקען כב' יסודין חיים וכן יב' פשוטות יסודן רחיה
 וכן ג' אבוק ורגול דורגון וז' כפולות ויב' פשוטות ויב' אלכסונם עדים טמאפם עלם
 שנה ועשי ויב' פקידים בתלי ובלל ובלב יספי בלי ולא ט' וכן וחקוד בהם
 ודע ושור וחשוב והעמד דבר על כורין והשב יוצר על מכות ספי בלימה
 עפייבן כמראה הבזק וכן ג' אמור סוד גיול ומספה ומפואר טמאט יוצאין
 אש ורוח ומים ומתלקין זכר ונקבה שמקן נבוא הכל ז' כפולות ביה כפולות ז' ולא
 ז' ולאח וכן ואין עלם מקומן יב' פשוטות יב' ולא יא' יב' ולא יג' יב' בולני

כובשין

אלמותם מקיבלים אז סדרים וכו' והן והן זיועה עלום כל אונות זכועה בגלגל
בלוא וכו' למטה מנגע עדים נחמט עלום טעה ועבט עלום ספי יתובי טעה
ספירט ב' וכו' עבט ספירט ב' וכו' פרק ב' סעי' בלומה בלום פד
מליב וכו' כבוד ברה ומדתן טאין להם סוף ענין סופן כבוד לתן ותם לתן כבודן
כבודכה קטורה בגמלה לע ומשוב ושור וכן שמוע אחר ואין בלעין ולפע אחר
מה ארג סוכר כל אונות יסוד ג' אונות וכו' ג' אונות אה"ש תלמוד שמים אש
ותלוד הארץ מים ותלוד האויר רוח אש למעלה ואים למטה וזוחק מביע ר
בעתים ג' אונות אה"ש חתום בשש עשוע ומתול בוכר ועקבה א"ס דומת ופיין
שוחקת וז' חק מפיע בגמרים ז' כפולות כ"ז כפולת משמעות ב' לטועת טעם
כפולות של המדות ב"ג וכן כולן כנגד המעלה דן וקשה שכן כפולות המעלה
גבור ותלש וכן משמעות מים ומתגבן ז' כפולות ז' חקן חשבן ערסן שקלן
והחשבן כבוד יסודן ג' אכעם בעת טעה בעים וכו' מטין והילך יתח ומשוב מה
טאין חפס יבולת להם נומה טעון האון יכול לטמוע שכתן חקק י"ה עבאור
אהו ושל וכו' יסוד טען כפולות טען וכו' ז' כפולות כ"ז כפולת כקד ז' קטור
מקום קדום בום כקוונת אמת וכו' דומה לתד עדים נחמט וכו' ז' למטה וז' על
והים וז' על גב ז' ומעלעוין סוד מיעט וכולן הלעין וסופן לתד ואין לו שיט
מלך יתד בעלמך וזון לו שיט סהוא אחד ושמו אמר ז' ספירט בלומה אחר
דוח אה"ש חתום מ' כפולות כפול כפול ומתח כפול ומכונן שמוע נחמט לעולם ועב
קול וזון דייבך חתום דוח קקטש ז' דוח חרומ חקק ומעב כ"ז חמות השמים
מחרת והערב עפון דרומס יתח בבל אחד מהם ז' חתום חתום חקק סכסך כמן מע
מעיבה ויעת מים עלתם ועעטם וזכר ע"כ כ' לפען יתח דיו חרין רגו ז' קו
ירון שמקוף את כלחטולם בנהו אילן אכעם חסולמות כס מחוקעק בלומה שח
עלם עכס יוצח חים ט"ז ונעה על חקו רגו וז' ז' אש מכעס חקק בלום כמות
כפולת וכל יצח חתום ס"ז עשית הלחפון דומת וז' חמש כ"ז ג' אונות כ"ז
עשיות וקבען בשמן הגדול ח"ו וחתם כחם ז' קטנות כ"ז אונות ג' אונות וכו'
מיטבות כוח הקודש חקקות כפול קבועות כפול בה וקטנות וכו' אילן כל אונות
חקקן וכו' כיצד ירפן א' עם סלן וכולן עפ"א' וכו' יעבד ודימור ועטמה בל יסוד
וכל דיבור טעם אחד וסימן כל חכמים וזוף אחד כי לפול סדר אחד הוא ג' אונות
קחב אה"ש ואילו חן אמש סוד גדול ומכנסם ומז' פלח ומטום בן טבעות וחמט
יוטאים אש ואים ורוח בזכר ועקיבה ס' כל דבר שפרא בעלם בין כוכבים בין מקלות
בין שאר כריות שוכאין ושכ' מים זכרים וקטבותן וכן גם ה' שמים והכריות

ויהי כי יתן אהרן עליו הכל כי יצא גלגל אש השמים תלדור השמים אשר יקרא האש
 שיצא מן המים אילן ספרות שלא כהבט לועל אמת רוח אהים מים ברוך
 ומבורך שנתן שלתי העלמים קול ורוח היבור וכו' וזה הקורש שהוא ראשון ואחרון
 להגשיותו חקר וכל ולחוריתו אין גבלת תכלה ב' תה מרות כי יצא הויצא הקצה
 רוח הרוח הקודש והקק ומצב ברזח הויצא חלל העלם ה' פועלן וזנה לל אחר ואחר
 לו העם מבדיל אלף אלפי אלפים וזכר יושב ג' רבבות בארש העושה לל זכורה
 ועם בו ומתקן הכל כפ' אהרן עשיתן הקצה ג' ספרים בסודותיהם ספרות אהרן
 ספר אחר ו' אהרן הכהן ספר שיש י"ב הספוטות ספר ג' שליש ורוח אחר מתן
 זה הרוח שבעם הקצה מרוח הקודש אחר היא מהאורות וזאת היא מהפ' חוה' שנתן
 סבל למעלה ג' מים החת כי יצא מאותן נח שבעם הקצה ועשה עלמנו הויצא המים
 חלל לחיות החת ערוץ חקר ומספר וחקק ומצב במים חסם רגון ובתו ירעו נשע
 רגון זה קן חילק החקק כל העלם והוה חסד שבראש ס' כ'ב לעלם קודם עמוד השחר
 ולק' קדמות עלה השחר על כ' עולה אותן השחר ויכיא אור ויכ' (דבר נגד
 על ק' רגון וחבר ס'ו' בורו אילן ארבעס חסלותיה המטוקעות בראש ומתן המים
 זכרן ויכיאין והמים חסם שמוצא מלחמותו הקצה תלום באויר בתולו של עלם ס'ח
 באויר קודשו ו' אש ממים כי יצא ואחר שגלגלם באויר הגעע זמר מזוהרן
 השון והסוד אחר במים ומצב אותה הזוהר יצא אש המים זמן המים משלשלת
 ומאורה הקקל ומצב כסא הכבוד וכל צבא מרום ומן הרוח ומן המים משלשלת
 ס'ח שבע עשה מלחמן וחור ונ' ס' לה ריעה ק' לעשות מ' אשן ונ' ולה שלח
 ישו לו כ' אש אוכלה הוה ואל' רגמה איך יצאה אש ממים כ' גס ברעב אנשים
 הקטע נק' למוציא אש ממים ס' יצא אבוא כל זכורה שמונה ומלחה מים
 ומצב בשמי' ואשים אי שקא כ' יצא ה' יצא מן הכל ויולק כי יצא מצב
 מהמים רעש ושיטי הקפית אש ורוח ומים ועשן עיט נקש וקושן ועשה ארמה
 דבר אי מרד בשעלן מים ומי ריק אהרוח וכל בשליש עפר הארץ הוא למרד כ'
 חלק הקצה אה המים לג' חלקים: החלק האחר הקפית ועשה אה הארץ והחלק כ' עשה
 כל יבוא ממים ושמים העלונים והלק ה' שחר על הארץ ואל' רגמה איד מן המים
 נעשית הארץ שובל יום אש אישי הדימה והגולעב רוחים שבעשק על ידי כ' כל
 כלי הערת על האש ע' המים מצב האש המרתח ומקדשו הארץ ותלדור השמים
 אש מאש שי יצאה מן כוטר אמוז למעלה כי מזנט לענין רוח שון כ' ראו שמים
 וכל צבא מרום ומן השמים הויצא אש תלדור המים ארץ ותלדור הארץ מים
 כי יצא מן המים שייצאו מן הרוח כ' מן שואמרט (בראור הארץ מצע יזוב מים

ג'
מים

תלונה אויר רוח כיצד מרוח אלהים חיים נעשה אויר השלם ומן האויר יוצא
 רוח אש מלמעלה ומים מלמטה ורוח בנעים בין האש ובין המים
פרק שלישי ג' אמות אמש בעלם ובשנה ובנפש כי אמש בעלם
 כשואה רוח אש ומים שהמים עלהארץ והמים המתוך
 והמכריע ג' אמות אמש בשנה אש ומים ורוח כיצד חוס מאשקור מים
 רוח מרוח מכריע ומתוך בנעים בין החום ובין הקור ג' אמות אמש בנפש אש
 ומים ורוח כיצד ראש גבוה מאש בטן מים ג' מיה מרוח עפרעג ומנוסה בין
 הראש ובין הבטן חץ הרוח יולד החום מן הבטן קור ממחל ומאשרה של הגיה
 יולד הרוח ג' אמות אמש המליך את אלף ברוח וקשר לו טר וחקקו בראש העפר
 ויצר האותיות זו כזו ועשאו ב' רבויין וכע א' הא אמש והב' אמש ויצר בו אויר
 העולם ורויה בשנה ומיה בנפש ולרבר שהוא בעולם זכר ונקיבה זכר באמש
 ונקיבה באשם המליך את נשם במים וקשר לו כתר ומקום בראש הרבה וצרף את
 האותיות זו כזו ועשאו ב' רבויין הא אמש והב' אמש ויצר בהם אויר בעולם קור
 בשנה ובטן בנפש וכל רבר מאלה זכר ונקיבה זכר באמש ונקיבה באש
 המליך את ש' באש וקשר לו טר ועשאו ראש הרבה וצרף את האותיות זו כזו
 ועשאו ב' רבויין הא אמש והב' אמש ויצר בהם שמים בעולם וחום בשנה וראש
 בנפש וכל רבר מאלה זכר ונקיבה זכר באמש ונקיבה באש ורע כ' יש אויר
 בעולם האויר ומימיח זכרים ויש שמימיח נקיבות בין בזכרות בפיוה בין
 בביוה ויש רוח בשנה ומולדה ומפרה זכרים ונקבות ואילו הם זכרים הנקראו
 טבעא אמש אמש אש משא משא שאם **פרק רביעי** ז' כפולות
 בג' כפולות (מה נקראו כפולות על אשר הם מרוגשות
 ביה ויבוא להם זמן מרפוא בערבובתם כיצד בג' ד' וכמו שהם המורה כך
 יש המור (זכרים שערסרן בהם המור חיים מוג' וכנ' ז' כפולות ולאה ולאו')
 ז' מטון ז' עלשר לז' סררים והיכלקדש מכונן בערך ברוך כבוד יי' מהקומו הוא מקומו
 של שלם ואין העולם מקומו והוא טשא את טלם ז' כפולות חקקן חשבן שתון יצרן
 המין ויצר בהם כוכבים בעלם ומים בשנה ושערים בנפש וטלם כנח זכר
 ונקבה ז' כיצד יצרן ב' אכנס בטעם ב' כנס וכנ' כיצד אל (א' את רח אלה
 הלא לאה אהל האל (קא' וראה רוח חשמוע כיצד ב' פעמים אחר הרי ב' בפעמים
 ב' הרי ז' פעם ז' הרי כ' הפעם כל הרי קב' דבור של ז' אותיות ז' פעם קב'
 הרי תשכ' כי ז' פעם קב' עליון משכ' ולז' אותיות לז' פעמים ג' ונקראו הרי
 הם ה' אלפים וכעבין זה את עליון לרבים הרבה עץ כי יחדל לספור ומשבון זה

עלה כך בלא עקודי אבל בשקוד אין חקר ומספר ואם נאמר חכם ומנה חשבון
 שהיה עשה חן כב אוטוב של אלפא ביהא רבנו אחד ומגלגלו באומותיו ובקוריו
 כענין הזה ובחשבון הזה רבנים כלולים רבנים גדולים מלא ריבור חצי ריבור
 שליש יר ריבורי שנים ברבור אחוז זה כזה ישמעם לח ישמעם היה מוצח כל
 לשונה שבארץ אבל אית בעולם אלא למי שאין לו שיע זי כפולוג בתי כפוז
 המליך ארבי וקשר לוקשר ויצרף זי אורוה זוכו ועשאן ריבור וכעו בתי כפוז
 וצר בו שבה בעולם ושכר בשנה פה כנפש וחיים ותמורת מור המליך אר
 ג וקשר לוקשר ויצרף זי אורוה ועשאו רמר וכעו גבד כפוז וצר בו יצר בעולם
 ואכספ בשנה ועני ימין כנפש ושלוס ותמורת מלמחה המליך אר ד וקשר
 לו כרז ויצרף האורוה ועשאן רבור וכעו דגב כפוז וצר בו מארזים בעולם וכ
 בשנה ועני שואל כנפש וחכמה ותמורת איולה המליך אר כ וקשר לו כרז וצר
 אורוה זו כזו וכעו כדג בפוז וצר בו חמה בעולם וג כשכר בשנה ואף ימין
 כנפש ועשר ותמורת עני המליך אר פ וקשר לו כרז וכעו פכל גבד
 וצר בו ענה בעולם ול כשכר בשנה ואף שואל וזרע ותמורת שואמה המליך
 אר ד וקשר לו כרז וכעו דפב דגב וצר בו טב בעולם וה כשכר בשנה ואזן
 ימין כנפש ותן ותמורת עשר המליך אר ה וקשר לו כרז וכעו דפכ דגב
 וצר בו לבנה בעולם ואזן שואל כנפש ויוס ז בשכר בשנה ואמסלה ותמורת
 עברוה החיה אהים אר שלשה הערים האלה להעיר כי הוא אהים חיים
 ואין זולתו עלם כפט עצמו שנה בפע עצמה נפש בפע עצמה אלו שלשה
 מעידן כי הוא אחד ואין לו שיע ואין עור מלדו זהו בתי כפוז פרק
 חמישי הפיק הה סל יב כפוטוב ואילו הן זה טו יב סע יב
 יסודו ראיה שמי ער ריחה שיחה לעטה משול מלמכה הילוך
 רוחי שחוק מחשבה שיע יב ולא יא יב ולא יג יב גבול אלכסוס מפועלים
 לז סרזים מופקים בין חח לחח גבול מזרחיה יפועה גבול מזרחיה רחמיה
 גבול מזרחיה חמיה גבול מזרחיה תחיה גבול מערכיה יפועה גבול מערכיה
 רחמיה גבול מערכיה חמיה גבול רחמיה חמיה גבול רחמיה תחיה גבול
 יפועה רחמיה גבול יפועה תחיה ומרחיבן והולכין ערי ער והן הן זכועה
 עלם יב אורוה הן זה טו יב סע יב חקקן היעבן ירפן שקלן המין וצר כח
 מזלוג וחדשים מעיזים ב לעזים ב עליזים ב לעזים ב עליזים ב טורפין
 ב יעידן ב לעזים המרה והכבר שהם מביאים לעז ב עליזים המסס והטמול
 האשחין אר האדם המסס באסלה ובשמייה הטמול בשחוק כי המע יולד השחוק

ב'לועזים' הכליות ש'נ'אברך אה' י' אשר יעצב וכן' ב' עלי'עם' המעל'עם' כע
אדם' הוושט' בבל'ע' והבטן' כו'מ'א'ר' היטוא' ומי' רגלים' ב' טוד'עם' ב' דים'
ב' שידים' היגלים' עשאו' כמן' מריכה' ערן' כמן' מלחמה' זה' לעומת' זה' הן' וכל' אחד'
ויחד' לבדו' שאר' כג' ערים' ומערי'ם' על' אה'ים' ט' הוא' אחד' ואין' ב' ואילו' הן' על'ים'
ש'ם' ועש' ז' חלק'ם' ל'ך' בהם' חב' וכ' חיי' ג' עדים' על' אחד' שאין' לו' שי'ב' ומתקיים'
הפסוק' על' פ' ג' ערים' י'ב' עמדת' ג' אויבים' ג' ממ'ה'ש'ן' ג' מחיים' וא'
מלך' ט'און' מושל' על' כולם' א' על' ג'ב' ג' ו'ג' על' ג'ב' ז' ו'ז' על' ג'ב' י'ב' וטל' אדוקן' זה'
בזה' וסימן' לדבר' כ'ב' חפצים' במק' אחד' כ'ב' אותיות' הם' החפצים' והן' אדוקן' בעולם'
ובשנה' ובגש' י'ב' פשוטות' הן' זה' ט' לו' סע' י'ב' חקן' י'ע'ן' והמין' והמליך' אה'
ל' חקן' לו' כג' וחקן' ה' בראש' הדיבור' ובעו' הן' זה' ט' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' כ'ט'ל'
בעולם' וחודש' עמן' בשנה' וככד' י'ע'ן' בגש' המליך' אה' וכן' וחקן' בראש'
הן' כסוף' ובעו' זה' זה' ט' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' שוק' בעולם' ואיך' בשנה' ומרה' ועמ'ך'
בגש' המליך' אה' וכן' ובעו' זה' זה' ט' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' חמא'ו'ם' בעולם'
נ'ס'ן' בשנה' ועמ'ן' חמ'ך' בגש' המליך' ח' ובעו' הן' זה' ט' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו'
סרען' בעולם' ותמוך' בשנה' והמס' בגש' המליך' ט' וכן' ובעו' ט' זה' זה' לו' סע'
י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' אריה' בעולם' ואם' בשנה' וכול'יא' ימין' בגש' המליך' אה' וכן' ובעו'
י'ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' בתלה' בעולם' ואלול' בשנה' וכול'יא' שמאל' בגש'
המליך' וכן' ובעו' לו' ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' מאונס' בעולם' תשרי' בשנה'
וושט' בגש' המליך' ז' וכן' ובעו' כל' י'ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' עקוב' בעולם'
מרחשון' בשנה' ובמן' בגש' המליך' אה' וכן' ובעו' ס' לו' י'ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע'
בוקטה' בעולם' כסל'ן' בשנה' נד' ימין' בגש' המליך' ע' וכן' ובעו' ע'פ' כל' י'ט' זה'
זה' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' ג'ר' בעולם' טבת' בשנה' ניד' שמאל' בגש' המליך' ז' וכן' ובעו' ע'ע'
ס'ג' לו' ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' ד'ל' בעולם' שבט' בשנה' ורג' ימין' בגש' המליך' ק'
וכן' ובעו' ק' ע'ס' כל' י'ט' זה' זה' לו' סע' י'ב' י'ע'ן' ויע' בו' רגס' בעולם' אדר' בשנה' ורג' שמאל' בגש'
י'ב' פשוטות' למה' קראן' פשוטות' על'כן' כשהן' לא' רפות' ולא' רגשות' אלא'
אכל' כשיתחברו' עם' אותיות' אחרות' גם' אילו' ערפים' ורגשים' על' כ' יש' לאלה' תמונות'
כמן' לבג' כפ'ר' כאשר' אמר'ן' למעלה' אלו' התמונות' של' י'ב' פשוטות' תמו'
דאיה' עונות' תמו'ד' שמ'יעה' חרשות' תמו'ד' רח' סתרות' תמו'ד' שיח' אלמות'
תמו'ד' לעטה' רעבון' תמו'ד' משל' סיו'ם' תמו'ד' מלאכה' דמות' תמו'ד' הילוך'
אגרות' תמו'ד' כו'ג' רחמים' תמו'ד' שמוך' בכייה' תמו'ד' מחשבה' עצה' תמו'ד'
י'אן' שאתה' תמו'ד' שינה' עחור' והע'פ' שט'ר' טלה' ועסן' באור' אחת' אין' השלה'

מושל בכל חרש עסקי אלא חקופה עסקי ועל יום י' שעות וחצי וכן שני
 אחריני וכן חנוניים וכן סרטן הרי מושלים בימי יום של תקופה עסקי ובתקופה
 הגזון חתול חסר טעם ואחריני אריה וכו' ובתקופה גזון חתול חנוניים
 ואחריני עקב וקשה ובתקופה טבה חתול גזי ורץ ודגים וכל אחד ואחד מה
 חמשתלתי יום ו' שעות וחצי לא פחות ולא יותר קצת הם כן של יב אוטור
 וסרטי כל אוטור יסודן וכדורן ובלעין ושיעורן ודיבורן ויצירתן ורמוזן
 ומעשיהן וסוף ארוקן בלג ובלג ולב זה הכל כדאן הק מאש וחמש טימור עש
 ערקתן ועשק לו מאש וחב' ונעה אונתן בקרפ' ה' במען חתמה העסק של
 באמצע וכל הכוכבים והמזלות והמאורות ארוקן בו והוא עמדה חלק של פולן
 לנדגס בין בטוב בין ברע והוא המכהה אורן של ז' כוכבים וחלק נאבית הכל
 מאזרח למערב ממערב למזרח והוא המחזיר כוכבים לאחור ונחמ המיישרם
 הילוך ישר ועל זה כגוב שטון ארוקן בלג ובלג ולב שכל השלם כולו מרבה
 מן הכל ובלג כן כל בע אדם מרבה מן הלב כי הלב הוא המעריך האף
 בכל העבורה ג' אמות ז' כפולת יב פשוטה הם ג' הספרים היוצאים מן כל
 אוטור יסוד שבהם יסד יה יה עבאות אהיי שו אהים חיים וחלק שלם א'
 שדי דם ועשא שופן ער וקרוט שונן אה ב' עלמות דבר בטחון ביה ערי ער
 כי ביה יה ערי עלמים יצור יציר העלמים השלם הזה והבא מלמד כ'
 בשם יה ער הקבה שש עלמים כי כ' שאות הם יה זה בשם אחר השלם זה
 ובשם הב השלם הכא יה זה הם ז' שמות יוד הא יוד ון הא הא ון יבאות
 אור הוא ביצבותן וכל יבאות אים יכולתן להאות כי הם אהיי ישו הוא
 בפע א' אהים חיים המהיה אה כל החיים ג' קראו חיים האהים והמים
 והעץ דבר אהים חיים מים חיים עץ חיים פי השמות א' על שהוא חזק
 ואמיץ שרי שש כאן לי דא שדי אש שודרה כלום אש אוקלה דם שהוא
 יושב בחגן של עלם ועשא שהוא עשא על כל העשאים עשא בכבוד ובגוד
 ובגפארה והוא טשא וסבל אה כל ברבח ובבא בורות מעלה ומטה דרך
 העשאים הם למטה ומשואן למעלה מהן אבל הקבה הוא למעלה ועשא אה
 של מטה ושל מעלה וכל זה שרמזו טשא ברהיה דברו שן טטה עפון על
 והוא תלה ארץ על בלמה שוכן ערי ער שאלטמן ערי ער ואין סוף וקץ
 וקרוט שונן שהוא קרוט ושמותו קרושים ומשרתו קרושין ואלו אה קקן
 יה יבאות יב למטה שמשרתיים ומשמ שין וז ארעם עליהם ג' ארעם
 על ז' א' כובשין וצבאותן הן כובשין ומושלן הן על צבאותן של יב ייב

ועיון

אלכסוועס גבול וואייה לרבר טומנה לרבר האהות געדיס טאמעס עלום
טערונפיש עלום ספירת בי גוז גיוח אשזומים ואשי זוז כוכבים ועל
ספירת הי של עלום נספריז וטספין אף יב מזלות הנה ככ ספי יש לעלם
טעו ספירת בי וגוז גק חום קור ורויה מכריע בין קור לחום זוז ימי בי
בראשית נספריז וטספין אף יב חודשי הוי ככ ספי נפש ספירת בי גוז ג
ראש ובטן וגב וגייה המכוער בין ראש ובטן זוז שערס ועליהם טספס
ונספריז גיב מנהיגים הם ככ נפש אבל עיקר הספירות עלום ושנה נפש
הם האדומים על הכל כי היב של עלום ושל שנה ושל נפש הם הוספיר והכ
תחמת משלה של: וחק הספירות הן: ויב הטספין הם תחומים וסלם בתל
וגלגל לב תלי בעולם ממך על כסאו גלגל מלך בשנה ממך במרינה לב ממך
במך ממך במלחמה כלן של רבר מקצת אלו מיטופן עם אלו ואלה מאלה
אלה ממורגאל ואלה לאלה אלף כקד אלה ואלה לאלה ואם אין אלה אין אלה
כי לא ינעלו אלה בלא אלה וכולן אדוקין בתלי גלגל לב גס כל חפץ האהים
עשה זה לעומת זה: טוב לעומת רע ועל עומת טוב הטוב מעט הרע מעט
מרע טוב רבחין אר הרע והרע רבחין אר הטוב טוב גטון לטובים ורע
לרעים וכשבא אברהם אביט עב והביט וראה ומקד והבין וחקק וחשב וחסב
ועלה בידו גלה עליו ארון הכל שג וירא אליו יי: וחי וקראו אוהבו ושמו
בט וכור בריר לו ולזרע ע עלם שג אשר כור את אברהם וחי וקרא חק
עליו בטרם אינך בטן וחי מיר סר לו כריה בין איבער רגלין זוז
בריר מילה נער כר לו כריה בין הפריס איבער רגלין זוז כריה לשון
הקדש וייחוד א קשר בפין כלשונ ככ אורגה יב עמרים במלחמה
ג אויבים נאילו הן הלשון והכבר והמרה הלשון מדבר והאף לוקה הכבר
טוחן כחמו והמאכל ומצה האף מדצה ומכעס ומשמה גם מחרשה ג
אוהבים העיעס והאזנים והלב העיעס מאירות האף האזנים משאיער
לאף הלב טוחן מחשבה עם הכליות להביא על הטוב ג מחיים ב חוטמין
והטחול חוטמין מכשבין החח והטחול מקור החום של הקרביים ומצה
השחוק ג מחירין כ עקבים הרחגונים והפה אס סגמו לחב או פרחו
לחב מחירין האף ג רבדים הם ברשות של אדם הידים והרגלים והשפתים
וגאנים ברשות עיני ואזנין ועחירין ג שמועור רעה לאוזן קלה וציוף
ושמועה רעה וג טובה לאוזן ברכה ושכח ושמועה טובה ג ראיוג רעה
לעין עין שאוף עין געבה עין רעה ג ראיוג טובה לעין עין טטהוען

ורבר שזערה כי החכם הנקרא אלכונרי כתב בפירוש בראשית ער ויכול השם
כ"ג ז' בא"ג' ומה שאמרו רחוק הטוב מן הרע הם עניינים ואין להם מה
טוב ולא ענה אבל כענין החכמה שנקרא פלספיה כי כאשר לטוב בעולם הוא
המקום בה אשר השיב לבריות וברוח להם מית מאכליהם ושלכן בעל הספר לא יוכל
אדם לעת חזוק הטוב מן הרע לפי שהטוב הוא ואין להודו אחר פעולו שאינם
ידועים ואין לזמן כי הזמן הוא פעולה (לגל) ולשמש ולירח כי הימים מהם היו הם
החדשים והיום הוא מהסבת הלגל ה"ט אשר אין בו כוכבים כ"ז אשר סוכב בכל
יום כי בסוף כ"ז שעה שהוא (לה) ויום ד מחזור למקום אשר ע"מ ממט והחוש נכון
מהימים ומהלכת הלבע כל הלגל בכ"ט ימים וחצי יום ש ושע שלישי שעה וע"ג
חלקים והשנה עונה מחדשים ומחזירת השמש אל מקומן אשר בזרח קודם
ש"ס יום ורביעי יום והזמן אינו נמשך מהשמש והמועדות והם ד' זמנים שנים
וחדשים וימים ושעות והשעה היא כוון שיסוב הלגל ע"ו חלקים מהחלקים אשר
הוא נחלק מהם רביע שעה והוא רביע שעה היום והלילה וכיון שטרע כי הזמן
הוא פעל הלגל והשמש והירח אשר כראם הא"י זכרו והוא קודם הכל היאך יושם
לו זמן והוא היה קודם הזמן ולפי שאמרנו כי הטוב הוא בריית המקום לעולם ולוש
ולושבו אשר כראם בחסרו והכין לכל מיין מהם מאכל ומשרה ומושב כככתב
כי הרע אשר רחוק מן הטוב רחוק צדו שאין לו קיעה הוא רבוי העלם והפסדו
יש אומ' כי המקום לא ישום מפעלו הטוב פעל לעלם ולא יתחל לעליון שלכן לא יהיה
הרבוי וההפסד נמשך אלא כאנשים ובבבאור במקומות אשר לחביתם הע'
העליונים אשר לא לו כמן אמירתך מה אברהם ושמואל ועמלונ' ופלוט' אבל לא
עבר מינס שהוא בן אדם וכך מה הסוס אשר לפלוט' ועבוס חצר פלוט' אבל מיין
הסוס עמר והבדים והארץ עמרי' כמו שח' כ"ג שלמה דור הולך ודור בחומו'
ושם האור עם הטוב והחשך עם הרע וזוהו אנשים סבלים כי הרע נמצא ולא
ידע מה אמרו כי אין לרעה מה טרע ונמצא אבל הוא שאין שם טוב נמצא אה
רע והוא כמן אור השמש אשר מאיר לעלם וכשיבא רחוק הארץ יסוד מעל הא'
הארץ יהיה החשך ואע"פ שאין לו מה נמצא שאלו האור לא היה סר מן הארץ
ולא מט מעליה ולא היה נמצא מעל חשך כמו אור העינים אשר חזרו ומן
שיושם שום מה ע"ג העין לא יוכל לראו הרבר אשר ירצה לראו אם ירצה לראו
וככה יהיה באור הלבע אשר הוא מהחמה בעת השגה היות כל חדש וחדש
לחמה לפנה מולד בשש ימים יסבר ממנה אור השמש ויהיה עמו בחושך ולא
יראה כי היות יהיה באור ע"ג רחוק השמש ויהיה מחציתו אשר הוא ע"ג הארץ

חשוד והמחציה אשר הוא כנגד השמש יחזר וכל מה שילכו הימים יסוד מעין
 יראה מקצת אורה עד חצי החדש שרגיה המחציה הנראה מן היום מוכן לפי
 השמש האחד בחזותו ואחד במערב והאריך ביניהם יראה כל המחציה הנראה
 נאורה ועכשיו נשוב אל רבינו ונאמר כי הרע אינו אלא הפחד הטוב והטוב לא
 יסור כי יסודו ושקתו הוא המקום והוא (עלם ועד עולם נמי יראה) ועומק וסוד ועומק
 תמה הוא רוחק שכין הגלגל הט' אשר לא בכוכבים ובין צמח טה האריך בעומק כי
 לא יוכל אדם לעמוד על עיקרו ועומק מזרח ומערב לא יוכל אדם לרע אורו כי הא
 האריך כמו הגלגל היא ומקום היישוב בה אינו על דרך שיהיה כי מסבב הוא כמו
 האריך יש לו סיבוב סביב ובכל מקום יש לה מזרח לשמש ממט יזרח על חוץ מקום
 ויש לו מערב ואין לא לוק צבה כי עיני מספרו מאד ועומק יצפון ודרום הוא העומק
 אשר בין כסיל ועש והאחד בצפון והאחד בדרום וחזק כל אחד ואחד אינו טרע
 לכן אדם וכן אור בעל ספר יצירה כי לא טרע (אדם רק לבר ארון יחיד מלך וכו')
 ואם יספיק בלי יצירה כמראה הכוכב וכו' והמשל רבין לדברי יחזקאל אשר אמר
 והמיוצר רצוא נשוב כמראה הכוכב כי הכוכבים לא ירגעו לשום אדם זמן ולא להכיר
 אורו וכו' ואם במאמרו כסופה ירופו ירצה לומר כי בעל המקום נעשיו חזן
 להם אלא בזמן הכוכבים והדבר יורו עומק אבל לא יוכל לפרש יורו מהו ואם באוס
 פיר מלדבר כמו שאמר חן מרד בפיר שלא נטר ולסבב שלא נהרהר לרע עקר
 זה ואם יספיק בלי אהר רוח אהים חיים פירושו אין לבאר ומה דח אהי חיים קול
 ודבורותו הוא מיט הנבואה מן ג' וקולו הוא קול שהמקום נעשיו אורו למי שירצה
 לכן אמר וברא משה אל אהל מועד וכן ויבן עלי כי יי קורא לער וכן היה בבית
 שיש ואשר אמר חן אהי חיים הוא הנבואה אשר נבא אברהם יצחק ויעקב וכל
 מי שנבן בו חזון ומי שנבן בו ניהי דבר יי אלהי לאמר ומי שנבן בו רחי ורחמי ואלו
 כולן נבואה בחלום והמלומד אשר יצדק ולא יכזבו הם ממין זה ועל כן נאמר חלום
 אחר בשישים בנבואה והדיבור הוא אשר רחיה עם משה שהיה מדבר עם ה'
 הנבואה ואין רע-בן אדם נחקה לדבר בעצמן זה ואיך היה אכל עבר בו מעש
 נא כי הדיבור אינו כריבור בע אדם כי ריבור בע אדם הוא ביצאה האויר מן
 הרחא ובחיר ובלשון ובגדרה ובכוכב ובשיעם ובשפנים והדיבור אל עם ועם
 אינו שיהיה אלא כל הלשון והשיעם והשפנים והכה חוגבן האויר היוצא כדי להשיע
 ממנו דבור וטח לכל עם ועם וכזאת אין דומה לנבואה אבל משה רבינו רוחו רוח
 נריב ושלח למרום טרם מוט דבר ונרבה כוחו מעל ועספה נריבור ורע על
 מה שהיה עד שסרה ממין רוחו בע אדם וחלפה חכמה לבר ונעקרה מהנבואה

ואין יטלין לאוור לדבר יותר בזה הענין כי עמוק הוא מאד ואם רוח ארוח חקן
וחצב בהם כב אוהות ירצה לומר על הנפשות הנתיבות הכל אשר הם בן פעולה
כט ואם רוח אחר חקן כי האויר משיש אורם לאחר ואם ג' אים מרוח חקן וחצב
בהם רבו ופנו ואפי' ופי' כי הא' יצר מים מן האויר ועשה רבובתו והוא האויר אשר
בין הקיע ובין הארץ והאיר שכן לגל האש וגלגל האויר שכן לגל הארץ למטה
וגלגל המים וקראו להשנים האלו ה' גלגל אחד לפי שהאש אשר באעלה יתפך
מקצתן ארץ והארץ תתפך ממים והמים לאויר והאויר לדבר זה יולד כ'
במיע מהמים אם אשר בה רוח קדוה ער שהיה ממט פריחה הארץ ויתקע
המים ויטבש מקומה וקורן לה זלזה ואט טל (ראוה זה הדבר אם תקח כלי ג'
זכוכית ונשים עפר ומים ויטענעט הרבה עאה המים העפר והאויר סובב לכל
והאש אשר במעל סובבת לאויר ונהיה מעטעטע הגלגל יומם ולילה ונדלק ממט
אש סובבת לגלגל הירח ונראה האויר והפך אש כיון שתגדר בשן בכח מבחוץ ניעת
בהם אש מהם וחס כחן וכחן פיה ג' בין העצם היבשים תבש הלחה אשר
באויר ותדלק אש ועל זה אמ' וחצב בהם רוח וכוהו כי באויר תקרא רוח וכוהו
עמין כל האעשים אשר כראט הגשמים והעבים והקולור והברקים בחמה שדי
ואם רפס נטיט ס' ברירת המים על הארץ יהיה הטיט וא' חקן כמזערה והעין
כמו חומה ואם כ' אלן ל' יאורי הבטיות החת השמש והירח אש ואויר ומים
וארץ הם נעשים כל אחד חומה לחברו ער שלא יסור ממקומו בכל וא' אוכע
אש ממים חקן וחצב בו כס כי השמים נקרא מקום ואין אט אום כי המקום
ישב במקום כי אין מקום נכון אלא לבע' גופין אשר הם יושבין ועמדין על כל
העולם והמקום בה על השמים סובב אור וסובל אורו ואין השמים סובלין אורו
אלא רוח רוח בלשון בע אדם ועל כן אמ' חסון לשכר ועמ' יושב בשמים
לפי שהיה לגלגל הבע' קרוב לגלגל האש והאש נחלק לג' חלקים גולה ושלהבת
ואויר והשמים מעצם לכן לטוב עשנו השמים וכוכביהם האירים כאור ועל
כן און חכמ' כי הכוכבים רוחות מדכרות ומבינות ומחללות ומזמרות ומשכחות
והודות ומשכחות לא' וא' ה' חרב חס ביוד ג' אמור וד' וקבע בשמן הגיול
וחרב בהם ו' קמור פגע למעלה וחמון ביהו' דל' כי הא' הג' אורו אשר אמרנו
כי הם קולור ומעצמות לשאר האומות והן אין בהם יתר שמו הגיול ועל כן
אמ' וחמון בשמן אשר הוא יתן ושם ה' מקום הא' כבלשון הקדש מקומה רבת
כמו עשה בנה קע' וא' באורות הגיול והן אף ה' ואם תהיה רפיה רבוא'
מקום א' ואלן ג' אורות עבדוק הקולור ער שו' רחבון היה מהם נ' כמו למן י'

(ו) וזוהו ימין ושמאל פנים ואחור מעלה ומטה ועלן את חכם בן ד ו קטור
 וירצה לומר כי העולם נחן בן חמור ושמו הקדוש ובבורתו מושך אותן בן נתיבות
 הנעשים מאילו הנן ואין למקום שם אבל כרי שטרע ועבר לבט אדם בשם אמרו
 לו שם להבין בט אדם ואמרו לו אדיר בורא עוזן וכמוהו ואמרו השם והנן אומרו
 הקלור אשר הם במלכות יעשה בעלפני יציה ו אומרו סגד ו קטור אשר
 בעולם ולא טרע לו על מהזה אמר רבי סעריה בן אמור אמרש ואמאלו ספי
 בלימה כי בכח הא נבוא הכל והוא סובל את הכל והמנענעה את הכל ועלן
 נקרא השם מאלו ו תבוב הקלור ואמ וחח אלים מרחפת על פס האים להודיע לכל
 כי החח נבוא קודם כראשית כי החן ובנו הוא אור כח אבל החח אינה טחה אבל
 מרחפת ואמ ככ אומרו חקן ירצה לומר כי אילו האומרו בהם יצר כלי טור אעפ
 שאין היטר נבוא באומרו שם אורם בערים וראיוה כי באילו האומרו יהיו
 שיחור ותשכחור לבורא עלם ובהם יעבדוהו חסדיו ובהם יהיו נכרים אבל שם
 שכתה כי האדם ימור וכל מור שוכח ובאילו יכרוב האדם כל יצרן ולא ישכחם
 ואין זה למלאכים כי אינם שוכחים ואינם אוכלים ומתים ואומ ככ אומרו חקור
 קול חטובות ברוח ירצה לומר כי הם חקור קול וכוונת בה מקומות והושמו לה כי
 בהם הריבון אשר מעיד על יצובת הלצבור ואין הריבון אלא אויר נחרך כלשון
 וטפה ולכך את חקור קול חטובות ברוח והה מקומות הם גיון ואומרו עמה
 ויש אומ א דגשה ומשני קב קטור קטור ואורטוטן קל והשלישי מועצת החיך
 עם קצת הלשון ומאורטוטן גנש והשאר יוצאין מהשפה והשיניים וקע הלשון
 ואם הפשפש באילו הבין חדר ו מלחכות אשר אינם יצירטור לשום אחר מאלו
 לבד יצא האויר מהריאה ואמרו כי המקומות לריבון טו עמה ממקום אחר
 ככ ממקום גנש מאחר קורה סז מאחר טז מאחר כפן מאחר פמב מאחר
 פדגש מאחר און אינן נערים בשום פנים מאשר נערו אלה הקראו בחכמה
 ולשון לעז מתיק אומרו רבא וקראו ארוכות לפי שאין האחרות נשמעה אלא
 בהם וקראין על כך בעליוה הכל לומר כי השאר אלמים וא ככ אומרו קבועה בגלגל
 ופי ככ אומרו רטומות בריטון העש אל ככ אומרו ובהם ריבון רסוב גדם
 הראשונה על החחרות ויהיה הריבון מהם לבאר כל מה שיש בעולם בין בט אדם ויש
 בריבון מי שיהפך ויעיד על טיב עשינים כמן על פי ענב ונחב ועבשין ערוש
 היאך ידווג האומרו המוכעת והמחמשה ועיקר הכל הוא שטרע כלא יוכל
 הלשון לחתך מן הריבון יותר ריבון שיהיה מחמש או בחמש אומרו והוא כלש
 כלשונה האדם כולם אבל ארע רסור מאורעם ער שיצא מהחמש אבל כן

שש וז אורטור בתוספות שהסיפן עליו או השגה שהשיבן אורן כמן שראו
 בקד עברי והם משולשיות וכשרתו בגדי עברי יהיה מרובע וכן ראוי בקד
 עברי יהיה מרובע ואם ראוי עברי יהיה מה ואם ראוי עברה יהיה כן ואם
 עיקרו מרובע כמו שפחה וראוי שפחה ושפחה יהיה מה אורטור ואם ראוי
 שפחה או שפחה יהיה כן אורטור ואם ראוי שפחה כנס יהיה כן ויוגרי
 והדיבור שהוא כן אורטור כמו שם וכן אם רשים אף הדיבור לך כמו ראוי
 כע שע ולאחר כט שט ורכים בני שני ורכים בטן כעם וראוי מדבור מאור
 אחר כמן יע יז יך וכשרתו זה לדבר מה הפעלים השיב בו תוספת כמן הזה
 קעה הבו הטן כי כל דבור מאור אחר לא ידובר ממנו פעל שאם המשוב אחר
 פעם אחר לא תסיף כלום אלא אחר יהיה כמן שהיה ואם כחשוב כ שט פעמים
 יהיו ואם תרצה לדעת כמה דיבורין יבט מן הדיבור כולו יערב האורטור א
 אחר עם אחר ותדע כמה זיווגין יהיו מהמירבן אחר עם אחר ועגן כעל ספי יע
 דמיונה וזה הדבר וכאן הדמיונה אילן משוכשים והטוחט נפשיט בהם עד
 אשר הויטאן חורג לאור ואין הן רשים א עם ב וב עב ג ו עפל כמן אב
 ב ג ד ה י כ כה ע שרשלים האורטור וזאת מורה האחרת אב ב ג ד ה וזאת א
 עם כולן וכולן עם א והוא הפיטן כמן שומיר האחרית של הראשית והוא ש
 ת תק ער רבלין והמירה האחרת שר שק שן ער רבלין וככה יעשה כל אור
 ואור עם ס האורטור המוקדמות והמאחרות והן שקלן והמירן ועכשין המבין
 וראה היאך יעאל מזה המעשה המופלא יורה שבע משולשים מאשר הזויה
 הגדולה שזורה ואינה טטה לשום יר מציה והאחד לעור האחר ע לא יבין
 שגיה מפאור השלשן שלש העצבות טאלו חוטין וזהו דמותן של המשולש
 וראה היאך ייסא לך בראשית הזיווג בשתי הערות אב ואחריתם ב
 בפוך ועל זה אמר א עם טלן וכולן עם א והיאן נפל בראשית הערות א וכאחריתם
 א והיאן נפלה ה שהיא אחרת כאורטור של ראש הזויה הקטנה כמשולשים
 והיאך ייסא על הירג הגדול אשר הוא עב הזויה אשר היא עמדה במשולשים
 הגדול אשר בראשית האורטור על עקר מעים מן הזויה הקטנה מן וער ה וכן
 תגיד הירג הקטן אשר איכלו חסר הוא ירג המשולש הפעמי אשר הוא קטן מ
 ממנו וכן ראוי הפעמי אשר בפעמי הקטן ממנו כי הפעמי חסר אור מהחוטין
 וככה ילך הילך וחסור כל בכל ירג פעמי ער הפעמי אל ירג שחין עליו אלא ראש
 האורטור ואחריתו לכו והוא אר ויהיה הירג הקטן שבבולן הפעמי ירג הזויה ע
 עמדה מן קטן המשולשין וראה היאך נפלה הא בזויה עמדה והכל על הזויה

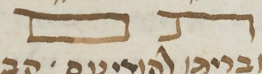
היא

קטנה אשר הן חרות ואם ונא יטא כל היטור ויטא בשם אחר ויל כי היקיע
 והאיך מוציגם בער האויר במעלתו וטעם אש ובטביל שהאויז נמה נעטן
 תמורה האויר ונעשה מים ואם יטפה ומימר עשה כל היטור והדיבור
 פי כי המוקום בה יער כב אומוה לבאר כל מה שיצירך לאדם אור ויער כעגום
 כב רבנים כמך האדם והם אטלה ושתייה רבוי תשמיש נקמה חנה ריבון
 הליט גלאכה מ חכמה קטנה כסף יראה שמים גכה נאמטה הטובה שחוק
 ככיה שמש אונן הריחה האף ראייה טעם משיטה גאמוה אמש יסודן כן
 זטה ול כי הפעלים ג מהם טוב ומהם רע ומהם בטעם גאמוה אמש סוד גול
 ומכוסה ומקלא ידעה לבאר היחך עשה העולם המהגן מר יסודותיו אשר
 הם אשומים אויר ארץ וענן להם סימן אמש אש מים שלום וזכר מהיסודות
 כ שלא יעורפן והם האש והמים ושלום מכריע בענין כי לא ירבן לעולם אש
 ומים יחד ולא יוכלו להיטרוף ער שיכרא מהם שום בריחה בשלום לכן ברא הן
 הקבה האויר והארץ לפי שהאויר דומה לאש בתמימותו והוא דומה למים בלחותו
 והארץ אינה דומה לאויר לפי שהוא חם והארץ יבשה ויעטבה והושם המים ש
 שהוא דומה לאויר בלחותו ודומה לארץ בעצט ביניהם ותומר אלו הו יסודות
 ויער סודו למטה למטה ועל כן כבירה ואינה קלה ואלו כן לא הינה יכולה לעמוד
 והקיעים סוכב עליה הולך ובא כי לא יתהלך מהלך אלא על שוקן ט אשר לא יחזן
 ומקומן ולפי שאין במים קלות יחד למטה על הארץ ושלי בחכמתן הסיבון מעל גבה
 ושמן סביבותה ועשה עמט הים הסוכב הוא הים הצול האחר והים אשר בעב
 האחד הצול והוא ים ספרד ודומה אשר אור יקון המים מהחב השמים ואלן
 לא נקיים והיו שמועם על קן הארץ לא יביה ציר יציר כבוח עליה לבר רעם ומות
 הימים ואחידת מהחב השמים אף זה שמים אלא גלא האש אשר אימטנה
 לילה והוא גלא האש עליון על סולם וגלא המים על הארץ וגלא האויר על המים
 והושם הארץ בין המים והאש שלא ריבש האש לחוב המים ושלא יכבו המים
 האש בלחותו ויעטן ועל זה אמ אמש ואם חכום כשט טכענה לפי שהגלא
 זהב דומה אשר בתוכן כולם להם גמורה ולחך שש קיבור חשלה ומטה כעם ואמור
 ימין ושואל ואילו הקטור מוטכיס לאשר בקרבם בי הם שחוטטים וכל האף
 ביניהם ועל זה אשר נאמ שמים נבראו החילה מאש ואש ממים ואויר מכריע
 ביניהם וא גאמוה אמש בשנה לפי שכשנה זמנעם קור וחם קיץ וחורף
 כגד יסודות ושם החם בין הקור והקיץ שלא ימות היטורים בצקבץ קור הקר
 והחמימות הקיץ כמו ששם האויר בין המים והאש וסבה עשה החורף כן הקיץ

ל
יום

והקור על זה דוכו השם גלגל השמש טטה בפאת שואל כל חלק וכפה ע
עשה בפאת הקב האחר וחסרן הוא כחש המקום הטטה וכפון שיחול
בין השמשות יחול הקיץ וכשיהיה עץ הנטייה האחרת בעב יחול הקור
ומה המקום הוא הברי והחון האחר יתמאם למשחן ושכין כשואל ויעשן
ליושבים בעב. ובהפוך תהיה יעברו חמי מור להם. ושם ראש הטלה וראש
המחזים להוריע בין אילן המעט. ולקח א' ג' אמוג בשנה ונ' בעולם סוף שנה
קטור ושליש בערים כיוון המורף והחם נמשכן לאחר כיהם נשתיים בין ה'
הקיץ ובין הקור בין ימים ארוכים וליורה קצרים וימים קצרים וליורה ארוכים.
ואז' ג' אמוג בשלם היא שפ' יסודות המחזיעים בין הכל האחרים יחשב
אחד ויהיה הכל שלש. ואז' ג' אמוג בנפש שגלגל העשור הוא חוף לגלגל ה'
הרקיע ויחלקו לג' חלקים א' עליון והוא החלק הדעה והשכל. והב' תהיון חלק נפשו
הבהמות. והג' חלק נפשו בע אדם. וא' המליך אה א' כל חלן אומות י'
יערפון זה עם זה ויבנה מהם נ' ערבות אה' אשח מאש משה שחא שאח.
והם עב' נ' יסודות. והם שמים אנוני אש רוח ארץ מים. עפון רוח והיכל הקדש
שכונא ביעהם וכולם מחלק ג' דרכים. וא' כפולות כג' כפולות כפ' ז' רוחות וכן
רום זרחה מזרח מערב עפון דרום. והיכל הקדש שהוא ביעהם וכולם מחלק
ג' דרכים אילן באמצע. וא' הוא טשא אה כולם על אמצע הארץ ולנה סוד
הסוד נבנה כיה קדשי הקדשים באמצע כחשך אה. ומקח' וא' יב' יסודן ראיה
שמייעה רוחה שיחה השמיש מעשה הילוך שחוק רוח שמונה הירבור שיש
והרשמיש הוא יסוד בואדם. והשינה לו ולשליט. והמעשה הוא חיון כי מה
המלאכה תהיה אה הכל והשחוק והרוח עברין לבן אדם לבד. ואלמדך מודן
יב' גבול אלכסון. פי כ' אלו יב' עשירי עב' יב' דברים אשר הם ידועים גבול
האריכות והחומיהם ואמרג המזרח והמערב והם מעלות הטלה והמחזים
בארץ אשר יום ולילה בו נשתיים ושתי המחזות והמערבות. וליושב ה'
הארץ העליונים. עפון אשר הוא על הברי ליושב שואל. ועל סודן ליושב
הקב האמה אשר בו כחמה. והעפון האמה אשר בו עש. וכפדן יב' דמות
העולם. קרקבן הוא אהר מן המעין אשר איעט פתח לב' ערדן וזה עשון
כחן חלחלה לפי שאין כל כפ' המעין בעורה אמה כי הכפן קה וכפדן חמה
והמדידה היא מדה יוקה וארוכה ולה שנה פיור ואמר יקיא בבן ונקח מ'
מערה מעין מדי רוח לחמם אורו ולכשל המחבל ולהוציא אשר כפרש ושם
העמול קה ויבש כפ' חמי מור הכבד ולחורו ולקח חן הכבד האמה השחורה.

ועל זה אמר גם אהיה לשמחה עשה האפים ואגאחות כעש מרה אדומה
 וליחה הנקרא אגלגלם ומרה שחמה ביניהם והם נמשכין כאחד ומאייטא הכלג
 ואה זכר באשם נקבה באמש ואשם אש שלום מים אמש אשמים שלום
 וידעה לבאר הזכר הוא חס ועל זה הויערך בבריאותו או השלום להכניע והמים
 נקייבה קרה לא הויערכה לכן ועל יוצרה מאש ומים ושלום באחווה להויערך
 כי הזמים חמים והנקיבות קרות ואם עמודים גולים כשביל האויר אשר הוא ס
 סובב הקייע והאריץ ואג אבוב ותלדוהתן בשביל עלם הרוחוב ועלם הקייעים
 ועלם היצורים וזכובשין ומבאוהתן הם ג כובבים גולים ושאר כובבי השמים
 הז הם קרובים מן עלם האריץ והם מושלים במ יורר משאר הכוכבים וברקיעהו
 השמיים יב מזלוג כעך יב חודש בשנה וכעך יב מילופין שיש לעש והנפש
 מתלקה לג צווח נפש מדברה והיא בעלה דעה והשכל ונפש אוכלת ושורה
 והארם והבהמה שוק בה ונפש צמחה ומתקלה והיא מצויה בארם וכבהמה
 ובעצמה האדמה וכל אחת מאלו מתקלה לג חלקים כן הנפש אשר היא בעלה השכל
 והדעה וחלק האחד סמוך לגלגל הדעה והאחר היא הנפש המדברה בעצמה והשלישי
 סמוך הנפש האוכלת והשורה וכן (שאר הנפשות)

סוד הר ליריאון וביאו להויעם קבלט כרית מדבוקטט ששם המפורש
 שהוא הנקרא יהוה נקרא על שם ד אופוה רמז הוא לז
 קיעוה ועל כל קצב וקצב ספי א מי ספי וז ספי רמזוה בפסוק לך יה גדולה והגב
 והגבויה והרפארה והנצח וההוד וגו הגולה היא מרה החסד כמו שנ וצלחסד
 כמו שפירשהו בפירוש יג מדות על שבחין של משה רביט עה שאם הגולה הגבור
 והטרא והגבויה היא מרה הדין והרפארה היא מרה רחמים על שהוא רחמן
 גוחל ופולה לפי ששם השבים כמו שכתב שכל אדם האריך אפו והפארתו עבד על
 פטע ועל שהוא סולה נקרא כן נורא כמו שכתב כי עמד הסליחה למען תווא והנצח
 יט מפרשים אורו שהוא ענף ראשון ומלק אחד מחלקי הגבורה הנחלקה לז מיט
 כפיה שג שזכר הגולה הגבורה הרפארה הם הנן אבוב והשאר עפיהם וכל
 עשין נעוה הוא חלק אחד מחלקי הגבורה ויש מפרשו שהנצח הוא חלק אג אמה
 החסד שמיטא כה כעומה בימיק נצח והחסד הוא מיט של הקכה ועשין
 עעמוד הוא שלימות עריכות החסד בנצחוט וההוד כמו כן יש חפ אורן שהוא
 מחלקי הגבורה לפי שהוא לטר שואל מיט הגבור ויש שאומרו שהוא מחלקי
 החסד וחוט של חסד משוך בו כמו שכתב ויהן לו הוד מלכותו ט כל מרה וספירה

המשלמה ל פעולה למטה ולמעלה והיינו שאם הסת כי כל בשמים ובארץ
ופסוק אחר סימן ורמז לדבר זה שיש אע"פ כל וכן ויהי בדרך אה אברהם כל
פי בכל דבר בדרך בחילואיו ודרשות שדרשו בו רבותי אל ידועה פה שמים וכן
וארץ ב מדות הם ו תקראת ארץ זו ארץ חפץ והוא לשון רבון ומדג ל מ
מכרעה ביניהם שלך זיווג הכה והמטטל בין וגם ישו נקראו ארץ חפץ
שנ ואשרו אהבם כל הגוים כי רביד אהם ארץ חפץ כי מוס יגעלו לימות המשיח
במעלות גדולות כמו שכתב והיה העבשל בהם כחוד וכיה דוד כאלהים כאלהך יי אפי
לפעמים ואילו הם פירוה הנמכרה כולם ארוקוב זו כמו בלא שום פירור והם
כאשכול שהכל בו שכן ענבים ועלים וענבים וזגם וענבלים והכל בזמורה אחת
והכל בזמורה אחת ומתגלל ומתבדר משורש אחד הנטוע במקום נשיעמ קל
מדה ומדה שאלו ז קטנות יונקים משורש אחד ומתבדלן ממעין אחד ועם
המעמידים והמקיימים הם הסקל ז קטנות מקום והא המקור המשקה את הכל
וממט מתבדר ומתפשט לראשון ומראשון לשיע ומשיע לשלישי וכן כולם
עד סופם ועליהם אמר שלמה בחכמהו אשכל הכפר דודי יי ולפי קיוכם אמר
קונם מעלתם ויקראו בשמותם וסימן לז קטנות מקום אלו שהם ארוקוב זו כמו
בלא חיבור דברים אחרים זה עם זה המורה שהיא נעשויה כולם מן העשר
יחס וקנה גבי כפרו ופיז ממנה יהיו בלא חיבור במקום אחר וכן הקנים ועל כל
א נא מהם ע ובקנה האמצעי ע הוא הז ופע סלם כגדו סימן לרבר שהאמצעי
עקר רמז לאמצעי שכן טבז קטנה מקום שהוא עקר ומעמיד הכל הרי במטה
כמו זו ז קטנות אלו ז והרי היא כאשכול וסימן למשך העמשך בהם מאין סוף
הנח האור שהוא השמן השגן בכל ע ועל ירו הם דולקים ומאירים ולכך נקראו
ז ספירות אלו בתורה ימים ואורות וסימן ורמז לקו האמצעי שהוא מעמיד
הכל שמתן שבע האמצעי שבו היה מתחיל ובו היה גומר ומדומם שווה ויש
דורות שהיו בהם יצריקים גמורים שבימיהם לא ככה ע מערכי והיה סימן יפה
לישו וערות לכל באי העולם שהשכינה שורה בישו ועל ידי המיחם שום פירור
נקראו אילו ז קטנות מקום יצור ועל זה אמר שלמה בחכמהו יצור המור דודי
יי ויצור זה נקרא יצור החיים במקום אחר שכן טי והיה נפש אדום יצורה
בצור החיים את יי אהיך ונקל כן לפי שהכל חיים ומתבדר ממקור החיים
ומקור החיים המתפשט בהם המקיימים והמעמידים נקרא קטנות מקום קרוש
ולכך נקל מקום מיער עמנו כי אם מיט שהוא מקיים המקומות והקטנות ואופן
המשך הנמשך והמתפשט מאין סוף רמזו בעל ספר יצירה באוורו חתם דום

ביוד ג' אומר וקבע בשמו הגדול יהו וכן לכל קיב וקיעב חוגם בן אורגוה אילו
 הנקראוה שמו הגדול והם מתקללוה מעד אלעד כמו טכה בספר יצירה ב'
 אבנם בנותב טכס' ג' כוטה ז' כגס על ג' אורגוה אלו כוטה נחומה ז' קעוה
 נחמם בלכס ער טבהם ומתקיי' כולן כמשך הכוטה על יד החוגם ועל זה אה
 חתם כמו שמתבאר חוגמו של מלך בידו ואין כל אדם רשאי ליגע בו וסדר החמק
 בשמו הגדול כך הוא ס' בספר יצירה ה' חתם חתם רוס ב' וקבע בשמו הגדול
 יהו ופע' למעלה וחתמו ביהו' ז' חתם רחם ופע' למטה וחתמו ביהו' ז' חתם מזרח
 ופע' לפעו וחתמו בהי' א' חתם מערב ופע' לאחור וחתמו בהי' ט' חתם דרום
 ופע' לימיע וחתמו ביהו' חתם יפון ופע' לשמאל וחתמו ביהו' מתחילין החמקוה
 ט' ומשלימין ב' בעבור זה יש שמוען החמק' ב' פע' ויש שמוען המשך המשך
 בהם מאין סוף לאחרי לפי המשך הפעמי הקד' כחן טביעי בן קעוה מקום העמו
 בחמקוה הראשונה שמועסר בה ב' חמקוה ובהוגם אחר וכשגמלן נחמון כשמו
 הגדול בלא גלגל אורגוה באמרו חתם רוס ביוד ג' אומר וכן וזה תקרא חתם מעלה
 ואחר כך הוא או ופע' למעלה וכן שהוא הקיעב הא' של ז' קעוה ונ' אורגוה מן
 השם המפורש הראשונה תקראוה שמו הגדול והם יהו והם כגד ספרו ספר
 וסיפורי והם שם לעולם שמקקן בחמקוה אבל ה' האחרונה היא כפל ורמז היא
 לבורו של מקום והוא הקראוה בענה סכור י' ונקראוה בלשון רבנו זל שפיעה
 והיא מרת הדין שנטררפה עם מרת הרחמים והיא ששררה כמשנן ובכיה עלמה
 כמשנן וכבור י' מלא אה המטכן ובמקום אחר קראו העגל שפיעה כמו שם
 שמתרגם אונקלוס בפסוק ולא גט הוא אה הארץ וג' אשר אש שוכן בטכה כי
 אש י' שוכן בטכה ותר' רשכיעתי שריח בגוה ארי אע"י שכיטי שריח כמ
 בט ישר' ובכיה עלמים ככר נאח וכבור י' מלא אה ביה י' כשעבנה וגם סה
 סמוך לחורבט ע' וירס ככר י' משל הסחב על מפמן הביר וג' והמער מליאה
 ככר י' שפע בו ועער ויטח ככר י' משל מפמן הביר ויעמד על הכוכבים וז'
 ואחריו וישאו הכוכבים אה כפיהם וירומן מן הארץ וג' ואחריו וכבור אה
 יטל עליהם מלמעלה ואחריו הוא החיה אשר ראיה רחם אהי יטל בער ככר
 וכן רמז כגור ויראו אה אהי ישורומה רגליו וג' הכל כמו שפירשט שם והוא
 הנראה לכביאים לפי מעלה ולפי של חוגם בין בחלום בין בהקיץ בין כמראה
 בין בחזיון בין בדמיון והוא מטרה ממראה למראה לפי מעלה החאה ולפי
 השלימות והוא המעיד אה יטל בכל ג' וז' והוא שמה לעקב אנכי אה עקב
 איערימה ואנכי איעקב וג' והוא שמה רבנו זל גלו לעולם שכינה עמהם ועליו שמה

ויהוה אב
 בג'
 יהודי יוד ה'

כשקבע זמן יציאה מכלה בבל אחר כבוד שלחמי ועוד מה שז' על ידי חזקיהו
בגלות זה בשליחותו של מקום לא למעבבם אע עשה ביה ישר כי אם (שם קדשי
אשר ה' אלהים אשור בארם שם' והוא הכבוד השני כי עהם בגלות זה ופכו
נתיח שאין וכשאינם מהתקום כראוי ואינם עושים תשובה הם מח' אולם אומן //
חפץ שמעבבים זה המשיח' והוא שריו כי עהם' נאמר רביט ע'ה רחמ' דבר זה
בלשון אחר באמרו ושב יי' אליך את שבוכך ודרשנו כן וכו' זל והשיב לא נאמר
אלא ושב' מלמד שאין ישוב עמהם הוא' ואלו ד' אורות יורה כשהם יחד נקראו
שם המפורש על שם אורחותיהם המהגלות מסת אלסטר עד סוף כל סגרי המהגלות
התטעה לתטעה מהמלה הנעטת סגרי אחר שאיט דומה לו וכן הסגרי שבא ו//
ומאותו סגרי אחר עד סוף השלמה כל סגרי הבא משום הטעה אחרי שבטעם אבל
יציא מסגרי הבא מהמלה תטעה החל סגרי אחר סגרי עד סופה' ואין שום אור
מסגרי בשום הטעה בשלם זולתי אה'י' בלכר שיו יציאות במחילה בטעם הא' ועד
סופה מה שאין כן בסגרי הבא מהמלה הטעה כל האורות' ואלו הן המטעה הם
המביאות אורות אה'י' בסגרי הטעם' קחץ מביא ה' בסגרי הטעם כמות קעד
בנה' וא' כמות יציא ברא קרא יציא' מביא' כמות יציא יקם שהם כמות יציא יקם'
וכן המורק מביא' בסגרי הטעם' מולם מביא' כמות יציא ישוב' אלו הן אה'י'
הנסגרות בסגרי המטעה וכל אלו יוצאות מהמלה סגרי המטעה הבא מן הא' עד
סופה' ומהו סגרי' תחלה הטעם הא' ח' ואין ח' בלא ק'א ואין ה' בלא י'ר' זל שט'
שסגרי הטעם היציא' מביא י'ר' כמות שפיו שרה במחילה יציא יקם' ועוד יציא הבל
אח'י' ורבים מלבד אלה' ואין י'ר' בלא י'ר' וכו' וזאת ה' עמדות הא' בסגרי הבא מ'
מהמלה הטעם ומורה שהיא הזאה לסגרי בה ממה' והיא המהמלה והיא האשמה
לפי שהיא נקראת במלה ובסוף משום שאין כן בשאר האורות שיהיה סוף קרו'
קריאתו במחילה זולתי הטעם ט'ן כפופה וט'ן זקופה שדרשנו כן נאמן ישוב' ונאמן
עומד' והן שפן שפן טעם מורות על המאמן לשלם שכר טוב או הפכן שהם //
מדות השונות ז' ב' ו' הם מדרג הדיון ומדרג הדמיון לפעול שרובן כאחד או כל
אחד ואחד בפע עמדה כאשר פירשתי' ואין (מדרג הדיון' שיהיה בלשנה כי אם
טעה אחד על כן אחד מן הטעם האלה' זקופה' ואיפשר שלכך נכפלו בקריאתו וסוף
קריאתו במחילה לראות בבל אחד ואחד ב' טעם שבטעמן אבל הוא לא נפלה כן
קריאתו אלא שער טעם מהגלות סגרי הטעם הא' ואין סגרי אחר מהחדש אחרי
סגרי גלות האחרון הבא ממה' בשום הטעה אחרי זולתי אלו השכיות לכך א' עמדות
בקריאתו הן במלה סגרי הטעם' וסימנה עשה וייס' לעמדות' שהוא נקודה בקמץ

המביא א בתחילת סגרי הטעמו. ועל כן נקרא שם של ד אורגו אלו שם המפורש
שמעלה ומפיש השם כולו מסגרי אל סגרי עד סוף כל סגרי הבת מתחילת הטעם
הא עד סופן שמו הצול יענה מהסגרים האלה מסגרי אחר סגרי והם הכפולה שהיא
רמז לשכינה הרי הכל מהפוש בו יורג למה נקרא שם המפורש. ועד טורף בזה
ענין שעייץ יטבו טעם יורג למה נקרא שם המפורש יורג משאר הטעמו שאינן
עמקין. והוא רמז ל"ג מדורג וז' מבאן וז' מבאן וא' בטעם והא היא רמז לקראת מעני
והוא ביה השלם הבא והוא מקיים ומעמיד הכל בפע המטון המבכשט בו מחין סוף
לכך הוא וטמו דבר אחר. ועליו נהג ומתחיל גזעיה שלם והכל נשען ותלוי בזיועה
עולם המכרים בקמיע ביד גבור בלא עמל בכחו ובצאמרו לכך הוא ושמן אחד שהוא
כבלי ביד הפועל. אע"פ שאין יטורף לפועל הזה לכלי. אמרם הכל יענה מן כח אל
הפועל על ידי אמצע והוא ממדו והוא הקול שאנו על ידו פועל ברצות הקדמון הטעם
בו לעשות חפצו מקמים הראשון עד היום האחרון והוא הפועל בו ואין מזולתו וספר
יענה נקרא קו האמצע הזה א חק מסריע בטעמים ורומז בחכמה האחר שהוא
מאמר בו וראויה היתה בא' להיורג עאיה ונקראת באחרונה בסדר האורגו לפי
שהיא פעמיה ונסתרה יותר מכל שאר האורגו ולא עאיה כראשונה כי אם לגוף
מעלה ולהוריע שממנה יונקת אשר אחרים באוגי וכולן ממנה מתברכות ומתברכות
ומתברכות ובה יטלה להפעליד כל אורגו אם לכל יענה תהפכנה תוכל לבטא כל
אורגו נאוגו ממנה נהיה המורה על האחרות יורג מכל שאר האורגו ואע"פ שאין
ראויה לדבר זכר לדברי. ש"ך דש"י הוא אהים הוא עשאת ולא כבד וקריטא בו.
יש אם למקרא ניש אם למסורת. וק"פ ולא הכבד בא ולא אעמט. ול' לאמורג הש'
השלמה המבצר כל מאט המיד בלא הפסק ולו קרי בו. ול' שאנתט עם לו לאמר
הרמזו בכרב ולא לזולתו. ואורגו אחר מק השם עשה יבא כל השם. פי של אחר
נאמר מהגלה סמו הא מתחילת הטעם מסגרי אל סגרי עד סוף כל סגרי ועד
שיועא כל שם המפורש ממנה מה שאין כן בכל שאר האורגו שבה האורגו המ
המביאה הסגרים בהגלה נאעב באורגו השם המפורש. ולכך המוחק אורג
אחר מן השם כחילו מוחק מחקו כולו לפי שאין השם נקרא בחסותן שום אורג
ולא יקרא שם המפורש. ע"א היא הספירה הראשונה שהמציאה כחמד ברצות
הקדמון. ומכפ שהיא מקום הבדלה והמטון הענין ממנה כמעין שאשקק מאט
כלהן והכל צריטן לה. והיא אינה צריטה לא לבולן נהא למק צדן ולא לאחד מחק על
כן לא מאט אורגו עם הספירה. וכן אמר בשל ספר יצירה בתחילת ספרו הנכבד
בלב ערכו פלאורגו חכמה חקק י"ה י"ב עבאורגו ב"ג ספרים בספר וספר וסיפורי

ולפי הקבלה כשאמר חקק ולא הזכיר מי החוקק וריבה לומר חקק הנעלם ג' שאומר
אלו הנזכרים כאן בג' ספרי שאילו היה השם הנזכר החוקק אורג הנגזבוב
הב' של בשלשים יורה שנראה שנצטרך לאותן העיבור לתוך אורג החקיקות
וגם אם ביה זו קיימת היה לו לומר חקק י"ה י"ב אורג ג' ספרים ספר וספר וסיפור
ושם ביהן אלה יריות ועוד ראוי היה לו להקדים השמות האלה למעשה החקיקות
בכל מעשה בראשית חוץ מיום ראשון שאם בראשית בראשית חוץ הזכיר א' הי"ס
ולכן נראה זה הסוד בפסוק של בראשית ברא שרשו בו יכוונ' ז' ואמרן אף ברא
בראשית מאמר הוא והמשכיל בין וזה מ"ה פסוקים שנשטע לבלמי המלך
וגם תרג' ירושלמי תרגם בראשית בחכמתה י"ל בחכמה שנקראה ראשית
ולפי הקבלה הב' של בראשית היא רמז לחכמה ורצה לומר ב' שהיא ראשית ואל
תקרי ב"ה אלא בה ביה שג' בחכמה יבנה בית וראשית היא חכמה שג' ראשית
חכמה יראת י"ה והיורה נקראה חכמה שג' הן יראה י"ה היא חכמה ונראה
החכמה בב"ה שהב' היא חיים כמו שאמר בעל ספר יצ"ל כפולות בג' כפ"ה
יסודן חיים ושלוש והחכמה היא מענין מקור החיים ופי' ב' של בראשית
היא חכמה שהיא ראשית בראשית תמילה נהגו המאמר שאמרו והב' של בראשית
והב' של בשלשים וטרגם הם עקר ואינם שימוש ובעבור משך הברכה הבא
מאין סוף ומתפשט בחכמה בלא הפסק נראה החכמה כחילוף היא הספירה
הראשונה וכשמנה בעל ספר יצירה הספירה כולן עם סידורן מנאה ראשונה
ורמז הפעמי שהיא מקור בסדרו חגיגה נ קצוה בראשונה כאשר פירשה על
כן אלו ג' אותיות הראשונה שבשם המפורט שהם יהוה החומה וקצוה נ
נקראות שמו הגדול שהם המתברכה והמברכה לכל בלא ספק והם שם סוכת
הפעמי הנמשך מן הא' והב' הפעמי הוא הקל א"ן לפי שאין מחשבה והוא
הפעם בו יציר כל דבר וענין ובאמר אין שם יורה ורמיון כל דבר וזהו א"ן
ועליו אמר איוב והחכמה מאין נאמא ולכן נקראו ג' אותיות אלו שהם כג' ו
ספר וספר וסיפור שמו הגדול כלשון הנסתר והמשכיל יבין אבל כשה"ה הש'
הששה עם הג' אותיות אלו הנסבוב נקרא שם המפורט לפי שאמרם להספ'
הספידות המורה מיצאור בחוק הנעלם עם מיצאור כל ההיות שמו ושם
ושעבודין (היות) וכאשר מנה בעל ספר יצירה הספידות לא מנה ולא ריבד מן
הא' כי אם ברמז על ידי חכמה שהיא ה' שבחמלה שם המפורט והוא שקראו אורג
יכוונ' ז' על שם הבא ואמרו ב' נברא העולם הבא י"ל שהי' על שם לבח הפעמי
הבא תיר שחייט פוסק על מן קראה בעל ספר יצירה דוח אלהים חיים וזהו לשון

אחרת היא רוח אהים חיים ברוך הוא ומבורך שמו שלמי העולמים קול ונחמה
ודיבורי הרי ג' דברים כלל בזו והכל מדבר אחר שיצו הכל ומבטעין מן החוץ
הפעמי הרק שיש קול בלא רוח ממנו כלל והוא הקול הקול ואחריו רוח ממשג
יורג טמו רוח מיטייה והוא דק מאד ועליו עומד קול רמה הרקה ואחריו חוץ
ממשג יורג ויורג ער שמתפרש בדיבור ודבר זה כקדמה שחמה בגמילה
ספחו כחוז בספר וספר וסיפור והכל עת כספר כחז בעניבור החקוקו בו ע
שיצאו כל סדר הדברים הספר והסיפור ועליו כל העששע שכתן על ידיהם
ובפיסקא זו כשבא למטה הספירה קראם קול ודיבור ואלו מורים שהכל
דבר אחד ורוח אחד לכל והספירה הזאת שקראה רוח אהי חיים בעבור האשך
הנמשך בה ממקור חיים היא בה בכל הערכות ובכל העסקות שבתורה
ועל יד אונן הנמשך הכח מן הא' בלא הפסק נקראה ספירה זו אחת והיא רא
ואשיה המיטאוף והאחרת המציאה היא עלת העלוי וספר הסבור ועל כך
אמ' ברוך ומבורך שמו שכל הבא אחריו נקרא שם לטלמעה ממנו ער כל
הספירות ודי בזה לכל משכיל והי' והא' דבר אחר שהי' משלמה למשן
הא' ואין ביעהן אלא שהוא כלל והי' פרע ולכך הרמיל שמו הקדול בי' ועל
ידי אונן הערכות החקוקות בה עברה הכל ממנה ונקראה זאת הספירה הז'
המאשונה חכמה וז' הנה מה שיבוא ומה שיפיה שכל באי משם לפי הדיעון
הנמשך בהמן הא' שולפנה וממנה שגם היא ריבון מחשבה ריבון על פי
המשך הבא מן הדיעון וא' רדי רדי בה' ומחשבה לפי שאחר הריבון מ
תעורר ורבח המחשבה ואין יצורי הדיעון והמחשבה החוד אלא ברעא
וטוב ולכן היו אומ' רבותי זל (תלמידהם האעמיקים בעשעס ובשחילוחתן
שדוק כן עלה במחשבה זל כך נקפשו מן הריבון ועת במחשבה היא הח'
החכמה ואותן הדברים כולן שאין להם טעם ואין מחשבותיט רשאה להעמיק
בהם ולהיהי בהם כמו שאמ' בעל ספר יצירה ספי בלימה בלום פין מלדבר
ולכן מלהרהר וכן והם הם הנקראו פלאות חכמה והוא מלשון כי פלא ממך
דבר שרגומן ארי יהכסי מיך ולכן נקראו פלאות חכמה שהם כע'
נעלמות ומכוסות מעין כלבריה ומלהשיגם אפי' במחשבה וגם המלאכים
איים יודעם אורם הערכות ועליהם אמ' איוב נרכ לא ידע עיט ועוד
והחכמה מאין המצא וגל' וכל ועלמה מעיט כלמי ומעוף השמים
נסתרה ודרשון רבותי זל ומעוף השמים נסתרה אלו המלאכים שג' ועוף
אלי אחד מן השרפים ועוד שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים ועוף

ועיני אחד הוא שיהיה יורד העיני ורחק עפתי ואומ' שנתרה החמה
מהם וכל אחריהם הים הבין דרכה שאין אחר יורע באותן עריבות החקוקות
במחמה אלא הא' תע ועוד אמ' בלשון הכנה הבין דרכה כל שמדבוק בה
בהכוננותה והשגחה באותן הנתיבות והמשכילי' וכו' ומי שחקק אותם
החקיקות לא יזכר בשום מקום כי אם ברוח בפי' למי' ה' ספירה כאשר
פירשו' חתם חסם בל' ובאורה הפסקא יש חגיגה אחר זולתה ואותה
שומח ברום אינה נקראת פ' רה אלא מפני שמשם מהפשטות הספירה ו'
ומתקיים הכל ברעט הקדמון הנטע בהן ולפולק אין להם סוף מצד ההתחלה
על כן לא מעורר עמין וכשיש בישוף משכ' לים עטאים כפי'ם בשער שק
מתפללים ורומזים בו איבערה' הס' לרום השמים להשפיע הריצון והבדלה ב'
הספירה להשפיע לט' הברכה על ידם' ופסוק אחר סימן לום יר' הו' שאין זולת
הראשונה שוכחמו הקד' ולעמדה בספר יערה שעה לספירה והיא ה' ה' ה' ה'
העם שזכרם הלא זאה שעה לחמה ועמדת שעה לכל' ומן הקבלה
נקראת זו הספירה בע' שיהא בן שתי הספירות העליונה רום מעלה והחמה
וכן השתם של מעור מהם שהם חסד ורח' והיא באמצע' ואילו ה' ספירה
הם פעמיות שאין לאדם כח להשיגם ואפי' לכת מן העינים ואפי' לרבי
ע' ובספר יערה אמ' ספי' בל' מספר' איבערה' ה' כגד' ה' מכאן
אורה למר שהלא מהם עליונה באומין כגד' ומין מהם העמדה (שום טי' י'
וזאת הספירה הנקראת בינה עמדת כעמם בנקודה הנתנה בין ד' נקודות
בר קיבול והיא עמדה באמצעיתן לכן נקראת בה' ולפי שאינה מושגת
קראה בספר יערה רוח מחת' בשם שאין עליו' ויערה לחות כך אין תואר
ויערה לזה' ועל' אמ' שלמה בחכמת קנה חכמה קנה בינה וכל קנין קנה
בינה' ונא' אשתחמה שוכנת עמדה וג' נא' אחרון לי עינה ותשייה את
בינה ל' גבורה' והבינה היא מחיבת הגוה נא' אשתחמה שוכן אמ' בעל
ספר יערה שורם רוח מחת חקק ומצבה כל' אורות יסוד ג' אמות וכן
על כן אחר הפסוקים שזכרה' אומ' כי מלכים ימלאן ורוח' יחוקקו יסוד
ב שרים ישורון ועיכים שופט' אד' שיה' מורה מעלה יורעה וממלכת
מכבדיה' והגורה כלולה מכל' אורות' ובעל' הקבלה אמרו שזאת הספירה
הנקראת בינה נקראת גם כן בשוכה לפי שהמה רוח חזק הפכתי הבאמן
החכמה ומאין סוף רוח עולה העולה שם הריד בלא שום הפסק ולשון זה של
השוכה ש' בזו מלשון בשוכה ורח' תינוטען' וכשכרא הקבלה אה' עלמן

ז"ל
לחטוא

קדם לבריאת האדם התשובה שגלו וידוע לפני שערך לכן הקדים לה התשובה
 שאם יטוב מחטאו אין כל דבר שערך בפע התשובה כמו שז"ל לכן הלא אם
 תשוב שאר וזהו שאמרו רבותי ז"ל כשברא הקב"ה את עולמו עלה במחשבה
 לברואו במדה הרין וראה שאין מתקיים בני והקדים מדה רחמים ושיי
 עם מדה הרין ומדה הרחמים הוא מדה הסליחה והסליחה על ידי התשובה
 לכן הקדים לה לאדם התשובה כדי שימחול לו על ידה ודין הוא כן שהיא עיקר
 כשמו של מלך ועליו אמר ז"ל גדולה תשובה שאדעת עבדא הכבוד
 שז"ל שובה יסור ער יי אהיך כי כאשר האדם מושיב מעשינו ומזכך נפשו
 ומטהר מחשבותיו והוא שטעם טעם חטא זכור וכובר אה יצנו לכבוד
 והוא כחמו ובמקומו ובזמנו וידביק יוחו ונשאלו בקום ויפרו שמו העבדות
 בעבורו עליו אמר ז"ל מקום שבעל תשובה עומדין עיקר גמורים אים
 עומדים לפי שלא כנטעו כאורם שטעמן טעם חט ופכשו אה יעם
 יערים וטכזו בקונם וזהו שז"ל אהיך ער כטא הכבוד והואן שכשמו
 הגדול הוא רחמי לוואו קעוור כאשר נבברי ובעם זספיוור מו ספיוור
 והם הם ודוואן של הקב"ה לפי שעל דם פועל כל פעולה הגדולה כבם ומוי שאין
 אורתו חן הכת אל רפועל כבמו ובכבודו המכריע ביטתם שואיט סוסק מן
 היום ש עלה במחשבה לברוא את העולם ער עלמי ער ואילו זה ספיוור
 שכשטה קעוור נקראו ימים לפי שזם אור ברור כל מועע וזהו לשון ספיוור
 שקראם אברהם אביט על בספיוור הנכבר לפי שזם זכור מאי יורה ומחיוור
 כעך כל אור של אטה והם כמן שזם ספיוור לכן וזך משאר האכטס וז"ל
 קראו אותם אספקלריאור ומתוך אספקלריא שזיטע מחירה אבל משה רבי
 עה היה הרבא מתוך אספקלריא אחרת המאורה נאט אנה למטה רביע ש
 טעיתה עמו הריבור היה רואה ופומע מתוכה וזעזע על יד השמינה כאשר
 ש מעתי כן עאה ל בשאר עינים וזה הריבור קראו אומן ז"ל אספקלריא אחרת
 המאירה שמינ מרה הרין ומדה הרחמים מרה הרחמים כמן שזכור למטה בסע
 ומדה רחמים הוא האור הגדן לעינים לעמוד לפני והוא שז"ל ויבא אהים
 את האור כי טוב ראה שאין העולם כדיו לה שרמש כאור והברילו לעינים
 לעולם הבא לה שרמש לאורו ולקטה ממט ועליו טא מה רב טובך אשר
 עפע ליריאיך וגל ז"ל קראו אומן דבורי וזכורם אכט קראו סיפור
 ומקום אחר רחמן ברבר באומרו באורה שפיקא קול ורוח דבור שכן כעך
 ספר וספר וסיפור כאשר פירשה הרי כולם הלשונות על ענין אחד טועם

ז"ל
וסבש

ז"ל
קוט

נאם שכל העינים
 כולם לא נבראו אלא
 מתוך אספקלריאור
 ומתוך

ז"ל
וליהטת

דבר סיפור דבר והפילוסופים קראו אילו ספירות גלגלים ואומ' שהם יז
ועקרו הכל גלגל השכל ויש לכל אחד ואחד מעט המופקר עליהם חוץ מן העשירי
שאינו צריך לא לטע ולא להעב' כהכל מתקיים בכחו ופעלים פעולתם כח רז
רעט הקדמון העטון בהם בעת הח' צדס והם מהטעעם בלא הפסק על יד בלח
המאמר והמאמר המופקר עליהם והפילוסופים קרוין אילו הם מושג להעעג
הגלגלים בלא הפסק ומעטו הנבראים וסי' בהם ובעל ספר יצו עה ורבותי וז'
והפילוסופים כולם עמוס שדברים אילו הם והעשירי אינו מושג והוא המעמיד
הכל בריכות הקדמון אבל שמוהם כשרעם בטון חכמה ולפי השגהם קבלה קרוין
אותם בשמותם והגורו קראה אותן ספירות שכן קצוות ימים ואורות ימים
כמו שז' כי ששה ימים עשה אה השמים וז' ולא אה בששה ימים שאילו אה
כן נראה שנגטרך לחלאת שמים וארץ כל ששה הימים ואיט כן כהכל ביום
הראשון שז' בראשית ברא אלהי אה השמים ואה הארץ ואהין אלו מורין על
עבאור מעלה ומטה שהכל נברא באחר ביום הראשון והכל היה עמור במ
ער בא ל המאמר והמאמר ביום המופקר עליו להוציאן מן הכח אל הפועל
וזתו שז' ביום הראשון ברא ולא נאח בו נברא כל דבר לפי שכל יסודות נבראו
ביום הראשון בבריאה אך במלאכה שמים וארץ היו קטנות במדותן של
הקב"ה שנקראו שמו לפי שנמתמו בשמן וכפרשה ראשונה של בראשית נקראו
אילו ימים ואורות לפי שיש בהם אורות ויום אחד יאר על שחר הימים היו
ספירות אילו נקראו ימים ואורות כזו והם כקצ' קצוה וכקצ' השמיעי הקרא
קצוה מקום קדוש המתאחד בהם המתקיימים ומעמידם איוס אחר ולא איוס
ראשון שהיה לו אלו כקצ' יום שיש וטלישי שמה אחריון ולי נראה כפי הקבלה
שה אורות הטכרים כזן כקצ' ה ספירות העליונה שאינן מושגת טמרו
והימים שטמרו במקום אחר הם כקצ' ה ספירות של מטה מהם והכל רבו אחר
לענין מהותם כמו שאה בעל הספירה י ספי' בלי' אבל השגהם אינם שוהין
האור הפעמי שהכל לפי קירובם לקום ועל האחר היורה שנקראה סגל ו
הימים הואקו האמצעי שהוא ממנין הספירות של מטה מן ה עליונה והוא
מוכרו ברוח הפעמי בעליונה והתפשט בו המיד שאיט פוסק לפעולה פעולה
וכל הפעולה שהקו האמצעי שהוא מדרג רחמים פועל הכח הפעמי פועל בו
ולא אחר מוולת על סק קרא רריר בשם החיות והקרא שם המפורט לפי
שחכ פעולתו על ידו ופעל בו דרך האחדות דין והסד ורחמים באחר או במה
וטל' זה ארכום או מקצתם לפי שמדה זו לולה בשלשה המדות האלה שנקראו

אביר יותר מכל שאר המרוג שבן קטור כמו שפירשתי בפי יי' מחזיק ולכך
 נקרא הוא יום אחר שהוא מיוחד בחח הפעמי הוא האחר הנקרא עלה העלות
 והוא ככלי לוח הנקרא אחר ודוגמתו היה הנביא כלי לרוח הקודש שבן כש
 כשהיה הדיבור עמו ואפי' על כרחו כמו שכח בירחיבו ואחרת לא אזכרתי ולא
 אדבר ער בשמו והיה בלבי כאש בוערת עיניו בעיניו ורוח אה' רוח
 ה' דיבר בי ובמשה רבי ע' רבן כל הנביאים טאו בו פה אלפה אדבר בני ועד
 היום אך במשה דברה לא עם דבר ולא טאו בכל אילו דבר לי אדבר לוי למשה
 לפני הרי הרוח הוא מרדך והנביא לו ככלי ועל אחת כמה וכמה שקו האה' ע' ע'
 הזה שהוא ככלי לחח הפעמי המתפשט בו הויר בלא הפסק ולכן נקרא בשם
 המיוחד ועמד הרוח הפעמי שבן באמת יום אחר טאטו פירשתי ואל רגמה
 עלה שהרי יש מדה גדולה לדברי איהושע בן נח שנ' עליו ויהושע בן נחן מלא
 רוח חכמה כי סמך משה ידיו עליו והלא דברים קלוזוהי ומה משה רבינו ע' ע'
 שהיה בשר ודם וילור אשה נחיל מחחו על יושע שהוא בשר ודם באותו
 כשסמך ידיו עליו ע' אכן עלה העלות שהכל נעשה בריצות כשהשפיע כבודו
 ונחו בספירות הטכות להויעת הדברים מן אל הפועל והוא הפועל בהם והם ככלי
 לו וכלן ארוקוב בו ושואבים הכח ממנו כמו ששואב הבדולחן האבן
 השואבת ודי בזה לכל משכלי ועם כל שאר מרוג שבן קטור הם ככלי לרוח
 הפעמי הם הם נשענתו הם הם מרוזן והוא הפועל בהם בכל מדה ומדה מהם
 לפי הצורך והוא הנקרא בהם בשאר טמורתו לפי המדה שהוא פועל בה' חכו
 מה שנ' למשה באמת ואמר לי מה שמן והשיבו אהיה אשר אהיה לפי מעטי
 אע' נקרא ולכן כל המדות האלה נקראות שמו והוא הפועל בהם ולא רוח אחר
 מזולתי ולכן נקראו בשמותן שחייק נחמקין ו' כגב ו' קטור מקוב על כן
 הוא ושמו דבר אחר וא' רזל שקודם שנברא העולם לא היה אלא הוא ושמו
 וכשהחיל נברא את העולם ביום ראשון עדיין ספירות שבן קטור שנקראו
 שמו לא נתפשט בהם אז האור הפעמי שאינו פוטר מהם ע' מאמר יהי
 אור ואור יהי אור ודרשון בו רזל אור שכבר היה ור' אור כח אור העולם
 שכבר עת ונהיה בחכמה בלב נעבות החקוקה בה הנקראות פלאות חכמה
 ואורו האור הגטן בעצבות נעלה ועפשט בספירות שבן קטור במאמר
 יהי אור ונחם לקצב וקצב בשמו הגול כמו שפירש' כס פרו בעצב בעל ספר
 יע' והן מה שאמרן שקודם שנברא העולם לא היה אלא הוא ושמו ומי יורע
 כמה זמנים וכמה ענים ושנים היה זה קודם שנברא העולם השפל שהרי אמרו

הכח

זול על והיו לאותה ולמזערים מלמד שהיו סדר זמנים קודם לפי ועוד אחר ש
שואלים שנה קדמה הורה לבריחה עלום ואם הצנח בפי קנע ואשר דרש
שם המצא דרך לדבר זה ואומ' מעולם נסכה מאש ואז באין המומה מלפני
הוללה ואומ' בטרם הרים הוטבע וחדה בשומי לים חוקי ואומ' ואהיה אצל
אצל ואהיה שעשועים ואומ' עב לא עשה ארץ וחוטא בהכעט שמים שם אפי
באמת שחקים ממעל ואומ' בשומי לים חוקי ואומ' ואהיה אצל אמון אצל
ואהיה שעשועים יום יום ואל' ומכאן אמ' זול אלפים שנה קדמה הורה לבריחה של
עלם מן יום יום שיומו של הן אלף שנים מאה שז' כי אלף שנים בערך כוס
אגמול כי עבור וכן בתורה המצא בהמיו ויטע' יי אהי מן בענין מקדש פי' ו
מקדש לברייתן של עלום והוא מה שפירשה שמהם חזק הם הנשיעוה הם הם
המדות ועטע בערבות החכמה במקדש דקה ויש אהן שלא יצאן ולא נטלו ו
בהיה ש' יום ראשון אותם שבן קצוות כאשר כבבה ויב מיטאז כג' במדרש
ו' תחומ' בפי והיה עקב תשואען על פול' ורביא עליו פסוק אחר שכל בני ימי
ט מעולם שבורה עלך עקרה מוסרותך ותאמרי לא אעבורי יש אם למנוחה לא
אעבוד כג' וקר' לא אעבורי אחר כמה פעם שכתב בן אמ' רבא לא אעבור אפי'
משה עבדה עושים את מה שאמ' מכתשים אמ' לו הקב"ה למשה אר קשר שלהם
לך שאתעבור תחילה פסל'ך שע' לחור אבנים יצפה לכל זמן ועב לכל חפץ זמן היה
לעולם להבואו זמן לחור האבול שאבדו שיאבדו בני ימי זמן (על איש פניו)
זמן חס' לעתה זמן היה שיברח אברהם והאבות זמן היה לישל שירת למינים
זמן שינאלו משם זמן שישתבחו הלוחות זמן שיעשו אחרות החטתן הוי פסל'ך
ש' כאן לשון הדרש ועוד דרש אחר בתקלה אהכל עשה יפה בעמ' אז' תחומ'
בענין בראן הקאה עלמין מלמד שלא היה ואני להברוא קודם לכן וכו' לשון הדרש
ועל שאן היה לשאול מה לבס' מה לחזור ורבו השואלים בבניאום עלם כגון זה
אומה שאמרו קודם שנברא השלם לחיה אלהי הוא ושמו ברוך פתכה אן
שאן החכמה נראה שאן שהחכמה נראה ואשרי לכך והחילה נראה בראש
ברא' והג' השלם בחכמה ואמ' דול' אף בראשית מאמר הוא ופסל'ך בה
בעבודת הקוה וכל שימות קוה ויצאן כל הדברים באמנם דבי יום ביומו זכום
הראשון כל האור כהגן בחכמה הערס והעשם בה לכל היום במאמר יצאנו
כפול' ו' הקצוות כאשר פי' ושרי' מציין ואילך כל מה שבה בברש' יצא עליו כל
מאמר ומאמר בומן ימי דקיע' יקו המים ימי האורות וכן עד כל סוף העשה
בראשית ונאמר ברוך ויהי כן וישכל כל המים מן הכח אל הפועל ככה הניח כן

לט

כמו שיש אנו עשיתי את הארץ והאדם וזה הבהמה אשר על פני הארץ
 בכתי הגדול ובזרוע הנטויה. והם הם הדור הנקראוה כמו ורוען וזהו מה שיש
 בגורו ונאלה אהבם בודיע שוים ועד יי אהי ארבע המלות להזנות את עבוד
 וכל המארים הן ברור הן בביאים הן בברובים על ידי המורה היתה הן קראין
 כי הוא הפועל על יום לפי שהוא שמו אחד בלי פיור וזהו מה שיש ויעש ויער
 ויבוא. למינה למינה למינה ומכר שמו על כל דבר ודבר והמשכיל בן. הנה בוימים
 פעלו ו' מורה האלו כל פעולותיהם נפועים מן הכח אל הפועל עד כן השתעוה של
 הכחה יום ל' ומשכש יום ל' שבט טלם. ופעל הוא פעולתו והטלם מה שמסר
 הפעל וזהו הוא שכירת מלאכה ומעשה. ולכן נקראוהו ל' שבה וכן כל מורה ומורה
 הששה מורה שבוה להשועה של פנים. והטליות להשעה. וכן טלם עד סוף
 השפיעה שהיא טבה לפנים כי כשהשלימה הראשונה פעולה שנתמנה עליה
 להוסיף את הפועל שובתה בפעולת המנה הימניה פעולה של הדברים
 מהפשיים העלה לעלה וממאמר למאמר עד שייעה לפועל הכח הגדול בפועל
 ואין אחרי פעולה נ' מים אלו פעולה שלא היה גמור בהם ועמדה בכח מן
 הים הוא שיש ע' כוח זמני להגלות בפעולה לפי שאין כל מרש המה השמש
 רק שפע הכחות הבא ממקור החיים ומן המעשן שמברך כל הדברים בכל יום בכל
 עב ובכל זמן כדי לקיים ולהעמידה על מקומם. וזהו מה שזרשן וזן המה השמש
 אין מרש אבל למעלה ממנו יש מרש. וזהו שמה ברבליה ועוב מרש בכל יום
 תמיד מעשה בראשית פ' בלשון. הוא מערך הברכה שהוא מורה טוב הבא
 מאין סוף שאיך פוסק כדי לקיים מעשה בראשית. שאלו יכסוק פעיה ואפי' דגע
 איט יכול להקיים וזהו העולם (הוא וכו') ובא אורן המשך מאין סוף להחילה וקצוה
 מן הראשונה טבים עד הספירה האחרונה עובים. וכשתגיע בן המכרע. בעמים
 הנקראו טבה מהמלחה מן הכחה על ידי סוף. וזהו השפירה והשעך והמטחה
 והכח. ולכן נקראו טבה שהיא טבה לפועל ועבד והמטחה לעיניה על ידי המורה
 שהכחוי המהפשיט בה על ימים. ולכן מר טבה בדרך ולאו מכר אם הוא שבה
 שובה ומנה מסת ואלך ששה ושוכה בן לפי שכולן שבה על הטעם שזכרה וכוון
 זכר למעשה בראשית ולטבירתה. ונקראו אלה המורה שובן קצוה מן על שם השיעה
 שהמירה בגורו שיש ויע. א' הים מן בערן מקדם. הכל כמו שפי' בפי' י' מורה
 שהשרה על שם שיעה האילן שיש האילנה שבו נקרא מן. ונאז כאן ועץ החיים
 בדרך הן הוא הקו הממצע והוא המורה שבערה שנקראה עץ חיים לפי שכל העולם
 מתקיים בזכות המורה. והעסקין בה לשמה מתקיימן בזכותה וזוהו לחי העולם הבא.

שכל העוסק בעצרה (שמה זוכה לאורך ימים) שג' אורך חיים בימינה וכשמאלה
עשר וכבוד פי' אורך חיים בימינה לעולם שכולו אחר ועולם שכולו ימין והוא
העולם הבא בשמאלה עשר וכבוד ימין על העולם הזה שהוא שמאל ואין א'
אויבו ימים על כן אה עשר וכבוד שהן הזמנה כרי שיוכל אדם לעסוק בעצרה
בשמים ככל הכבוד העצמות בעצרה שאיט אלא הזמנה למי שרוצה לעסוק
בעצרה ובמעוה שסייע אורח חיים השמים באלו הכרמה כרי שיעסוק בעצרה
ובמעוה ולא יבטל מהם בעבור ירכיז ועורכי בית ומתן שכתן של מצוה ל'
לעולם הבא כמו שדרשו רז"ל היום לעשותן ולמחר לקבל שכרן ולפי שהעצרה לא
עברה כסדרה אין אדם העוסק בה זוכה לאריכות ימים בעולם הזה ואם רז"ל שאלו
עברה העצרה כסדרה היו יכולים להחיות כל אה המצרים וכש לאריך ימי העוסקים
בה ואעפ"י זוכה לחיי העולם הבא שהוא חיים באורך ימים והוא שג' למען יאריט
ימיו ולא יען ייטב לך פי' רצוננו לומר שגריה נפשך צרורה בעצור החיים והוא עולם
שכולו ארוך ועולם שכולו טוב ועל זה עמד לדור והיתה נפש אחת צרורה בעצור
החיים אה יי' אהיך ענה אסדר כל הדברים אשר באה בשמים דגה היא
לך בראייתך ברורה שאלו ג' אורחות שהם יי' קראוה שמו הגדול לפי שהם יוצ'
יוצאות מרחילת סתר הגטעת הא' מסת אל סתר הבא ממנה ברחילת סתר כל
אחר ואחד ע' סוף כל סתר והן שבו רחוק לז' קטורה ולז' הספיות שבין היוצאות
בסוף לז' הגזלה וגו' וז' קטורה אילו ע' הספיות שבין קראוה אשכל ועמ'
ועצור החיים ועם המכניע בעצמים כיטתם קראוה קטורה מקום כמו שפרשתי
ושם של ד' אורחות יהוה הוא הקראוה שם המפורש על שהוא מורה מיצאוה כ'
כחוד הבורא יי' ע' מיצאוה כל החיות שהיו וטעמדין להיות לעולמי ועוד עלכן
עם זה שם המפורש שהוא מפורש בכל יי' שבו ערב שמו הגדול שהוא יי' והם
הכפולה שבו רחוק לכבודו של מקום שהיא השכינה שהיא הספי העשיריות לפי
שהי' שחמדת שהיא חכמה עם המשך הנמשך בה חן הא' הם שרש אעפ"י
שנראית כאחר וגם בעל ספרי יצ' מנחה לאחר והם ב' ורמז באומרו שג'
הצמורה בפסקא ואשונה כאשר כרבת והם אחר הוי כאן ג' והו' וספי לז' ק'
קטורה הרי הם ט' והם הכפולה שהיא בקרי המקום הוי' והיא האמת למת משן
האחר שאין משן האחר עברי אלא ב' לא פתוח ולא יתגר לך אה בעל ספרי יצ'
: ולא ט' יולא יא' והמטל עלמה הנקודה שאין לך נקודה בעולם שאין בה ט'
ואלו הן אורך ורחב ועובי וכל אחר מהן יש לו ראש וסוף ואמצע הרי ג' על
ג' הרי ט' וכל נקודה יצריה מקום ונקרא ט' שון הקבלה ג' המקום וענין הס'

ובו נקרא מעין האחר ואיט נקרא בפחור מי' ולכן הרחיל שמו הקדול כי שהי
 היא המשלמה מעין האחר כאשר פירשתי לא פחור ולא יורג לרמון שהכל בא
 מק הא המורה על החזרות והכל מתקיים באשר הבורה הבא מן הא ואין בין
 הא ל' אלא שהא לא באה בכלל מעינה בייחוד כל הכתוב שבה והי' מפרש
 הכתוב שבא וסוף מעינה ו'ל שכל סוף המישנים שבפעלם מתגלים במענה
 לפי שכל השבון שיבא אחר מעינה איט אלא כפלי כי עשר עשירייה על ק'
 ועשר מאות אלה ועשר אלפיה עשרה אלפים י' ו' אלפים ק' אלפים וי' ק' אלה
 אלפים ע' באן השבון המושג מכאן ואילך יצא וחשוב מה שאין הפה יסל
 לדבר ומה שאין האוזן יסלה לשמוע כי הכל כלל הכא אחר מעין עלן הא
 והי' דבר אחר וכל הכתוב עתה בעניכונתה החקוקה בחקיקה דקה ולא סהויה
 על כן מעה בעל ספר יצירה הי' והמשך והמשך בה מק הא לאחר ורמז המשך
 ההוא ביום כשהגיע למעין ה' הספירה ח' כאשר נבבתי על כן קראו אותה בעל
 הקבלה רוס מעלה ולא שום שם אחר קראו לה והמשל (כן) ויש שמוטן הח'
 החסיה לשיעם לפי שהיא סובבת הכל וזהו מה שאמ' רז'ל כשם שיש שכנה
 למעלה כן יש שכנה למטה למטה' שכן תמימה בחגיגה נ' קיטור שנמנהגו
 בשמו הקדול יוד' למעלה ויוד' למטה' על כן מוטן החסיה על יד הספירות של מעלה
 ממנה כאשר פירשתי ורז'ל קראו י' ספי' ו' הספק לריחוב ולזאת שהיא עשיריה
 קראו אספק לריח שאינה מאירה והמשל על זאת אם רשום בפע אור השמש
 ב'ן כגד פשוט לבן דק מאד יאיר השמש אורו אבל יול אדם להעמיד עינו כגד
 ולסבול זוהר אורו יותר ממנה שהיה יכול לסבול תחילה ואם ישום ע'ן כגד שיע
 יוכל לסבול יותר ויותר וכש ע' העשירי' א'ע'פ' שטולן דקן (לכנס זה חושך מאד
 השמש מעט וזה מעט ע' שחגע (עשירי' שאיט מונע עיניו מל' העמיד
 ע'ן כגד אורו ואיט מזיק לו כי הספירות א'ע'פ' שכולן מאירות ומזהירות יוכלו
 הנבואים לסבול אור הא חרונה יותר משל מעלה ממנה (פ' שאובם הספירות
 שנקראו אבות מקבלות זוהר האר' הפעמי' ח'כ'כ' (לכנס ולא מזולגן נמנם מה'
 מתפשט האור הקוא מזו לזו ע' הסוף ואיט דומה אור השניה לאור הראשון
 המקבל מלמעלה ואור השלישית איט דומה לאור השניה שהיא מקבלת מאור
 השניה וכן כולם ע' האחרונה שבהם והנבואים שבאן אחר משה קבלו הנ'
 הנבואה מזאת האחרונה הנקרא אספק לריח שאינה מאירה על כן תמימה
 כחב המקומות כשנכתבאן הנביאים אור' וי' דבר י' ח' (אמר) או ניאמר
 י' ח' ושעם שוים הם בעצמם ו' ח' השכנה אבל משה דבר' ע' שנתהיר

עמו הדיבור הוא היה שומע מתוך אספקלריא אחת המאירה היא מרת וחמים
 ואע"פ על יד השכינה כפי להנעם הקול כאשר פירשתי וזהו מה שאנו אומ' כל
 ברכילה על כל הקרבנות שאנו זומנין משבת וראש חודש ושאר המועדים ושם
 נעשה לפניך את הקרבנות חובותי וכו' ומסי' אין כמו שכתבתי עליו בגורן
 על ידי משה עבד מפי כבודך כחמול וכל הקרבנות נתנו בדיבור ומפי כבודך
 שאנו אומ' כהן היא השכינה שנקראת כבוד יי' ומתוך שהיא מתקרב שם וזאת
 הכבוד ושומע משם מ' יתר משאר הנבואים היתה נפשו ברה וזכה וקדושה
 דבקה מקבלת מהם חכמה ובינה ורעה והשכל כמו שאמ' רז"ל חמשים שערי
 בינה הם וכולן נחסרו למשה חוץ האחר שזו והחס הוא מעש מאהים וגו' עלן
 היה בו נח לקבל הדיבור משם על יד השכינה אבל כל יסוד באע"פ הדומע
 בקול ראשון פתח נשמתם שהיה הקול ההוא בא מן הדיבור ואע"פ שהיה
 יונק מפי השכינה לא היו יכולין לקבלו מפני שלא הונגלו בכך בעבודה משה
 רגל שזו נידבר אהים את כל האדם הדברים האלה לאמר לאמר על ידי שכינה
 או ביק' לכן השכינה והם שומע ופחה נשמתם שזו נפשי יצאה ברבות
 אבל משה רגל קבל אותו הקול ולא נדעעע כמו שזו נידבר יי' אל משה פנים
 אל פנים כאשר ידבר איש אל רעבו' ועוד נאמ' וישמע את הקול מדבר אלון
 הוא הקול שנתנה בו תורה שזו עליו קול יי' בבחי' ואחריון שומע קול שיכ' מפי
 השכינה וחזרה נשמתם שהיו קול הדיבור פסק כמו שזו את הדברים האלה דבר
 יי' אל כל קהלם ברו מתוך האש העשן והעשן קול גול ולא יס' פי' לא יס' לדבר
 באותו הקול הדיבור שדיבר כל הדברים כולם בדיבור אחד שהיו פסק ובקול
 שיש שהיה מפי השכינה בלבד אמ' אכנס ולא יהיה לך כמו אשדור שזו רז"ל שחזר
 ופירשן והשאר מפי משה והוא מה שאמרו אע"י ולא יהיה לך מפי הגבורה
 שמתעטם נחייבם שהשאר מפי משה ואע"פ ששומע את הקול מפי הגבורה
 שזו השכינה באע"י ולא יהיה שכן כל פנים בפנים דבר יי' עמכם והשאר
 היה מפי משה שכן כל אכנס עמך כיו' יי' וכינתם בער הויה לפניך לכם את
 דבר יי' ומשה היה למטה עמכם שלא יאמרו קולו של משה הוא זה שאנו שומ'
 שומעם ואמרו לו דבר אלה שמת' ועלה ושומע מפיו שאר הדבורה אבל הם לא
 שומע מפי השכינה ס' אם אכנס ולא יהיה כשאר הנבואים ואמרו למשה על
 שידבר הוא עמכם גם במועד הקדוש ההוא וגם מפני וא' לך שזו ויהי כשומעם
 את הקול מתוך החשך וגו' ואומ' ותקרבן אלי וגו' ואומ' ותאמרו הן הווא יי'
 אהיט וגו' ואומ' נערת למד נחמה כי האכלנו' אם יוספ' אמתם וגו' אלמר

ה'

שבמעט הורה שמה אפי בקול השיע וזהו שאמ' מהך החשך ולא מהך
 האש והעץ והענף הנאמ' בקול ראשון. מכאן ראייה שאפי השטנה שמע
 קול שיע. וקרא אורן מהך החשך מפע שהיא נקראת אספקלריא שווייה
 מאירה כגון שז' במעשה כדא שיה ויקרא אהים לאור יום ולחשך קרא לילה
 והמשל יבין. ועוד ראייה שמשא רביע לא נרע לאחורין ולא נדרע מע שהו
 קבל עשרה הויברות מן קול הראשון שאמרם ברכו אחרי כ' בקול שיע //
 שחזר ופירשן לא שמעו כי אם אנכי ולא יהיה לך. והשאר מפי משה הוי כב
 קבלם מן הקול הראשון וכמעמד הקדוש הוא בט אהון ושבעים זקנים לא //
 ראו כי אם האחרונה שבספירות ממה שז' ניראו אהיה ישר ורחק רעיון וצמי
 אה מורה על הכבוד וזו היא השטנה. וגם לא דמו לדבר מכל מה שראו שם
 אלא מה שראו רמה רעיוני שז' במעשה לבנה הספיר. ולפי שהיא אחרונה
 שבכולם קראה רמה רעיוני. וגם אונקלוס ריגם ורחק כורסיה יקריה. ועליה נאמ'
 השמים כסאי והארץ הדום רעלי. השמים היו מידה הרחמים שהוא כסא //
 רחמים. והספירה העשירית נקראה ארץ על כן אמ' הארץ הדום רעלי. ולשון
 ארץ רצע. כמו שז' על ישר ט' רהיו ארם ארץ חפץ והבורה קראה כבוד יז'
 כמו שפי' בפסוק אחר כבוד שלחט. ולא נאמ' כזו ניראו אה. אהי ישר לפי שז'
 כי לא יראע האדם נחיי. ואת הנאמ' בתן מורה על הכבוד. וכן הרגם אונקלוס וחזן
 ית יקרא אהא רישו. וכן ניראו אה האהים. וכן רגמ' אמ' ישעה נארא אה
 יי' יושב על כסא רם ופשא אה מורה כמזן על הכבוד. ועוד ט' אה המלך
 יי' צבאות ואו עעי. ולא דקדק מנשה הרשע בארץ אלו שאמ' וקדט שא כה
 ברגה ט' לא יראע האדם נחיי. ואתה אמרת נארא אה יי'. והוא לא אמ' אלא
 על הכבוד שיושב על הכסא. וכשואמ' הכה כי לא יראע האדם נחיי לא אמ' כי
 לא יראה אור האדם. שאלו אמ' כן היה נראה אפי על הכבוד אמ' כי אור כמו
 ט' אה. כמו שז' אולי יי' אור. שהוא כמו אה. ואיט כן בפסוק שז' לא רעשון //
 אה אהי כספ ונתי זהב דרשון רכורז ז' לכו. לא רעשון אה דמות שמש יי' המ
 המשמשין אורו לפי כמחוס ויכולים אלו להראוה לבט אדם אבל על עינים רדבר
 שה דיבור יורא משם לא רדבר כלום כי הם לא ראו ולא נראה לפום בראה נאפי
 למלאכי השרה ועליו נאמ' עין לא ראה. והוא האור הגמול כי גם אהיה נאמ' לא
 רוכל לראוה אה פע. ז' לפעם ממשי. אורם פעם שז' הם פע יי' על כן אמ'
 אחרון ופע לא יראו. והמשל יבין. ישכיל. ויש אומ' שמשא ז' עי' וכל ישרא
 השגו שם ה' ספי' הגמולות שהם משגל מושגת יורר מן העליונה אהעפ

אומרו אהי
 על הכבוד
 שיושב

ג
הורשו

שבו ספירות רוחניות. וזהו שמה בעל ספרי יל' ספי בליח בלי אהוב אעפ"י
 שהתחברות או שמה מן הפליגות. שאפי' קי רובם שם חשיבות ואע"פ ושמ
 ושינוי חכום. אבל אם הוא שלא השג רק הכבוד הנזכר בלבו לפי שהם
 לא מורשו לעלות בהר עד הפסקה הקול שהוא סילוק כסא הכבוד שהרכין על
 הכר כמו שג' באטוח היכול המה יעלו בהר. אלא ודאי ראוי בחזון ממראה הנ
 הנבואה ביחזקא ובישעה' כמו שג' ניחן את האלהים ואת מורה על הכבוד
 או שמה ראוי מהק"ץ במעמד ההוא מזה שג' וניחן את האלהים ישר' בין כך ובין
 כך איט מדבר אלא על הכבוד. ואה"ן אלו מורין עליו כאשר פירשה ועל הכבוד
 נאמ בתורה ברמז זה שמי לעלם וזה זכרי (דוד דוד) פי זה שמי ג' אורגור ראשונה
 הנקראות שמו הגדול. וזה זכרי (כל ה' שמה רמז לכבודו של מקום) וזה זה
 שמי וזה זכרי. ועכר כאן שמו וזכרו כמו שכתב יי' שמד (עלם יי' זכור דוד)
 ודוד. וכל מקום שמזכיר שמו שלהק אצל דוד ודוד הוא. והמשכיל (בין זכר
 לא הזכיר נזכר בפסוק שני טמות' אחד ביה נאחד באר' שיאמ אלהים זה שמי
 וזה זכרי שיורה על השם וכי' יי' אלא שם אחר של' אורגור הנקרא שם
 המפורש בלבו. אלא ול' זה השם הוא שמי טבו נגב שמי הוא הנקרא בספר
 יערה שמו הגדול יי'. וכזה זכרי. היא ה' הכפולה כמו שפי' (מעלה שהיא רמז
 לשמיש. וכבודו והשמיש דבר אחד. וכן שמו זכר דבר אחד וכבודו ושמו
 זכרו הכל יוכל להקרא בשם המיוחד לכן נאמ בזה שמי וזה זכרי. והדרש
 ידרש כי אין האחר סוגר את חסדו. הכבוד דבר מפורש בטובה שנק' בשם
 המפורש כי כשזכר וכבוד יי' נראה בעין מיד הוא אומ' וידבר יי'. או ניאמר
 יי'. ואיפ"ט שמה כבוד בעמיד ענין ואחרי"ן הוא מזכיר את השם המפורש
 ודיבורו ויאמר. שכן כל ובבא משה האלה. יד עמוד הענין וי' ואחרי"ן
 הוא אומ' ודבר יי' אל משה. וכבוד המקומות מזכיר והנה כבוד יי' נראה בעין
 וכבוד יי' נראה באהל מועד. ואחרי"ן מזכיר הדיבור בשם המפורש שג' ודוד
 יי' אל משה. וגם במקומות מעשה מיצט שמזכיר שם המפורש קודם שיזכור
 הענין. שג' וידר יי' בענין וי' יי' עמו שם. וידר יי' בעמוד ענין. וידר יי' באהל
 בעמוד ענין. ואין ספק ברור שהכבוד הוא השמיש שכן דרשה (ראוה בענין
 שהשמיש שמה במשכן. ונאמבו ולא יוכל יכל משה לבא אל אהל מועד כי
 שכן עליו הענין וכבוד יי' מלא את המשכן. וכן שמה בפרש עלומים וטומבן
 ס מלא כבוד יי' את בית יי'. הרי השמיש והכבוד דבר אחד. והיא מזה הדין
 שהרי מיצט שפטה דין במדי' ובנרב ובאברהם ובמרחלים וגם במקומות

ל

אחריהם ועל מה נעשים כל הדין שבבעולם השפל. לפי שנשתרפה מרת הדין
 עם מרת הרחמים במחילת ברייתו של עולם שם של ד' אותיות הנקרא שם המ
 המפורש לכן נקרא בשמו שבחמו בן והכל מיוחד ודבר אחד. ושמו נזכרו כמקום
 הוא הנקרא בשם המפורש בפסוק יי ש מן לעולם יי זכך לרוח ורוח. לפי ששמו
 נזכרו הכל מיוחד לכן נקרא בפסוק זה בשם אחר. כמו שאמר בעל ספר יצירה
 יספי בליה נשען סוסן כחילתן כשלהבת קטורה בגולה וכו'. ועקודם מורה
 עליהם איזהו שמו ואיזהו זמנו. ומה שאמר הכת' לרד ודרי. ס' דא זרוע יעברט
 יסופי לוי. לרד ול כשהדור טוב לפי המקום טרע שמו עליהם ונזכר בפי מטמלי
 ישר שביטתן וטרע לרבים על ידיהם. ואומר הדור ראוי הוא לפי המקום (ביומן
 משכונ הדורות הקצרים לפני. וזהו שזכר בספר הלוח זרוע יעברט יסופי לוי לרד
 שכן ס' קורא הדורות מראש. וכאן כשאר לרד ורוח כמו שפירשתי ייש במה
 הפסוק שזכר שמו לעולם פי אחיים ואיש סוגרים זה אה זה לב מה שדרשן
 וזל לעולם לעולם כג' שאיט נקרא כגבון כי אם בכיטיו באך. לפי הקבלה אע
 אום ששם של אהיה ושל יהוה הנקרא שם המפורש האמורים בפרש. ומשה
 היה חש. הכל שם אחר. פי ה' של שם המפורש כגב' הא' שהי' משלמה משכונ
 הא' כאשר פירשתי. וה' כגב' ה'. והן כגב' ה'. שהי' זקופה הימה ועכפפה להודיע
 מי שהוא כפוף בשלם הזה הוא זקוף לעולם הבא. ועשר בא להודיע שבשם העולם
 הבא מועצתם הסי. ושם השמות האלה חסידין מאשים אחר זה לכך אונתה.
 ואחר זה לכך אונתה. והמשכיל בין. ולא בא שם של אהיה ג' פעם אלא (פרש
 שם המפורש שבן טלוים ג' רבות. היה היה ויהיה. ובחלוס נאמר לי פי רוסם של
 ג' שמות אלה בלש. וכן שמשך. סון ק' אירא טון ק' שר' יי. וכה קייצ' אהיה
 פסוק אחר רמז לדבר זה. אכ' ה' לא שטי. ומן הקבלה שזאת הספירה הנקראת
 אספק' היא שאינה מאירה נקראת הורה שבבעל פה. וכרמז גדול עמה במעשה
 בראשית. שז' ועין החיים ברגן המ. הוא רמז לתורה שבבעל פה. וקרא אותה הדעה
 טוב ורע. לפי שבכפילה אדם יודע הטוב והרע. ול האסור והמותר. שר החייב
 והפטור. הטוא והטהור. לכן היא נקראת ארץ לפי שכשם שיש ברוך הארון
 הלוחות שכתב בהן דברות. גם כן היא ט' א' כח: ס' פ' ק' (פי שהיא למטה חסון
 ומקבולת כח מכולת. לכן נקראת ארון. ועוד שהיא מרת הדין ונשתרפה עם מרת
 הרחמים וזהו שקורין אותה ארון והמשכיל בין. שהי' נקראת ארון הכרית לפי שז
 כן על פי הדברים האלה פרה ארץ בריה לא ואהישו. ודרשו בו רבותי זו מורה
 שבעל פה. לכן נאמר על פי. ועליה נברא כבוד עם ישר שיהעסקו בה האיד.

ובמדת הקיימן על הארץ שנ' איון הכיב' אדון כל הארץ לפי שכותב ומקיימן
כל הארץ. שאם לא יתעסקו בולא יתקיימן שמים וארץ ויחזור העולם לתבואתו.
כמו שנ' אם לא ברת יומם ולילה חקור שמים וארץ לא שאת. הרי בכותב ופסוק
למדריה ומלמדריה חקיים הכל ולפי שנשתברו לוחות הראשונה לכן הועדן לה
להזכירם לעסוק בה תמיד יום ולילה כדי שלא תשתכח מהם. וגם החלוק שעתה
ליהושע בייחון בת הפיע מהם על שבטלן התלמוד תורה. ולכן נדרז יהושע
כדבר שנ' במקום במקו אחר וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק. שדרשו בן
חז"ל מאי בתוך העמק בתוך עמקה של הלכה. הא הקדול למען עובד וחסד
יזכר שנעסק בה לשמה ויזכר למה המשיח ולמי העולם הבא חמץ.

יתברך שמו ויתעלה זכרו

חתם טוס כבודן בפעולה. מעשה בראשית. יום ראשון כנגד אות א' יום ב' כנגד
ב' יום ג' כנגד ג' יום ד' כנגד ד'. אכ"ל עילין מעין י'. היא אות אהתמש
הכבוד. ואף. ואז תלה מאורות והאיר עלונים ורחוקים. ביום אשר השלים לחטם
אות משמן. יום ה' כנגד ה'. יום ו' כנגד ו'. נמיסא שחרם יהו'. והס' ג' פשוטו ש'
שקבע שמו הקדול מיד לאחר כך רחן שמו בראשי גיבור. יום הששי. ויכלול השמים
חייה השם במעשה הארץ וחיי השם במעשה השמים. גם אם גענוך המצא
להפך כמו שאמ' הכה' ישמחו השמים ותגל הארץ. וחרם כסאן ברחן. וי' שלים
ב' יום ג' ול' זה במילוי כולם עלים למען כס'. ויום שבת נקרא אחר שנ' ימים
יוצרו ולא אחד בהם הרי כסא שלם והשם שלם ביום השבת. זהו שיסרו לז' ביום
השביעי רעלה וישב על כסא כבודו. כי ביום הן נשלם לחטם בפעולת שם ונשא
יחד. ובא שהוא כנגד יום ז' נשלם אהני כמעין האלפא ברתא. אהיה יהוה חטם
במעשה בראשית שני שמות. אורגור השם הוי טרעס לאורגור נשמה הוא
קול ורוח ודיבור. כשאמ' הכונא נש' יהי אור ויהי אור. הרי נשמה לעולם באורגור
שמו הקדול הוא הני'. כשכרא הכונא נשמה בארם ויפח בראשון נשמה חיים. אמ'
באפיו יהי אדם לנפש חיה וזהו שנ' כי ביה יהוה יצור עלונים ע' עלונים כי אמ'
יהי ויהי. יהי הוא יה' פנים ואחור. נמיסא אורגור שמו הקדול נשמה לחטם
לעולם ולמלך הגורג. אורגור שמותן אהיה יהוה אהוי. אה' עבר. יהוה הוא
אהוי עבר. הוי דם א' האורגור שהוסכרה החלוק העמדים לעבר לעבר
לזכר ולנקיבה. הוי דם אהוי אהוי. יהי יהי. יהי א' א' אשה. עבר טפסו
שמוג לאביט יה' שמו אהים חיים אחר קדוש נמיסא חיים קדוש טפסו על
הני'. אדם כל בן שתי כל אלה מקורטור כבוד ובמעשה לבוד אחד ראשון

יחוד לעשר ספירות. אלה בכור קודש. לזה קדש. כי אבגז עליו ספירה אחרת.
 יוד וכל אות שכללה בה הספירה היא המרתק דשא המקורשה (מעשר) בכור שם
 הבנות. עשר ספירות אבגז עליו. והן הרי אורות השם העבד והטוב חתמות
 בראש אחר הספירה. אבגז חתם באור משמון הן. וזחט עליו (מעין) גספירות
 לכבוד שמו הקרא בשלש קראות הנה הנה יחה. הרי יד ספי' כמעין אהל עשר.
 ושלש. אחר חתם אות משמון יוד. הרי שחתם תחילה הן מאמה ואשמוניסוף.
 חתם יוד ותוך הן הרי הן ראשון הן אמיעע. אחרון אהוי להגד אע ראשון נאע
 אחרון ומבלעדי אין אהים. פל הספירות להיות אמה בעשר שלפעם כמו שפסל
 זחט שלש ספירות בספירות שלפעם. יחול הרי י פעמ'. וחתם באור משמון ז'
 אור משמון ארזי. והיא בשמון הגדול. הן שבן יחיו המהם ספע' עליו שלש הם
 ספירות שלש מאור שלש ספירות בשלפעם חתם באור משמון ק'. וקדשה
 עליו אלף. עשר ספירות בשלפעם קראו אלף להיות שם האשין חתמה כחלף
 קדוש בכבוד לשם המיוחד הרי כל הספירות מעדנות על יחוד האחד כי הם חתמות
 לאחר עשר ולאחר שלש. למעין אחר שהוא יד. מעין ראשון קרא אלף. ומעין
 אחרון קרא אלף. נא עלה אחד להגד שהוא אחד ראשון ואחרון. הושיב הן ראשון
 ולאחר שלשה עשר הושיב חס. ואחר חס סדר שלשה עשר עד הן למעין.
 כפולה ופשוטה. יד אונות קודם חס ויד אחר חס. ואור יד היא הן אמה
 נשם למעין אחר יד ל זהו שפייט הקליר אה אמה חותמן כי הוא אחד. אבגז הן
 זחטי כן ער מ יד אונות. ס' נן ספע' יד קדשה. הם יד אונות אחר חס
 פשוטה. הרי שהושיב אמה ראשון ואחרון ותוך (אחרים) אחד ברוך הוא.
 הן הם יא. ה נגד ה וברי יחיד באמיעע על ככה הושיבן חופלנה כסדר השאר
 זה מעין השם יה לכן ח קדוש שכן כלה מעין יה. יה בחילוי עלה כן למעין יד
 אונות יה. עלכן ח קדוש כי סיום מעין יה בו אחר חתמה השם הן אונות
 משמון כמעין אונות קדושות לשמוטן כמו ארע אלהים אתה יהוה אחר.
 אהים חיים קדוש אמה. דכך ואשמך אחד קדוש מדבר. א שרדי. כיל עלה
 שלש ספירות. ש קדוש שלש עשר ספירות של עשר שמוה קדושים
 לוער. לעשר ספירות אע יהוה ארע א שרדי. אהים חיים קדוש אמה אחד.

תם
ונשלם

אמ רעקב שלטאחור אחיש כעך אכך וכעך שם והן וכעך אחר שכך
בקריה שמע שיש מאריכין בני וכן אמר חכמי זל (מה אמר מאריכין בני של
אחר כרי להמליך לבורא ית שמו בשמים ובארץ וכו' רוחות העולם וכן כמב
בהא בראם הוא שם הכורא ועל כן אמרוד עה ברבר יי שמים נעשו וכו'
פין כל יצבאם ועד אה על עברי עין לא יהא בגזום והא הם מאוריות הדין
ועלן הא בגמ' נ כעך אכך שהם רחילה שם מן אכ אוריות והוא שם המפורש
שפי רב האיי גאון בט של רב שריא גאון זעל שיונתא חכ של כורא שגאע
ה מן תבנה וכו' והו הפסוק הוא רחילה בריאה העולם ואכך הוא רחילה זן
אוריות מן התורה ועלן נ ואכך באה בש חוזר תשל ותשל בגמ' עלה ח' עפן
ח' עפן ח' עפן ואלו ג' חזרין באה בש יהוה יהוה יהוה והם היה והוה
ויהיה אור באור כל זה הכה מאור אחת שהיא הא במילוי וכו' כעך
חשבון הא שמים וארץ וים חמה ולבנה ובוכרים הדי נ ד יביעה לכן שחור
תבלה יחוק ארום וכרכס וכרכס הדי נ ועד כמה מינה יטלט בני מן תורה
בן בסיק והמן בני ימים ועגב כבור בני סוכה נ' לולב נ' נעטעען כ' פשיעה
שלום לימין ושלום לשמאל וה שוכחיה הדי נ לחור אכעם נ טפחים באוין נ
ברוחב שרפים שם כעפים שהם נ קר המטרה נ טליה כעם ואחור וז טעם
הדי נ והסם בערוף עלה כסדר הזה יהו יזה הדי והו יזה הדי נ כל זה מחנהא
במילוי שעלה בגמ' נ וון במילוי עלה בגמ' יכ כעך יכ אוריות שהם בג
יהוה יהוה יהוה וכו' שלש אחות שחא כעך שם שדי כי באה שין
יש סוד גדול ובה נברא העולם כמו שאה ישעה הנביא עה כל הקרא בשמי
ונ' חה יש בו שם של הבורא יש כי שם יהוה כחילוף אורתן באה בש
ח' עפן בגמ' שעלה בגמ' ש והוא טעל תפילין כי הוא מדרג רחמים וכ
מכרא שיה היא גדולה מכל ביהן בעבור שהוא כריאה העולם ושין חסיד
השירים גדולה מכל השיטן שכך אמר חכמי כל הסטכים קדש ושיר השירים
קדש קדשים וב מחליף בשין באה בש וש בגמ' עלה ח' עפן ואם תאמר
שבראו במדרג הדין על שם ברא אהים ואהים הוא מדרג הדין כי אהים בגמ'
הוא דין זה לא יתכן ובמחשבה עלה לבוא העולם במדרג הדין וראו של
יכל להתקיים והקדים מדרג רחמים למדרג הדין וטעם יש ברבר בראש
השנה שהוא יום הדין שאט מהפלגין בגבורה זוכר יטרו לחים ברחמים
בגמ' ח' עפן וח' עפן בגמ' ש ובאה בש מחליף יהוה וכן כ' בפל בראשית
ביום עשור יהוה אהים ארץ ושמים קודם מדרג רחמים ואחרון מדרג הדין

ל' יין 28
27

וזאת הש' ישרה ג' ענפים בולטות והיא מיט אחר של רבלין וזוהי ג' /
 ענפים הם כגד ג' הויור היה והא' ויהיה. שהם אור צאק יהוה יהוה /
 יהוה. ובש' מיט אחר ל' ענפים בולטות וג' שוקעוה' ס' שיהיה בשנה /
 ג' בולטות וג' שוקעוה' חב' יעדן. ויש לפ' ג' בולטות ושוקע בש' אחת /
 ג' בולטות וב' שוקעוה' ה' זה מ' ורה' ש' . ובש' מיט אחר ל' בולטות /
 וג' שוקעוה' בג' ז' וזו עורה' ש' . ומינפץ שהוא ל' אורוה' ל' ענפים /
 וג' ול' שלן בג' יב' ויב' אורוה' יב' בג' הויור. וסימן ב' וכל באר בש' /
 מחליף שם. ועל זה אמ' הכ' מ' וראו ל' עמי הארץ כ' שם י' נקרא עליך /
 אלו רבלין של ראש. ומה שאומ' י' נקרא עליך זה השם מ' אורוה' ל' כל /
 פרטיוה' מ' בנים של רבלין. כבר פירשתי לך הש'. וערה אפרש לך ה' /
 וה' כ' יש בהם סודות לאין הכלוה' כ' ד' בג' ט' והוא כגד ט' אורוה' /
 שבשם כחן במוכסן כחן אורוה' לפנים באב' הם יהוה אלהי' ט' יהוה. /
 וכורבין אומ' אחר המזוה' כגד' אלוה' שמוה' ומכאן י' לפ' ל' ל' ל' ל' /
 וזו רחלה' ל' ב' בקשר של רבלין כגד' הצואר י' ש' לתן זו כגד' זו. וזה /
 פ' חושן כגד' ב' עקידות של יצחק שנשקו למשוח רצון הברוא י' ואלו ב' /
 לתן עליו ה' והם ה' ימים לבריה מילה כ' יצחק היה אבראשון לה' ימים /
 לבריה מילה. וכל שנכנס לה' ימים למילה מיטה עליו להעמ' רבלין בזכות /
 יצחק אביט' ע' . וכן כל וימלא אברהם אר' יצחק בט' ב' ה' ימים וג' ולמה /
 ע' לה' ימים עבד כ' מיום שנברא השלם ע' יום ז' שבווא שבת לא פסק /
 וזאת אור הבריה ביע' ובין בני ישראל אור היום לעולם וג' . ועל ברית מילה כ' /
 והי' לאור ב' שרש' ביע' וב' פנים. והוא לקח ז' ולט' נט' ה' ולא י' שום אור /
 בעולם. וזה עלה בג' י' ועל ס' כ' כ' ב' י' י' י' ע' ע' אר' . ופ' כ' י' ה' ע' /
 ב' עלמים עלם הגדול שהוא שבת בעבור שבת אור הוא לעולם ועולם השלם /
 אנתם כחו שכל דור הולך ודור בא' וג' . וב' לתן מלמטה שכן ה' בג' ה' /
 על המטה שמשער שהוא מקיים מיטה הכוח י' ש' . כבר פירשתי לך /
 הדי' וערה יפרש ה' מפר' . זאת האור ראש של שם הכוח והיא מיט /
 ל' אורוה' ויש בה קדושה גדולה. ועל ס' החליך אר' כ' יש בה סוד כל הגוה /
 ויש בה העלמה השם מ' אורוה' והיא ט' עתה לכל חשבון ומעלה אחת /
 יש בה שאפרש לפנים וזאת האור נוסף הכוח י' ש' לאברהם אביט' ע' /
 כשמה אע' הנה ברית אוק' וג' . זאת ברית מילה. ש' כשהעורה היא /
 מילה היא זוהי ל' ועל ס' צאצאיו חתם ב' אור ברית קודש. וזו יש קדושה

גדולה כי כשהיא קטנה עולה עשרה וכשהיא במילוי יוד עולה כ"ב וכן במילוי
עולה עשרה וכשהיא במילוי יוד קוף שהיא קדושה והעלמה הכורא יתש
והוא מן יוד הא נן הא כי מילואם לט זדא וא שיעלה ב"ג חי וזה עמר לט
בזכור אברהם חבינו ובזכור יצחק ע"ה : זכריה מילה וח לח ימים וח באר בש
ס"ח שעלה ב"ג ק והיא קדושה וכל המורה זכ אורגות : וחך באר בש על ועלה
א"ח דוד ע"ה טחם הגבר הוקם על ועל בג"מ ק והע"ה כמובן בשם יהודי לט
אחד בשמו שעלה ק והע"ה העלמה של קדושה הכורא נקלה לט כי קדוש של הכורא
בתורה ביהודי ובברית ועל כן כולם קדושים הם ועל כן נקרא ישרו חי קדוש לפע
השם ובעבור זה נרעה תורה כי רבמה ובעבור זה אומ' במ"ם אבות ב' מאות
העלם ועוד א"ח דוד ע"ה י"ח שומר א"ח גי"ס פירושה נחשבו ה גריס לפע המון
כאילו קיימן של המורה מן א ועד ג ועד ח מה שכתב ברורה בכל מקום אשר חזרו
א"ח שמי אכז"ח אלך ובספרך אכז"ח ב"ג : ומ"ח ועד : ישו אורגות שעלין
שכינה ב"ג א"ח פע"ח ב"ב פע"ח ד' ג"ג פע"ח י"ב ד' פע"ח י"ז ה"ה פע"ח כ"ה וז
פע"ח ל"ז ז' פע"ח מ"ט ח"ח פע"ח ס"ז ט' פע"ח ט' פ"א : פע"ח ק' הכל עולה של"ה
ומה שכתב והיה (אור על י"ד) פי' כי כל מה שכתב בפילין ב' ברג' הוא כ"ה בבר
תפילה של יוד בעבור שהיא וז"ל פירושו כי מש' של שמע ע" ד של אחר יש
כ"ה אורגות ומה שהכתיב הכורא לאברהם כשוא לו כ"ה יהיה זרע ומה שכתב
ב"ה כחם מששת ימי בראשית של ג"ג קבוע בשמים ימ וכו' י"ב מזלוח וז
כוכב (סת' ש"מ' ח"נ"ל) והא עפ"אלו עליון ב"ג כ"ה כד הזכר ב' יצחק ויצחק ביעקב
ויעקב ב"ב אטבטים ויהיו כ"ה היאך : זכריה מילה וחכיהם שקבלה ברוש
ויצחק ויעקב ה"ד לך י"ג וי"ב שבטים עלים ס"ה ועל כן אמ' לו הברוא ס"ה יהיה
זרעך וזו שהיא יום שבת וח' (שמונה ימים וז' זכריה מילה עולה ב"ג כ"ה ועל
כן נמסר לישרו שבת כמו שכתב ועמדו בע ישרו א"ח השבת ולא (אומות העולם
שאין להם סימן חי' ומה שכתב בברית כ"ד על כס' יה' פ"ש' ע"ה שוכסא של
הכורא י"ח ושמן לא יהיה שלם ע"ד שיקח נקמה מעמלק ולא פי' מה ס' יש
בס' חט' אבל פי' ר"ב שמשען הג"ל שם יקרא ככרובתו מחיבו גמלא רשעו
זה העקר ח"ט השם פשוט י"ח ובמילוי יוד הא עולה ב"ג יהוה ולאומות העולם
הוא חסר אבל לישרו איט חסר ש' י"ה ח"ט פשוט ובמילוי ון הא שהיא
כחשבון זדאוא שהיא העלמה השם כ"ג חי וזה פי' יוד הא ח"ט השם נעלם שהיא
חי' וכן השלם המלאה הקלה ונשבע שלא יהיה ון הא שהוא חי' עלם ע"ד שיקום
מעמלק .. שלש אמות ש"ח כ"ג ש"ד : זה השם נמסר לט בזכור ג' אבות

וכן נג' וזכרה את בריה יעקב ואף את בריה יצחק ואף את בריה אברהם
 אזכור והארץ סופי גבוה מן אברהם ב' בא"ה כש חוזר שדי' ב' מיעקב
 היא ש' של רפילן שנג' ישר בן ארבעה ק' מייצחק היא ד' של רפילן
 והוא קשר' כנג' העוזר שנג' ויעקב את יצחק בט' וגו' ויש מ"ב ק' של יצחק
 וק' של קשר' וק' של ויעקב' ופשט יעוזרו לעשוה ריטן קוט' ומ' מאברהם
 היא י' והיא בריה מילה' שנג' ואברהם בן ע"ט שנה בהולדו והכורא אמלו
 אע"ה בריה אגו' וגו' ועלן שדי' מן אברהם ועד שדי' חשבוט במילוי ש"ן
 דל"ג יוד' העלמה מזה שם ז' ל"ג ז' עלה בג' ל"ג פירושו שא"י לעולם שיש
 ל"ג שנה מן הארץ עד לשמים וכן כג' ב"ב והיה אם שמוע כ"מי השמים פי'
 השמים על ה' מן הארץ עלה ל"ג ואלו הן ל"ג שנה נין הארץ עד לשמים
 ועד שדי' שהוא עלה במזוזה כ"י לה בריה המזיקין יעקבן אורטור שדי' ש"ד
 עלן טרע' ומפחד כשרואה שדי' מחוץ ועד שיש שם שטרקא הוא שדי'
 וסודו בע"ה מעצב יהוה זה השם המחובר בזה הצורה הקדושה ממט רבין
 כוונת המטה וזהו סוד האדם כ' הוא מ"ב בן שהוא ד' וסודו בג' כ' רחמים
 וזה השם המחובר בזה העולה הקדוש מ"כ"ה ת"ל מחנה היום בהזכרת ב'
 באמה הוא מלאך ה"ח כ' עלה בג' כ' רחמים והוא לפי סודו ע"ה המעי'
 וכן הוא ה"ה יע"ה והרמז יע"ה ה"ה וסוד מ"ב י"ה הפ"ץ
 כל הגבוה בזמן האבול והפש החמה מקב"ט שהיא כנג' ישו המפוזרים
 והנסתר מדי' הדי' וד"ה נ"א וי' מ"ט ת"י ה"י"ש והשכל ורע ממט כ' זה שם
 מלאך האלהים ואומנם סודו כ"ס'ן ודע"ן וזהו שכת' הנה אנכי שולח מלאך
 בג' י"א והוא העלמה השם ועלן י"א השומר מפטן ושמוע בקולו אלהרר
 בן כ' שמי בקרבן כ' שמו כשם רבן ואט אונ' בעליט לשבח שהוא ייחוד השם
 הוא אלהיכו פי' א' מכסא' וה' מן השם אור באור הוא בג' י"ב ואלו הן י"ב ה"ה
 והנה ויהיה בשכמ"ן אלו הן ג' הויה במילוי ובעבור זה יש כל התורה ז'ך
 אורטור' וא"י ר"ל כל המעל את פיו אין לו חלק לעולם הבא והוא הדין כי בשם ה'ג'
 הבווא יש' ש' כל התורה ולא יזכיר אדם שום אור מהשם כי אלו ג' הויה יוד'
 הא' ו' הא' יוד' הא' ו' הא' יוד' הא' ו' הא' עלים בחשבון ז'ך אורטור' ומשבון א'
 אורטור' הגורם כ' עלה בחשבון ישר ז'ך והרי שם המיוחד רפ"ש כל התורה ועל
 כד' את חכ' להמבל פיו אין לו חלק לע"ה וכל' בוי שמוע יתרו הנה אנכי בא
 אלך בעב העשן ע"ג ובעבך יתן בע"ב שמוה שלי ועלן האורטור ל"ן
 ועלן ברי' עשר א"ו"ה שא"י לא י"ה א"הים וגו' פי' א"ו"ה כב"מ ל"ן

נתינת שבלין קולות טענה התורה ובעבור זה אמר יי אלהים וידבר אלהים
אבל הדברים האלה לאמר ומה שאמר אלהים הוא בטוב יתעלה
ולג שעת קול ושוואך בארץ וכן כל האלהים יענט בקול וקולו למשה
רבי על השמים עם קול אלהים מדבר מהן האש כאשר שמעו אותה
וגו' ועבדיו מחוכרים כרבה בג' מדות של וכן כל ייעבדו יי על פניו
ויקרא וגו' פי ייעבדו עב' מצוה דין אורח נשף ומה שכתב חסד לא
לאברהם בגו' עב' ומה אישך עב' אברהם על ועשה חסד עם אדום אט
אברהם מיד קפצה לו הארץ ופר בתורה הפה אטב נעב על שן המים וגו'
וכמו אטמט אום ביאמי מי השוכה באשמורה רחמי אידבר לו קיימיה
לאברהם רחמיא בדיל ייעבדו שהוא טם המפורש עב' דין וכמו אום
בברכה כל הקורא קט על מטת טאילו אוחו חרב פפיוה בידו שן רוממו
א בגו' וחיוב פפיוה בידם כלום כל הקורא קט לפט מטת טאלו הוא מחבר
טם המפורש שיש בן דין אורח והמלך וכמו חרב חורבט מכ' עדין
כך מהפך השם מן עב' רבוב ולין אורח לראש וסוף פדק ב'
ז כפולות בג' כפולת ז כפולת ז מי בראשית וכפולת ז קיעים וז ארעו
וז כוכבים וז שיערים פובאדם ז אופן ז אפין ז עיט ופין ובהן משן
כל הגורדי ולמה לבדו שלהו הק' ושמהו למעלה מכולם כד' (למדך שחיבב
שביע לכל חפץ מן ימים בחר שבה ולמה ברח הק' בעולם בום א' א' או ב' ב'
וגו' אלא עשה העולם שביעי שנ' כ' ששת ימים עשה לאה איט כ'
כי בששת ימים אלא (למדך שעשה העולם זיום וחיבב את הז' ועדמן
הקיעים חיבב השביע והוא ערכו למכונ' ומן הכוכבים חיבב שביעי
ושמהו לעליומן שביע שער שבאדם והוא הפך להערך על יחודו ועד
כ' במוערים ששה ימים האכל כמטת וכום הז' חג ופ' מאחר שיעין א'
לעשות זיום חג איט יודע שגם ביום הז' חג אלא חיבב הז' וכסוכוה זום הוט'
הושעטת בזה חיבב הז' וכל חפקד להשוות את כל העולם שנ' הלא חכמה
ותבונה תקן קולה בערך בלאיזר כי אין בהם נפל ועיקט טלם נבוחים
למכון וישרים למועמי דער יאה לא עשה ז' ימים העולם על כל דבר ודבר
והיה לו לברוא העולם ב' ימים והב' לעשותה מטמט וכן על כל דבר אלא זה
הטעם טאמ' על ז' ערים או על פ' ז' ערים יקום דבר מאחר שאמ' בטמטט
הם ז' לא כש' אבל זה פי' השמים הז' את השמים ז' ז' או ז' ש' א' ז' א'
למדך שעמדון ז' ערים ז' ז' ומעדין על האחד שהוא א' אחד בעולם

לא

וישלח אתה' על כלם' שהוא ס' יחיד מלך נאמן מושל על כולם וכל זה לא עשה
 הקדש אלא שיביט הבריות אליו שהוא א' אחר בעולם ומזה אע"פ
 לומר את ייחודו שמון הצול והאורות כב' וכקצן הוא העקור ז' סודים וענ'
 טעמים' נאלה הן ראשי יסודות הטעמים מכלל והוא טרסס' ממך והוא
 תלשח' זקף צול וקטן' ושופר מונח לצמיהו' מקף' טורי' רביע' דקף
 תביר' מאריך' טרסס' ארבעתא' פשטא קדמא ואזלא ג'ש ג'שים ירח
 בן יומן' פול צול וקטון' רחי' סוף פסוק' שלשלת' קר"ב פרה' והעקור קמץ צול
 וקטן' פרה צול וקטן' שוקק שכא שרי' מולם חידק דגש ירפ' סגול' אההע'
 אויה' כב' כפיה' והטעמים יב' וסימן הי' ענ' יב' נח ענ' זה' שטר הטעמים
 יב' רשומים' למזלוד הדקיע רומים' מהם חרוזים ומהם רמים' בשם שכל ח'
 חרוזים מפי ביאים וחכמים' תולת הוא הטפחא' שהיא לאמור טחחה'
 במהרה בא לשיחה' וסמוך לה ארנחה' שפיה היא הקציה' עם ס' טעם מוערה'
 ינאה מיר ברערה' ומספלה כפה בלמיה' שלישייה היא הרברא' נמשכה
 בכל המקור' מהפכה היד לבריה' קטעה בסוף התכה בקורה' רביעה היא
 המרכה' והשלישייה עמה מחוכרה באריכה' ימין ושמהאל כפוכה' ועמדה
 כשחכ פתכה' חמישי הוא הזקף' שהוא כל טעם שוקף' איטן מט ולאט
 ולא נקף יומיחר באיבע זקף' שישי הוא המסס' שהוא למחנה טוקן' מקל
 וקורה לתבן' כל על טעם רוכן' שביעה היא הגלישה' בשש טעמים חשה'
 לפעם ולאמור גשה' ומסדרה טעמים בדישה' שמיכה הוא הטרס' טרה
 באיבעעה טעם כפורס' יעריכן אחר באחר כקורס' ומיוחד ומחוכר כלי
 הרס' השיעה הוא ^{פשטא} יעטרי' יקבל מאחריה כגל יעווי' כראש פיטה להקציה'
 מצחה כשור וכארי' עשירי הוא השופר' ותאריך הפא כו' ושפר' מקץ
 כשור וכפרי' נעמרתו כלי תפרי' עשירי עשר היא הזקף' כשופר ופסקא ד'
 לחדקה' באיבעע וביד חבויקה' מיוחדת ומסוכרה באחיקה' טעם עשר
 הוא הפזר' מצביהה ברומה והחזר' כחיד וכלשון מתפזר' ועל הכל חוזר'
 דע והכן והשכל וחכם וחקק בל'ב שכולס רגע למשה מהר סיט
 וכקצן כב' אורות ועם הכפולות ד'ו' וכקצן עשה את העולם כב' ספירות
 והאדם כב' ספירות' והטעם כב' ספירות' כן הוא משולש כל העולם זה בזה
 וזה בזה' הע' (אחד שאין מרקמים כל העולם וכל הבריות אלא כגורה נמצא
 כל העולם כולו נלה כגורה שבאורות הגורה יפיר הקצה את כל העולם ואת
 כל גש היינו ואת כל העקור לעור' שומאן כשרעה הקצה לבראות את העולם'

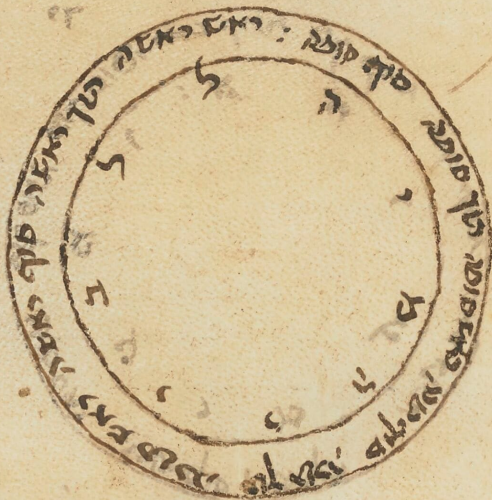
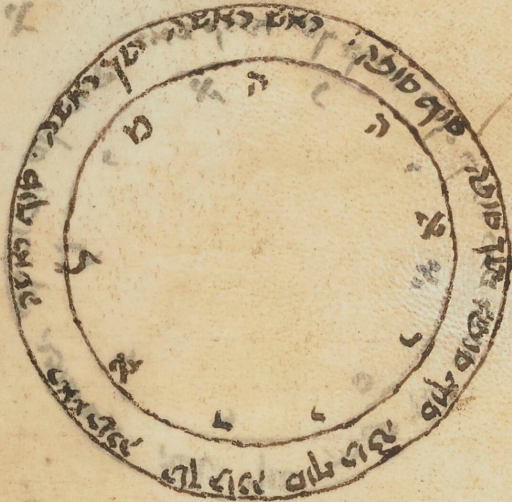
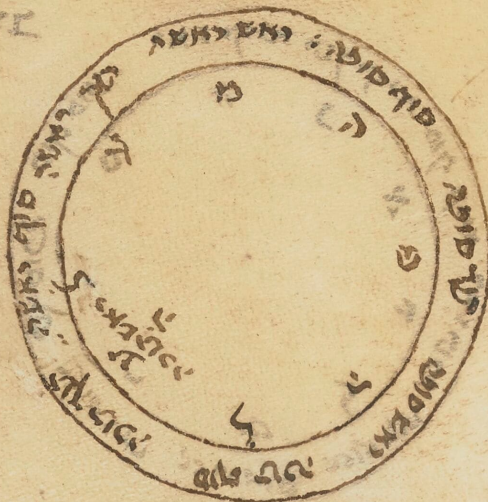
ז

ישב ורקדק בתורה ועינה וכלל הכל אוריה ביחד ושקלן צדק והמיון
ויצד בהם את כל העולם ואת כל הבריות ומחמה ובגדה ברא את כל הע
השמים וראה והבין מן התורה את כל הבריות שנבראו ואת כל העתידים
להברואה עד סוף כל שמימי כעל ועשה קוים התורה מדאש ומי ועמ
יה קנע ראשית דרכו ועמ/ על לא ארץ וחוטא/ ונאמ/ בהטע שמים
שם אע/ ונאמ/ באמיט שחקים ממעל/ ונאמ/ בשומן לים חוקו/ ונאמ/ ו
ואהיה אמלו אמון ואהיה שעשועים יום יום משחקת/ ואין שעשועים
אלו עמו דבר ביום ההוא/ שעה האדם אל עשהו ועען אלקחש/ שו
תראינה/ ומזה אע/ (מד שחן) התורה בראת את כל השמים את השמים
ואת הארץ ואת הים ואת כל אשר בהם נמצא כל העולם עלה בתורה ועוד
כל התורה עלה בשחן האבדול הנבדד והטמא/ הא כיצד התורה כב/ ו
אורות העולם כב/ ספירתו והאמה הראשונה היא חת אהים חיים/ יהוה
עשה/ והן יא/ הן לך כח/ וכל יסוד השם אינו אלא יהוה ולמה הוסיף
כנה פעמים היה לול הוסיף אות אחר/ אלא זה העשה ספירתו סגור
האורות/ ה כפולת הנה עשייתה כל הבריות בנה בלתי והאמה היא אות
אליהם חיים הנה כח/ וקב תחילה קראת השם בלתי הוא כמו אלה/ ואף ה
נקודים שהם יסוד כלם ימצאים מן אותה כמו און און און און און און און
יה ומה יצא שרי/ נטבא וחולם ועורק וחירק וכבה/ וגם זה בטמון עליון
כיצד יוד שמי עתה וקראתו באון/ ואם תשימטן במילה בקולו אי כמוקיר
שיר ער/ ה קראתו באי/ ואם תשימטן במילה נקרא את כמו רחם מרה
קרא/ ונקרא באון כמו חוד שור/ ויהו/ ונמ/ עליון/ הפוך אוכבר נשפי
כזה/ הנה הכי עקורים נמצאו בשם הנה נמצאת כל השם עלה בתורה
יה עולם והתורה והעקורים נמצאו תלויין בשחן הקבול שבוה ה מלך נחמן
מוטל על כונן/ ועוד בא ללא ולמה את האותיות ארץ הן שראוה אבדולו
זה ש/ כך אהם מן סוף פה/ יתן קלסיה/ אין בכל האורות שיקראו ביון אלא
ב אורות בלתי יוד/ וקוף/ אלה הם סודותיהם/ ומה תקוה היה לו/ לפסידים
בסוד אחר אלה/ ומה מעשה סוד זה/ ור/ ביקף מעשה האורות ב/ הספירות
שואין/ למעלה מהן נלח למטה מהן נשם באות/ יוד/ און/ שפיא מעולה על
כלל תורה/ עד הקוף עברה/ ושם הקוף בסוף עשירה/ ועוד שם באור
הקוף און/ ועל מן עולה אהב/ האורות האלה וסדרן באו/ על שכן בסוף ע
עשירה/ בשם שאין/ לעל מעשירה למטה ולספור/ אבל יש למטה מעשירה

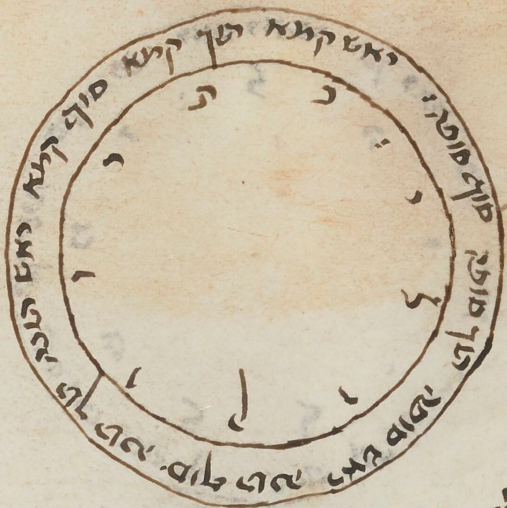
כמו עמון עד א. אם תחיל למטור למעלה מי. אם לא ממנין ה' לא תטל
 למטור כמו יא יב יג עד כ. וכן הקוף מבין הקוף מאה אם תרע למטור
 למטור מק' טבל למטור כמו יב עד יג אבל מקוף ולמעלה אינו יכול למטור.
 אלא אם תשים מבין הקוף לפיכך עלה את האותיות האלה וסדרם וכי
 באו שבשם שהאין הוא החולם למעלה בין השקוד והוא מושל על כל ה'
 השקוד בן אלה יוד' קוף למעלה מכל מבין ותחת ממטורם חספי כל
 מקפדי ומאותוהו המשמשין באו ייסד שמו הדרול ועוד טבל לומר למה
 לא יסדן מיווד וקוף אשר קראוהו באו כבר מקודש הוא כי כל הגוה כב'
 אותיות ונעלות בשם יסו שגם הוא כב' עם רוח אהים ולא יתכן שיבא
 הק' בשם ספירתו מאה ואמר דויעם כב' כקד' כל הגוה אלא שם אור יוד'
 בראש שהוא באו והוא מושל בכל המשיך סדרו בראש השם והוא צד הקוף
 וסדרו שגם היא תקראת באו אורבור דנו. הע' פירשתי לך האותיות
 עד קוף שלשה ששתיים רשית אשר שם בלה החשבון הם שמים וארץ
 וים ל' רוח. שן אש' ל' תבין. תבנהיה שבן המים ל' רוחים. ש' שמים ואש'
 ת' תרו ארץ. ש' ובראין היתה תבו וברו. הע' למה סוד השם ובעבור
 זה אין אהיה יכול לסמך מקב' דוחו של הקב' שכל העולם רלוי בשמו. ועל
 עליון בשמו שיהיו יתכן הבר ותלומדו. ש' אש' ספר איש במספרים ואש'
 לא אהיה נמש' ועוד אינו מרומן ועמ' לבניה וכל נוחות האדם מלאוהו
 רוח ה' ש' מלאו כל הארץ בכבודו והרוח חגרה בה כלב אדום. ועוד בעת
 בפרי אהים תיים ובמדתו ובמשיגו ובאליהו. והע' טלם נכוחים ברוח
 חיים

יורה	יורה	יורה
היה	היה	היה
היה	היה	היה
היה	היה	היה

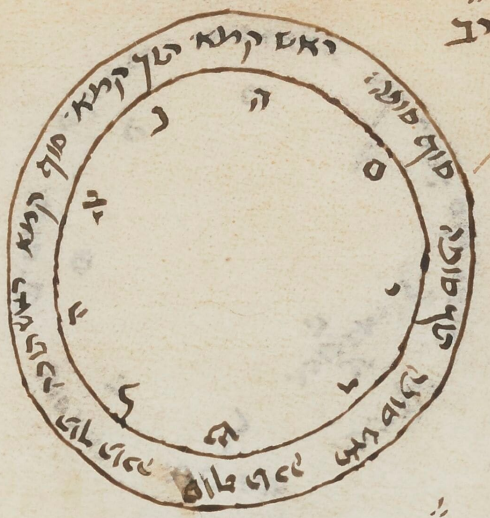
דרבים ובסוף כתיב. וחס' מודרך הרב ע' בעת לתקנה כמו שכתבתי
 לפניו בל' בתום השנה ובהקודם בהקודם מלי' לקבל יעצ' רחמימה
 וליצרה כחוק' בחילוקיה לראש הוד וסוף. והחש' ראשה' סוף הוד

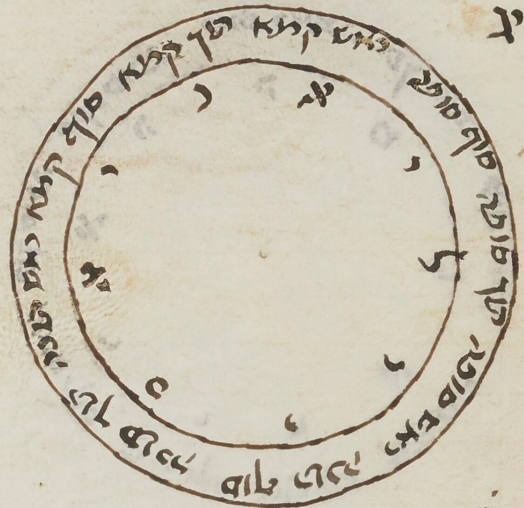
11

12

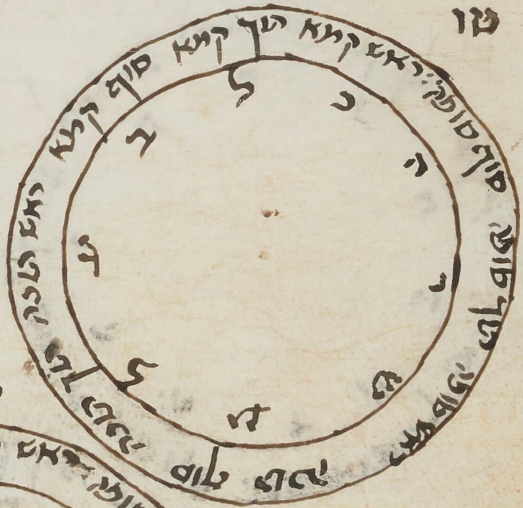
13

14

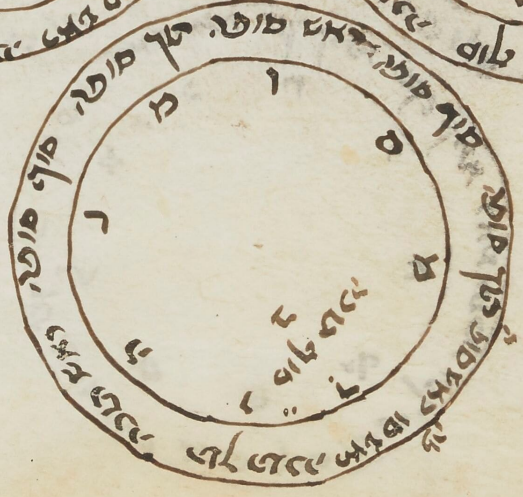
15

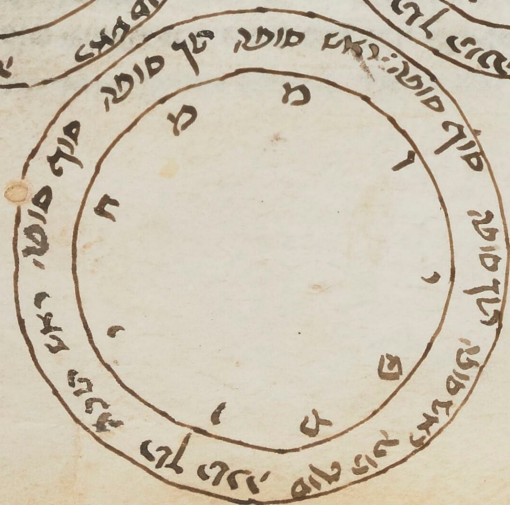
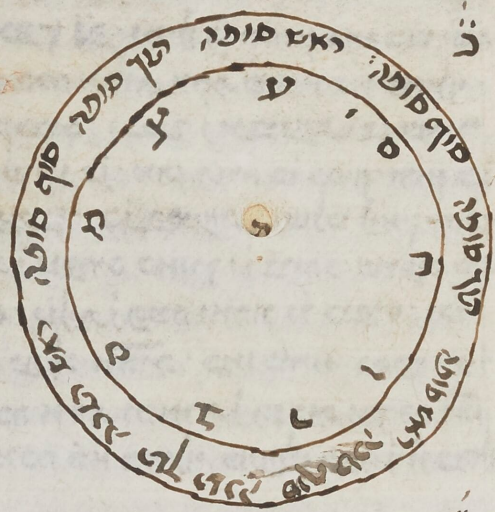

16

17

באמת ויציב יש יי' ויין לייחד שם הבורא יה והם כג' אחד וכן יש לאומות
טוב הדבר הזה עליו לעולם וכן כולם בצמח עץ יענה בצמח יי' יהוה יהוה
והם האומות היה יהוה ויהיה יי' טעם למה אנטט ואריכין באחד אמת
חמה זל בעבור לחלוק וכוונת יה בשמים ובארץ ובד רוחות העולם וכן סגולה
הוא שם הבורא יהב' על כל ארץ דוד עבד יי' שמים נעשו וכוונת פיו ליעב
צבאם ועור אה על עבד ע' לא יהא צבאם והא הם אומות הגזק ועלה כג' ו
וואבך שהן תחילת שם אמב' והוא שם המפורש שפי רב האיי גחון בט שלוב
שורית גחון זיל שיוניטחמן מב אומות מברא שיה ער ה מן הצבה וכוונת
זה הפסוק הוא מתיארה כריאת העולם וואבך תחילת יי' אומות של גזק ועליו
ו וואבך נראה בש השור וה שור בצמח מי עבד יי' ואילו ג' חזוין בארבע יי' וה
ג' והם האומות היה והוא ויהיה כל זה הכח אחת אחר שהיא הא ממילוי
ועלה כג' שמים וארץ וים תמה ולבנה וכוכבים וכג' נ יבועות לבן שחור
תבל וירק ארום וכרכום וכמה מיטה ישלט בן מתן גזק בן כסיון והמן בן
ימים וענב כבוד נ' סוכה נ' לולב נ' כעמטען כג' פסיעות שלש לימין ושלש
לשמאל והשתחויה הרי נ' לחור אבנים נ' עפרים כאוור נ' ברוחב שרפים שט
כנפים ששה כנפים יוצאים מן המטה טלית נ' כפס ואחור וד כנפים וכל
זה בעבור היסוד ג' אומות יי' שהוא עולה אהיה כמו שאמר בספר יציר
המליך ו החלוק אילו ג' אומות שהם רבה אחת וחזרה נ' רבה וכן הם יי' ו
יה הדי וכן עליו יה אומות כל זה מכח הא כחילוי שעליו כג' ו יו במילוי
עלה יי' וכן הן יי' אומות כג' כוונת
טעם אהיט ואהי אבולט שהיא מדג כנשם לטלית עיבור
שורתלל על הקהל יש לו למה כל ימות הטוב עבולה שחיה ובלוסף חוץ אם יש
כגן שטשא כפיו בער שהוא טשא כפיו אין רשאי החזן לחזק כי הכתן הוא
המתחיל הכרבה והכתן אמריו ער שחיים כל הג' פסוקין ער כלום יש ג'
הוונת יכרכך יי' יאר יי' ישא יי' ויש בן יה ריבוב שהוא שם שפעה
הבורא יה ועל כן כג' בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבולט כג' ויש בן
אומות כגן שם שהוא כג' בשיר השירים פ הנה מטובשל שלמה ששים בטר
והוא שם המפורש חס אומות ויש באילו ג' פסוקים הנמטים שם המפורש חס
אומות וכן מתחיל יכרכך יי' ויאר יי' ומתחיל אנתגם פסגם פספסים
דאעפסים וזה השם המפורש היוצא מיכרכך ער השם חס אומות

אילנות ה' ספרים ו' סדרים שגלה בן סירא לענין בט ולחפף נבדן ספר יצירה
 ספר הקצ' ספר ריקרוק ספר פסיקרא ספר אפי ספר זחובבל ויש בו ה' פרקים
 פירק' שמעון בן יוחי פירק אבוב ר' נבן פירק אוגוה ר' עקיבה פירק מעשה
 מטכין פירק רוד אוץ הסדרים סדר עלם סדר תקופות סדר שעתה סדר
 עבודה סדר הלכות וכשגלה כל הדינים האלה תעשו כל גבא מחוס וייטא ווח
 הקורש ואמרה מי הוא שגלה סתרי לבס אדם עמי עמד בן עינטיש ואמא עבן
 בזוי בן כוזי אמלורייך מיריטב יוסף ופנה מפי עינטיש אלו רבים וסבין
 ה' ספרים בארץ ספר יצירה שיער בו הק' אה עלמן שג' מי ימלא גבורותי מ
 מכאן שאין מי שיכול למלא לו כל גבורותיו ולהשמיע כל תהלתו ואפי' מלאכי
 השורה אינם יכולין לספר מקצת גבורות ולדרוש כמה שיצט' וכרא ועשה ש'
 שבהחילה כספרא הק' העולם יחיד ועלה במחשבתו לבחוא אה העולם והיה
 מחיץ יסודותיו בארץ ולא היה מתקיים עד טברא רור ספר יצירה וצפה
 בו להבין במחמתו וכבר יצר אה העולם והיו עיניו יטפוח בספר יצירה ודין
 משוטטטור ובנותה בעולם להבדיל כמה אלף הברלות כאדם שבוה בשן ויש לו
 ספר ומסתכל בו בן עשה הק' יצר אה עלמן וסיימו והפחו בורה שהיא גמח
 מראש קדם ט' מאור וע' רווח לכריאה עלם וכשעמד אברהם אבינו אמת
 מלאכי השורה לפי הק' רבוט של עלם אהוב אחר יש לך בעלם ותבשה אמע
 כלום מה אמ' ההכסה את מאברהם ונמלך כגורוואמה לה שאי נשואך לא
 לאברהם אוהבי אמרה לפיטן לא ער שיבוא עיני וישא עיטה עמך
 בספר יצירה ואמרה הן ומרה לאברהם והיה יושב יחיד וועיין בספר יצירה
 ולא היה יכול להבין בו כלום עד שייצתה בה קול ואמרה לו כלום אתה חקש לה
 להשווא אלי את בחורי אחר וכראת ספר יצירה וחקרה ועשייה כמה שכת'
 ט' ואתה לא רובל להבין בו יחיד קוב לעצמך והביטו בו שעכס והטטבו מיד
 הן אברהם לשם רבו וישב עמו ג' שנים והביטו בו וידעת ליכור אה העולם עד
 עבשין אין לך אדם שייבן בו יחיד אלא ז' חמ' ולא יביט עד ג' שנים וכשיבט
 ט' יוכלו לעשות כלמה שלכם חפץ וכשהטטן בו אברהם אבינו הוסיף חכמה
 יצירה ולמד כל הגוה כלה ואף רבא ריעה להבין בו יחיד אל' ז' זירא והב' חרב
 על הבריס ונאלו חרב על שונאיהם של ישי' תלמידי חמ' שיושכין בזבד
 ועסקים בגוה א"כ נבוא ונעסקו במוה בו שעת וישבו שנים ויעפן ג'
 שפע בו והביטו בו ועברא להם נעל ושחטוהו ועשו סיום מסכנא בו בשחטו
 אורג נשורב מהם ישכן בו עוד ג' שנים אחרות והחזירוהו ואף בן סירא ריעה

להבין בו יסדה בת קול ואמרה לו טובים השעם מן האחרון אצל ירה
 ירמיהו ושקו בו גשעם והביטו בו ועברו להם אדם אחד יוכה במצחו ויהי אהי
 אמה וברו סכין אחד והיה מוחק א של אמה אה ירמיהו למה אמה עשה
 כן אה להם אמשול לכם משל למה הדבר חמה לאדם שהיה בטאי וחכם
 וכשראוהו בע אדם המליכוהו עליהם לימים באו אחרים ולמדו את האומות
 האומנות העמו אה המצות וחזרו לחזון כך הקלה עפה בספר יסדה ויע
 בו את השלם והמליכוהו ל בריותו וכש באתם ועשיתם טמות מה יהיה טא
 באחרית הדבר יעמוהו ויחזרו לכם מי שייע אהבם מה גבא עלין אמרו לו
 אם כן מה נעשה אה להם החזירוהו
 להפרע ונעשה אותן אדם
 עפר ואפר

יתגדל ויתקדש שמייה רבא על שם המקוא הוסר שכל והג
 והתקדש והתקדש ליע גים
 רבים וירע כי אע יי במלחמה גג ומגן הכל מרכב שיתגדל שמו של הק
 כמו שכל ועלו מושיעים ברז יצון וגו' ביום הבוא יהי ה אחר ושמו אחר
 לומר אלו קדש יערופן ופירושו לומר השם הנחלק לב על שבעה ששבע
 להלם בעמלק שג כ ידעל כס יה מלחמה לה נאמ יה נה כ אס יה וכסא
 לא נאמ כי אס כס חסר א לומר נשבע יה נמיט וככס שלו של עולם לא
 אמלא כסי ושמי ע שיוקם נאמ עמלק משל למלך שמה ארבת מביד
 באיסורין והיה כן סוף איל וכו' וכו' הדבר הגע בן ליסטים אחר
 ובזבזו והכנו מכה מרדוג כששמע המלך חרה לו ללך א לא רת ליצרות של
 בע שבו צאגין מברא באיסורין אך לאחר שפירגן כפרוע ובכחי הגדול
 בא עליו אור ליסטים ובזבזו נאמ אנשין הרג נאמ עימו הפה עד מוח עמד
 והשליך מורג ונשבע של עולם לא יקרא בשמו ע שיטקס מאומג יטררו ולאחר
 שירגקס יהמלא כסא מלכותו ושמו הגדול יתגדל ויגדל ויגדל כך נשבע המקום
 של עולם לא יהמלא שמו וכסאן ער שירגקס ורביה היא שאט מהפליים
 על אורג השם שיתגדל שכאורג גדול יהיה גאולת כדכר ועל חושיעם בהר
 צון ובאורג גדול ימלך מלכותה וכו' המילה יתגדל ויתקדש שמייה רבא
 לומר שם יה ויתגדל כיה ביום ההוא יהיה אחר ושמו אחר אחר אילו
 אורגות הכה וכו' יה נה שמו של הק שהיה נחלק לב בשכועה שמייה רבא

וכי איפשר לומר שם יהי רבא לאחר שנמנה ואין יהי כי אם חצי השם ואין יתכן
 לומר מחצית רבא אלא כל דבר שנמנה או שנבמעט ממעלה אם אפי' קורא רבין
 כמו רבא ביה שנמנה שהוא חסדו של שם וקוריהו רבא כמו כן עשין ברוח
 הקודש שאחר שלוקחים הימנו ועלוק קורין אותו רבין שוב ואעלה מן
 הדוח אשר עליך ועתה עלוק ממנו ואעפ"כ מהרי"ג וארבי מן רוחא כן
 אט אומ' עלהשם אעפ"כ שחלק קורין אותו רבין שתי איפשר לומר מיעוש
 לגבי מעלה יתקן ויתקדש שמה יהי רבא תעבד רבא ותמצא
 ברא כלום ביה באות שם יהי יהיה יער עלמים והוא ואמר יהי מלמה
 והי מלמה ובעשין אחר אומ' ביה יהיה יער עלמים כשרסטוב ביה
 בזה העשין שאט כותבן הנה שלא תמשוך כוהל הנה למטה כי אם חסדו
 וחסדו תשים על הנה של הנה כמו תקורה וזה יקורה בך בד' עשיון כטוב עפין
 י' שלש יודין שהן יודי שם של הקפה שהוא מניסע מלאך ואותו ביה שהוא
 כהכשן ביי עליה כה' לז' נתיבות טבתן נברח השלם וכך היא המילה ביה
 שהן לז' נתיבות יהיה כה' וקרי' בא' כלום ביה' ערבור ארבעה הם לעלמו וכן
 הן אורן ערבור פיקים שלא יבועה ידים והה' אשר לו חיים והוא עשהו כשה
 ידיו יערו ואעפ"כ שידיו חסר י' נרשט ככתובה הואיל ונקראו באויר
 הפה ש' אם למקרא והכי משמ' ידו יערן את השלם ויש בידון לז' פיקים
 וכעפ"כ לז' נתיבות עבד העולם וזה שיסוד הפייט ט' שלשים ופותרם טעם
 ערבורים ארבע ביהוה ביסודותיו ולפיכך ביה' נרשט כי צורה כאשר רומזת
 אחת מהנה לכן קורין אותו רבא אעפ"כ שחלק מזה כאשר פי' רש"י למעלה
 וכשיקראל אזי יתקן מלכותה כרבה וזוהי ליה' המלוכה בחייכון וביומיתון
 לכן מתבררין הנה של בחיים לפי שפאורה הגולה לא ישארו כי אם אחד
 מעד ושם משפחה והה' ית' משיחא ולא איחאנה מוכב יצורה ערבור
 באורן חסדן לכן הן מתבררין כלום יהי רשען של חיים יתליך מלכותה עליה
 הקפה כלום אורה הגולה כלום בה' והה' של עמלק להמיט ולאכד זכרו וכן
 הן המילה אותו דבר יתא לעמלק מיקפה ולישראל חיים רבא אורו גדול שם בעלמ
 וכמון קריב פי' חיים תעמוד לעגל אמן יהא שמייה רבא חברך חייבארם
 למשוך רבא כלל פתו פתו שיחשב כלבו לכוין בה שיכר רבא כל אורן המדרשים
 שפירש למעלה וכשישומע רבא שישר מעי' מן להזכיר לפט אורה שבועה
 שנשבב על עמלק לזכר זכרון ומשפחה אורה בלשון שבה ואהבלין לגליה
 בזה ויהא שמה רבא חברך הן ד' נתיבות כקד' אורגו של יהיה כלום ביה

ובל
רבא

והגדל זה כש שומע כן שבכל פה הם ענין זה השם אומ אוי (כעם שגלו
 מעל שולחן אכיהם ואוי לאב שככה מקלסין לו כשן וריחקם מעל שולחן ועל
 ס העיב למעלה כמותה שעה לפי שמוז כרין לפשו מעשה עמלק וכשהטעם
 כלפי למעלה וגם לשם שנתלק ולשם שנתרבה ולכן העיב רב ספי מעלה
 וכששומעין והואין מלאכי השם זה העיב הגדול למעלה אל לפע הכבוד מן
 מזרע ענין ונרתמן ומתחלחלין ודומיין כי אינם יודעים על מה אותו עניבון בא
 למעלה לפי שאינם מבינים לשון ארמית ולכן מתחילין יתגדל ויקדש לשון ע
 עבירה על שם הפסוק והתגדלותו והתקדשותו וגו' הבה שלישיה העונה ארמית
 שאילו יהיו אומ שם יה כמו שפי למעלה יהיו מבינים המלאכים כלשון על עסק
 שם יה ויאמרו כמה איפשר שם יה בקודש כי אם מה שטעם ממט על עסקי
 עמלק ויביט שמחמה הזכרת אותו השם ובמעשה שהיה ובלשון שבח בזה
 אותו עיב ואלוהן מבינים בו כל שעה שישיר מתחילין יתגדל יהו המלאכים
 מבלבלין אותו ומעבדין אותו מעלוק למעלה ולא יהו ישיר משכחין בשבח הגון
 בזה למעלה ניהא בטל הקדישין ולכן אומרי אותו ארמית שלא יביט אותו
 המלאכים ולא יעבדוהו מעלוק למעלה עבור העיבון הגדול עליו למעלה אבל
 לאתרו כשהקב"ה אומ אני לו ובני כמו שפי למעלה כהאומרי במס ברכו בפקו
 יהושע אומי טעמיה איהו ואל מאי קא עבד קודשא בריך הוא בהיה שעתא
 כן והמלאכים מזרע ענין ורמיזין זה לזה על העיבון מיד חוזרין הקהל
 כלשון עברי השבח ואומ יברך וישתבח ויתפאר וירומם וירגשא ויתעלה
 ויתבאר ויתגלל שם יה דקודשא בריך הוא כמו מברך הוא כלום כמו משכחין
 של קודשא בריך הוא בגמ' היה בית ראשון שנה בני היה ברוך היו כהנים
 קוראים אה השם ככתבו ועכשין אט יכריכן לעמו מעיבונם וחוזרין גם עתה
 לאתמיה ואומ לעלא מכל ברכת שירא כששכחא ישוור וישתבח ונ
 ונתמא עתה דע והבון מה לשון נחמתא ועל אורגאט מעמאין אותו ולכן
 אט אומ טאן ארמית עבור השמה התקבל עלוהון ארמית לפי שבטעמי
 של קדיש אין בו משום הפילה ואילו יהו אומיין יהיה הפילום מקובל יתמחו
 המלאכים ויאמרו מה וכי מה הפילה אילו מבקשים שיהא מקובל והלא אית
 אלא טבח שאמרו יברך וישתבח כל העברי לפיכך אומרי ארמית יהא שלמא
 רבה משמית יהא יה ואומ בחולף בשם ואן א בן וקריע ביה יהו והוא
 אהיה כי כן עליה יהו כמו אהיה בגמ' שלמא רבא כלמא אורג אהיה אדון
 כל השלום הוא שלא יתן להם רשוע למעלה ביתה לבין בארמית שלא יכלוהו

מחויב

ולכך נקבע השלום באחוזה לפי שהוא בכל השלם שכשברא ה' ארבע עלמין
 אילו לא היה טהרן שלום בין מים ליבשה כרכב יקוהמים ער פה רבוא ולא תוסף
 היה מרחיב את העולם וכשברא המלאכים הבולנים אש ומים אילו לא נתן
 שלום בין מים לאש והיו המים מכביין את האש וכן אהכל ה' יוער אור
 וכוונת חשך עשה שלום ובורא את הכל שלא שיומש אור בגבול החשך וחשך
 בגבול האור ובורא את הכל לו מדד שכשלוש הכל גלוי שבשעה שטעשה
 שלום שלא קמו אילו על אילן ולא קמו ועבשו אילו בגבול אילו ולא החריבו אילו
 לאילו באוזה שעה נברא הכל יפה ולכך נקבע השלום באחוזה לכל הגפילה
 שהוא חשוב בכל ואפי' סקדטנה שז' וזאת תורה זבח השלמים ואמרו חזן
 חזן קיום חזן שבועה חזן קבלה חזן פירוש כאלה הרבים רב והוא פתחה
 וקיום לכל הגפילה והפילה וכתולתה מיד טהרן גדול וקדוש לשמות המכרים
 לפיטן ויש לו סוד גדול ומופלא של אורות שם המפורש נכטרפנות מהן משן
 תכונה שכן שהן שבע וארבע כריעות כורען בו כגד שמונה שבאקרא זהו
 מה כי ממזרח שמש ועד מבואן גדול שמי בגמים וכך שלא רב נחשוך ריש
 מתכנת סוף שמה יתגל ויתקדש כורע בחייכון וכיומיכון כורע וכחיי רכל
 כיהישל כורע יהא שמה רבאכל ער יתברך כורע יתעלה ויתגלל כורע
 עשה שלום במחומין כריעה של כשור יהא ואמן יהא שמה רבא מברך
 כגד גדול לך אהי כן שלום

נשלבם פירוש קדיש

תחילת היצירה יצירך לאדם לידע בטוב המשקל והיצירוף והחילוף
 ויצירך לידע הבשין וכל האלפא בתורת שהם מאתים
 ושלשים ואחד שערי אלפא בתורה והם חקוקה בגלגל הגשיע מחולקת בששים
 חלקים ויצירך לידע איצוף כל האותיות והאלפא בתורה כל אחת בפע עשמה ער
 שישלים כל השערים ויקח העפר תקייה וסולג ויגלגל האופן בגוף ויתמיל הי
 היצוף ויצירך ער הגלגל שערים ויקבל שפע החכמה וכשיקבל השפע ויקרא
 במהירות יגלגל מהרה והוא חח הקודש ואמר יקח ספסל מלוא מים תקיים ויקח
 כף קטנה וימלאנה עפר ויצירך שידע משקל כל העפר קודם שיגלגל אותה
 ויצירך לידע מידה הכף מזון שימרוד כואחר שתגלגלנה השליכנה במים וינענה
 בהשלב בתת על פני המים וכשיגלגל לנשב הכף היא שונה יזכיר אוג אחת
 מהשם בקול רם בנשימה אחת ער שויכלה רוחו מלנשב ופני ארצה ויתמיל

ספ

מאיש ראשה ער טיכלה שמונה בנים הראשונים לקיים הראש ויזכר שמונה
בנים הראשונים לקיים הראש ויזכר שמונה בנים השנים לקיים הקמח כסדר
ויזכר ה' בנים שלישיים לקיים הסוכה והדוח ויעזר דמות אחד מלה לבעה עולה
ואחר לפעולה בנעשה הכורא ולא בלאר לעשותם אלא להפוך ולהודות ולהדבק ב'
בימור השם ושל כל אבות זלתי בשם הקבונה לעולם אצלתי
בשם הקבונה לעולם אצלתי

שלישיים וטובים נתיבות כל' ק' ספ' יוג' וכ' אורחות ומניצבך
מקום אחרים עלק אינם מחשבון
ואלעב שמונת סוף סוף בצל האורות אינם כאורות כי הם פעמיים והם
דבר שלם שללו באורות ויחווה עולם בשביל אחד בשלמה בלון ופונד
החשבון החי החי לבלול הוא חבון כעשן שני היש לבד ע' לבי כאשר לבי
ע' לבד כי קיום כל דבר סוף הרצון בו ול סקיום העולם החבון והעלון
בעוד הקטנות אצלול עולם העלות בו ויהי כל בהתקן הרצון להשיב
הדברים אל אונותן כאשר רצו אלו וכן החלה התורה נוספה כל בלול שיש
הענין לאשר לו אמות הארץ היא הארץ והוא חבון על ס' נדמו כי אין הוע
מס' אלו' נתיבות' הם שבעים דק' ואין אדם הוא בראש
ושביל ע' המקום אשר הוא הולך לך לא מה דרכים כי הם חכים ונכבדים
שארם עמד על חם הדרך ל' וכוונה לכל מראה עינין לאותה מקום הוא הולך מה
עומק כי בשבילם מחב דקות ובה עמון על דרכם וראו ושאלו לנהיבות שלם
הדבר רשם האיה ולנביבות שאלו פל' אור' כמו פל' דמאנגו
קיים ויחווה מוכרעות ונבולות לוח דווקא אלא אמשול אך משל כאשין ג'ול
החבון הוקקם שכל אחד ליע' זה (השקוק בדם ושכל אחד ליע' זה (השקוק
ק' וכל המקום אחר ויין דבר נפרד מאט ומא' נבעות ביד יל' עומק הוקק
שם פלו עמאות בהם לו שם הפקטה ומכילה חכמה' היא סוף מד
שארם יכל' לשלם באחשבה כ' לא ישיג האדם לשכל למעלה מן החכמה כי
בזכר עלות ית' אלא יתר חמה שכלב יכל' להודר כבודו וישמיעם ענעסבור
הם עליו לעלה הם כשוער כ' פחמה ובין עם הכובים שהוא עמח ועמשך
משך על פ' הפל' כי משך כל דבר שאין הועתה ש' מופת' ויית' מכוסה והמשך
המקור הכל כי שמוח עולם העלות האור הנקרא חכמה' ל' כל' כ' כ' כ'
ועתה עקב בחשך' אל עמשך מן החשך בלול עומק האורות בערותן

ל' ע' ע' ע'

ל' ע' ע'

וספירתן כשיעור שבזיון הכבוד. וז' שהם מרבשעור באיז' לוח' ממש
 שרצה ויעשו מובדלים זה מזה כאשר המלאך בחיבור והמשפט אור הגל
 העצבות והפרשן קראה בספר יצירה חקיקה לבן עזר ששם הקינה והי
 כלום בעצבות חקק ענג הכבוד הזה הנקרא חמה ועמדת סוף ה' ארמונה
 שעליה נאמר עשית יי'. ועליה נאמר וי' לבן חמה לעלמה. והספירה הנקראת הע
 העליונה נקראת חמה מעת המשיטה מזה העליונה ספר העליון חקק חו
 החזק פי המשיך את החשך ועשה ממנו טעם הכבוד ועליו נאמר יי' והכבוד
 הזה נקרא חמה. כי הכבוד העליון יי' פ' נחמ באלה על שם אהיה בעצמן אחרות
 שלמה בבל ערובת חסודה ועשן לו יתכן להזכיר בה חקיקה דילגת לעיל
 והמשל בלשון יי' אע"פ ענג כבוד טוהם שהיא נבונה בקומתן ויהיה עשון
 קטנה במראה גדולה בארבעות על חמש אע"פ שהכל קטן נראה שם יענות
 הקומה הגיח הנבונה. ער נמשך המעין ענג כבוד ה' נקרא יי' ה' ו'
 ה' והוא הבינה והוסיק על השם הראשון. עיבוד מוסר יסוד הכשן
 הנקרא ו' ה' שש קצוות והי' האחרונה הג' ואל' כי הפיה יסוד הכשן כי מעט
 תיבאות חיים ושפע לבשן על כן נקרא יי' ה' ו' ה' ועד נמשך המעין
 ויער כבוד נקרא יבאור לפי שהוא ב'בא' עליו כלום משכס' ונ' ב'בא'
 פי: ספי' ונ' כאלך ב'בא' נהרן הג' והגדולה שהיא המסד ביהן והגבורה
 שהיא הפ' משתאל ועד סוף הכשן כלום יי' וי' נחמ ב'בא' יבאור במדת
 שהוא אור ב'בא' ויש ט'טחאות שמוסיפות בקרמח עבאות אלה ישרא
 אהים חיים שדי רם ועשא שוכן ער נקדוש שמן. ולפי דוהם ט'טחאות כי
 עבאות הגדולה והגבורה. והוא לשון עבא ועדות בגובה עשית השם הגדול
 שהוא אור ב'בא' והכל אחר והוא אלה ישרא' ושוב נמשך מקוד
 החיים ופעל כבוד נקרא אהים והוא הנצח והקוד. ונמשכן עבבות המעין
 לשם הכקרא שדי. והוא יציק יסוד עלם. ועשן שדי לשון חקק. על
 לפען ילך דבר על המדה הזאת נאמר שהוא מכלה האויבים. ודבור' אמ' עליהם
 המידה שמה לעלמן דיי' לפי שסוף משיך העבבות בה' כי הפ' מחוכרת עליון.
 ושמעתי כי הט' ספירה פעלו יי' אלה. כי הפ' עליון שטחן שהוא אין ואל'
 וא' דבור' אלפי טעמן. ופי' כי העלמים דיבונם חוץ מאלפי הכג' שאינן.
 פי' שטחן שהוא אין גמור. ואחר שפעל יי' עלמות אלה לבן דיי'. וזהו שדי'.
 ומשם נמשך המעין וברא כבוד רם ועשא. וכן כ' ואראה אג' יושב
 על כסא רם ועשא. והוא שוכן ער נקדוש שמן. והוא הפ' יי' וי' עלכל' וזאת

המדה שהיא הע ראה ישעיה ורבוה אמר כי מנשה הנביא שעה על שאר
 ואראה את ה' והלא סב כי לא יראע האדם נמי והוא לא ידע כי כשואר את
 יצריטט לוח במלה את על הע אכל משה אמר כי לא יראע על אספקלריא
 המאירה שהיא התב עליה שאלו להסתכל שגז הוואיע נח את כבוד ולא
 נענה שגז יראה את אחוריי ואם רבוה זה כגז שלין של רבלין והיא הע
 שכל הספירות נקשרו בה ונקראו בה שכלולה מן הכל ורביה של יד רוח לה
 כי היא כקב הלב והע נקראו רב שעליה נח ויאמר יהי אל לבן אבל
 משה רביט על זה להסתכל יותר משאר הנביאים כי הכיר בפעמיות פי
 השתלשלות וכח התב אבל בג המאירה שהיא אספקלריא המאירה
 שהיא פעמית הרבא לא זכה משה לה להסתכל שגז וכפי לא יראו ועליו נח
 כי לא יראע האדם נמי
 בג ספרים ספר וספר וסיפור שהוא מבייח
 באלו ג מקומות בספר שהוא חכמה הראשונה ובספר שהוא הצנה ובסיפור
 טומ שאר המיוחדו יש בחירות יספי בליה עשין זאה הבכא אפרש
 הראשונה שלב עבדוהם יספי וכך אורחות והזכיר הספירות בלשון ג
 בלימה טומ שאר חייב בלוס פיך בהם מלרבו ולכן הלהמר כיהם פעמ
 פעמיות לאורחות ולא נבדבו בטורה כמו האורחות והכך אורחות שהם יסוד
 ג אמור אמש אויר מים אש וז בפולוג תמילה שהן בג כפוג
 שחק בלוג הנשוג ורפוג והם מדות בפולוג שמשמשין פעמ רין ופעמ
 לחמים יזכ פשוטוג שאינן משתטג רמז לז קטור כי בן קטור יש יזכ
 גבוליס רוס ורחות נעל זה נחמ ידיו גילי זהב אמולאים כרשטיש ואם
 רבוה תרי שש ובאפור טמז יזכ אכעם רמז ליזכ שכטיס והם רמז
 ליזכ פשוטוג וכן המזלות יזכ והכל במסר ישר שעסקין בטורה שגז
 אם לא כיה יומם גילי חוקו שמים וארץ לא שמתי יספירות
 עלמור והן בלימה מספרים ועשינם טמז ביצירה התמונה שטברא בארם
 איצבעה ביד שהיא תמילה ליל ובתל שהוא סוף הארם וכך יצא
 בעבדוה כקב ה' ופעל כאילו ע ימין ורחמים ובאלו ע שאאל ודין
 וביה ייחוד חסונת טאמצע מילה ולשון כפה בלוג ועביחורו בג מקומות
 של ייחוד במילה והיא בעורת יוד לרמז על יחוד וחכמה וכלטון שהיא
 בעורת וז לרמז על הקו האמצע בשם הגזול הוא התב ובפה הוא
 יוסט מאט והוא בעורת היוד בעלמה וחוז על ייחוד המס
 ואילו האיברים שהזכרע הם המיוחדים טורם לפי ששאר האיברים בפוליס

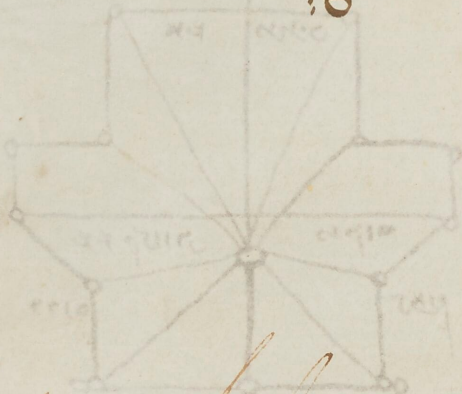
השתלשלות

זשעם זאזעם זכן ושיער המילה ובלשון והפה טפתכל אדם חוץ
 מבעלי מומים וכפרם השיער שבינונים הראשון שהזכרם ספירות
 ולא ט' הן הספירות הנמשכות מן המקור שפעלו דבורה ולא ט' כלום לבניא
 הכרז כמינין שממט נמשכן כמוכן אעפ שאין המחשבה משוגג לו אכל
 מה שאדם רואה הנמשכות ממנו יורע שהוא מקור טבע ולא יא להויכח
 מן המטין הדבר הנעלם שבראש הכרז שממה שאט דואים לו סוף בראש
 הנגיבות יחשוב האדם שיש לברז ראש והוא עלה העלות של מעלה ממט
 והוא דבר נעלם נשגב מן המחשבה מן הפה איט נבם במטין הבן
 בחכמה ותם כל ענין הכונה להפין דבר מתוך דבר לכן אמ אין לך פה אלא
 הכונה שהבנת אותה מתוך דבר אחר והוא הבינה שראת חכמה כחן
 בהם בעצמם הנגיבות שהם ענין שהם מופרי שור זו מין ופעל ענגב
 כבוד אחר ותקור מהם מה שלמעלה כמו שאדם חוקי כל לאיזה מקום
 יולין אותו העמר דבר על בורין הוא משענתו כרגו כלום חשוב שהדבר
 נשען על משענת של מטה ממט והשם שהוא התבא על מטות של מעלה
 ופי על מטות או מטות אבל להעלות היוצר למעלה למעלה אמ בלשון הזה
 ופי הענין ליתר הדבר מלמטה למעלה והיוצר הוא אהי מ ישראל ית
 בבינה שהוא מטות וית בחכמה הבזק כלום כל מה שאדם
 מחמיל להיות טפה בהחלה ב' ספי אשר הזכרם טרם שייצע להיות טפה
 בהחלה ה' ש העלונה יעפה תמילה במרכבה יחזקא היא הבזק כ' הבזק
 ס מוכה לע עלכן הנביא כשהיה רוצה להיות טפה ומרגבא בעה היה נסך
 להיות טפה תמילה בבזק ואחרי כן היה טפה בע' ואלו ה' ספי שבמרכבה
 יחזקא מלמטה למעלה רוח סערה ענן אש מתלקחה טנה בענן המשמל
 ומראה ל' חיות מראהו לו אש מראה הנפידים במק מראה הבזק
 ומראה הבזק שהוא בתמילה מה שאדם טפה במרכבה העלונה משם
 טפה ומביט למעלה ב' ספירות ודבליה אין להם קץ ומצר מקום
 שהן מכתילה להאיל דהייט למעלה כסג אין להן גבול לא טכל המחשבה
 להשיג להן גבול דכו בהן הוא הריבון היוצר מאין קץ ותכלית פירעון
 ושוכ פ' הוא העופע שופע מעלה העלות לספיר וואמרו סוף
 ידופן פ' למאמח לעכס ידו ה' ספי שבמרכבה יחזקא ולפט כסאן
 הם משהחיים הוא כסאן הכבוד ממשי פ' הע שהוא כענן סא שלמה טן
 וישב שלמה על כסא יי ספירות נענן סופן זאק הסבא להיות

מחשבתך מיוחדת יחוד צמור שאדון יחיד כתר הוא כתר העליון ית' וממנו
הדברים וכן מתייחדים באחרות שלימה וי' שהאדון יוצר אחד כלום שהאדון
יחיד יוצר אחד כלום שהאדון יחיד ויוצר מיוחד ולפי אומא סופר כי אין ממש
מחשבה ודיבור יכולים לפע אחד ואין לפע אלא מין צמור חזר ואמר
קורא אורה בלימה ואם דע לכך להסתכל במחשבה מה לפעם עוב למקום הוא
מקומו של עלם החכמה שלכן נאמר יטעא ושוכ כלום שהיה דעטא מתעלה למ
ואתלה ושכ למטה יחיד שלא להתעכב טווחו הסתכלות המחשבה המתעלה
ועל דבר זה נבחר בריה שעתה (היום צפה ושכ מיד למקום ית' הטוב כבוד
לעם לכבוד יספי בלימה מה שחמדת למעלה שביארט כבר ערה חזר
ומפרש בהחלת הספירות אחר הוא אהים חיים ברוך ואבורך שמו
של חי השלמים ועשין הוא שם עצם דבר והוא לשון דק ופשי שאיטא מן
והוא דבר כמו שנתבאר בספר יצירה קול ורוח ודיבור קול כמו הקול נשמע
ברפיקה האויר ורוחיש בו שהוא הדופק המצע לאוזן השומע ודבר שאיטי
העשין וכן יש דמים הללו ספר הואשון הוא הכתר וזהו רוח הקודש כלום כמו
רוח האדם שהיא נשמה וגוף כר רוח הקודש אע"פ שאין הנשמה מוצעת
והקודש היא חכמה ומפע השתלשלות הדברים מן הכתר לסוף הספירה נקרא
הנשמה ברוח הקודש שתיים רוח מרוח היא החכמה חקק ומצב
בה כלום רוח השיע היוצא מן הרוח הוא חקיקה האורגות ממש קמסכד
הדברים ער (מטה והן האורגות הרשומות בכסא והכבוד בלוחות והן
כ"ב אורגות ו' אצ"ט ומתן ז' כפולות וי"ב פשוטות ומרוח אחר נעשו כול
היה החכמה מהן ג' מים מרות והוא הבינה שהוא דקור דבר סען שו
שהמים דק שבכשן נארה רואה מן רוח יוצא מים כמו רוח הפה חקק חקיקה
שפעלה בערכוב הבינה וחצב בהן בהשתלשלות ער מעשה בראשית
תהו ובהו ורפא וטיט' כחיו ערוגה כלום כחין טבלת מרוכבת תיכין כל
שיעשה להם רפטר סככן כמין מעשה מלמעלה כאהל גטוי עליהם והן
מעשה בראשית שמים וארץ שיוסודם בבינה הגה לפי ובה חולקים
עליו בעלי הקבלה כי הם אומ' כי אחר היא רוח אהים חיים החכמה ורוח מרוח
הבינה ומים מרוח החסד ואש מים הפחד כאשר כרבת בטסחא הוא
הראשונה כר קיבלת כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם
הוא רמז לכבוד למעלה מן הכבוד זהו הגפ מן הע' וגבן על הכתרים הרוחשים
שהם חכמה ובינה שה מתעלה למעלה מן התפ והע' וענין כהן

גדול וסוף מימינו. ונאמר אב משואלו. רוח לרוחא של מעלה. והסוף
 ובראב רוח לברו. ומה שאנו וחל משה אמו עלה אל (וי) מדר רחמי
 הרב מדר יום. אמר למטה עלה לפי שנקרא מדר לילה והוא האלף השם
 עליו כ שמי בקרבן. וכן הטעם ויראו אה אהי ישל. ומה לפי. ואחר שם
 שמתאו בעל טא. ושלחתי מלאך. איט הטכר למעלה. עלן אמ אס חין
 פנין הולכים אל בעליט מזה. כי הם פעם של זעם לבלוג האויבים. והוא הפי
 ואחרון נעשה ומה פני ילכו והעמות לך. כלוג אכל אויבים אחריב. להט
 החרב המתהפכה זה יער הירע שמונע כל הנשמת אליו מלכנס ללס ברך
 עץ החיים זהו הרפ. וזהו ענוד החיים. וזהו לשמור
 ררך עץ החיים למטע. והק יזכט להיות
 נפשוטע ירוונה בעבור החיים
 שהיה אספקלריה

המאורה
 א"ל
 ס"ו

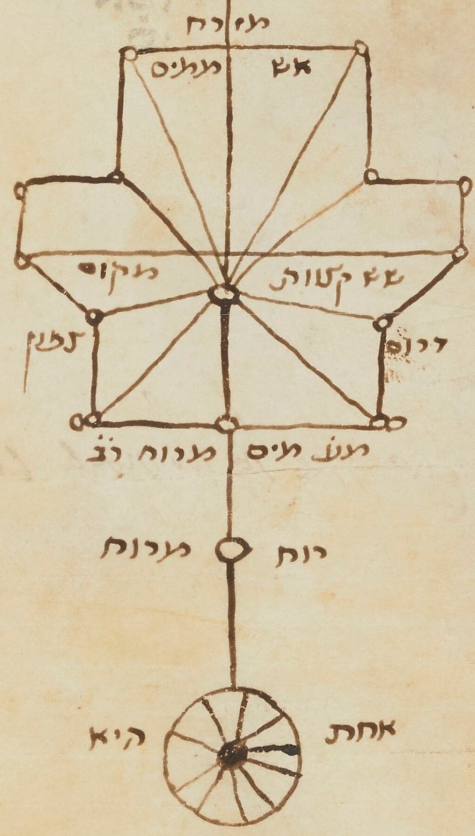
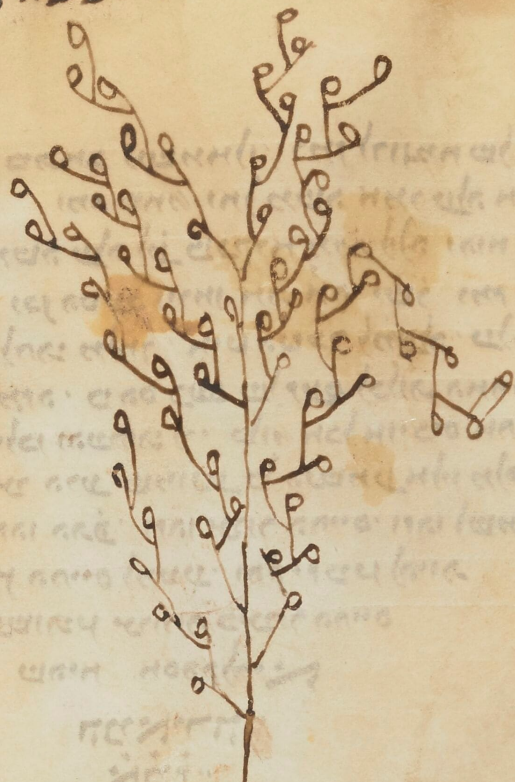

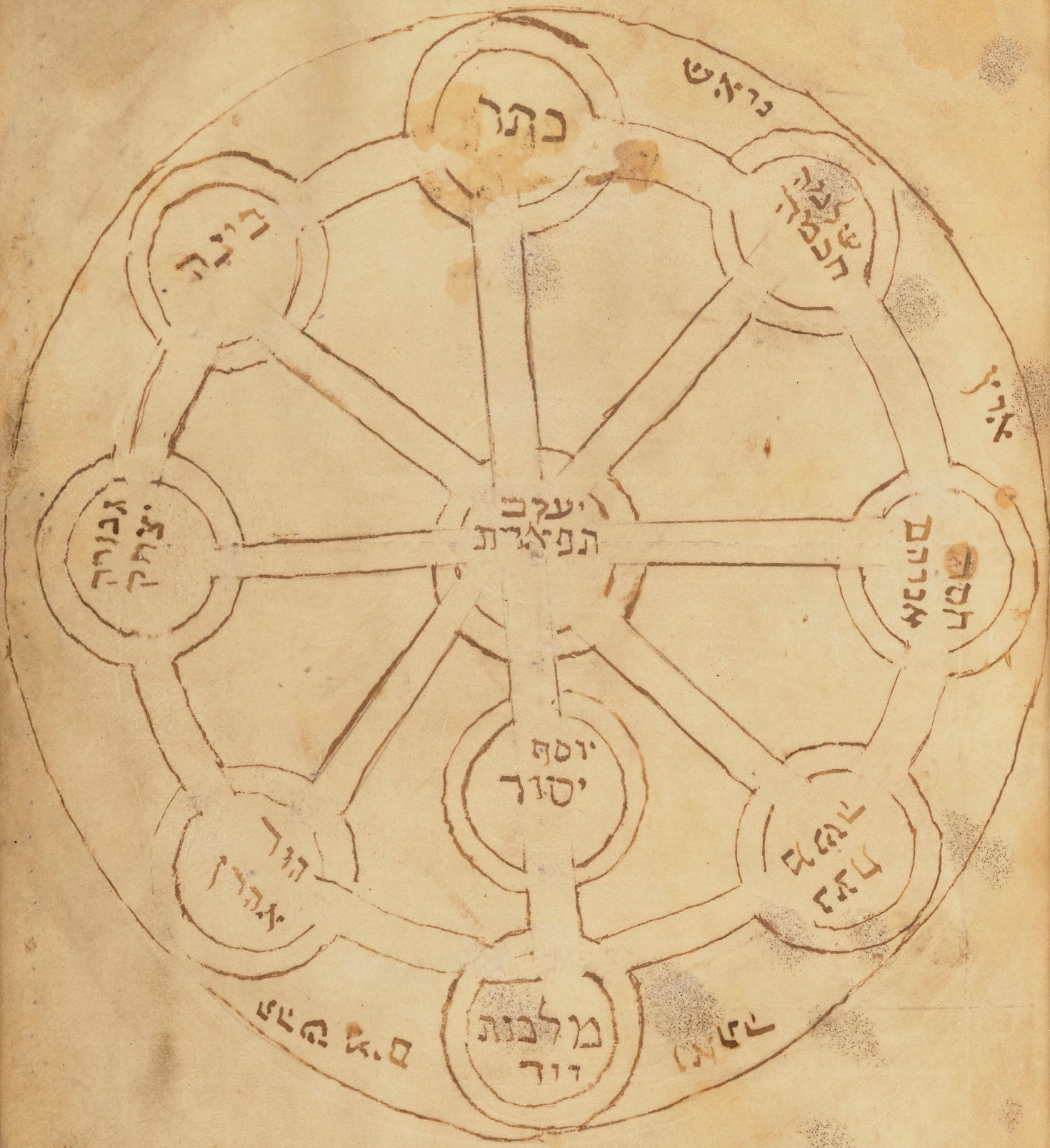
Handwritten Latin text in cursive script, likely a signature or a note related to the diagram above.

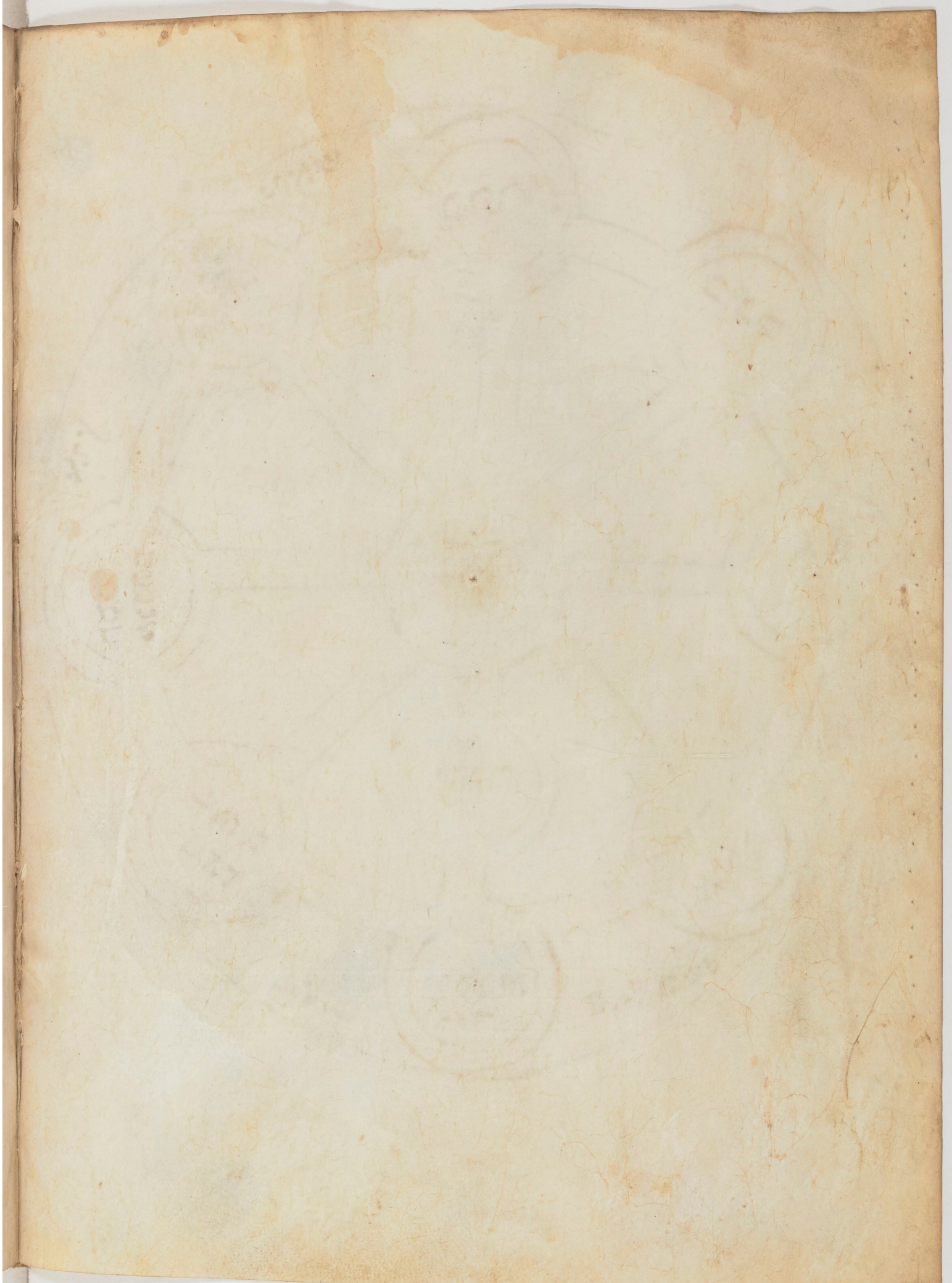

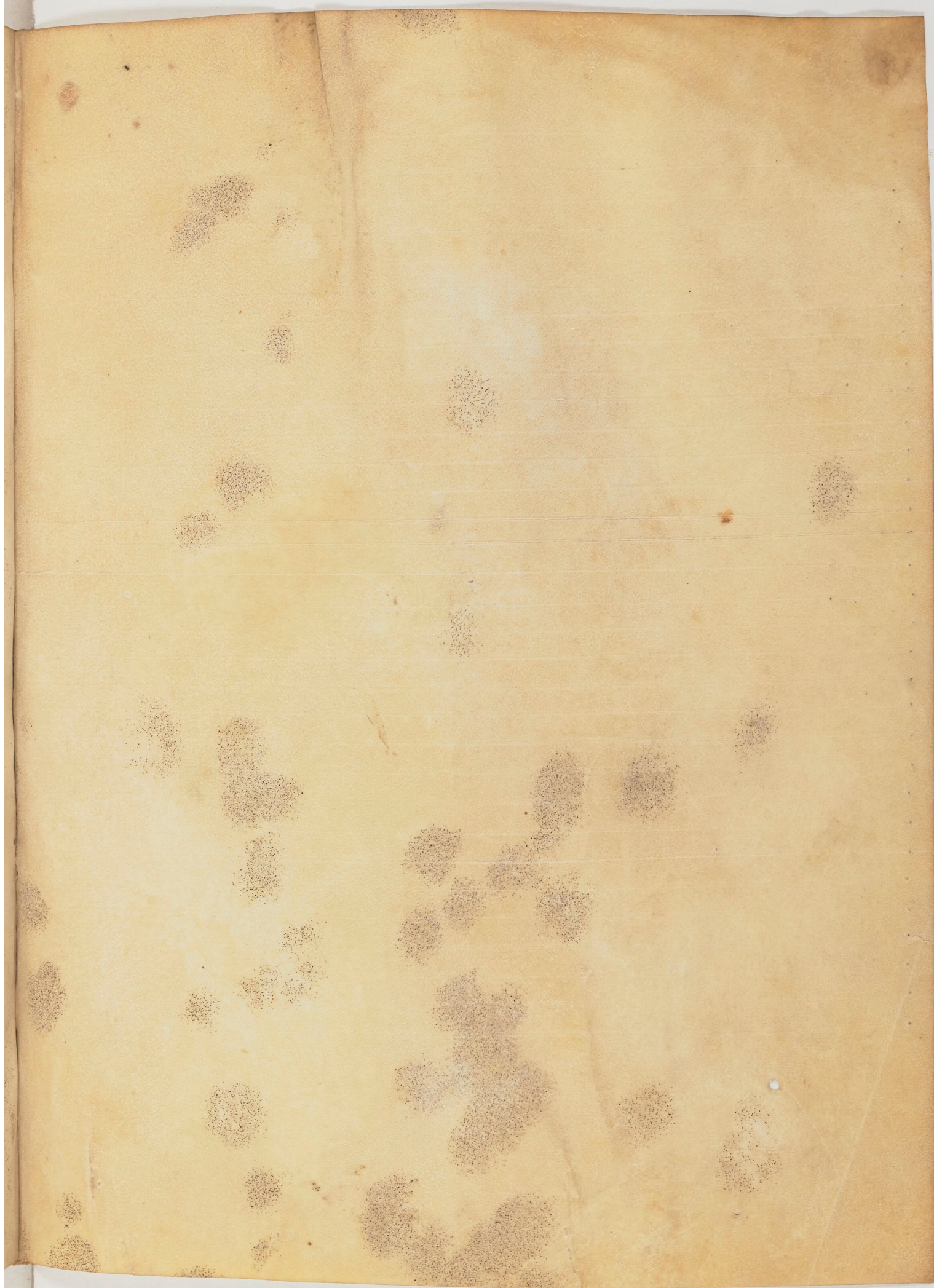
צילון החכמה

[Faint, mostly illegible handwritten text in Hebrew script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

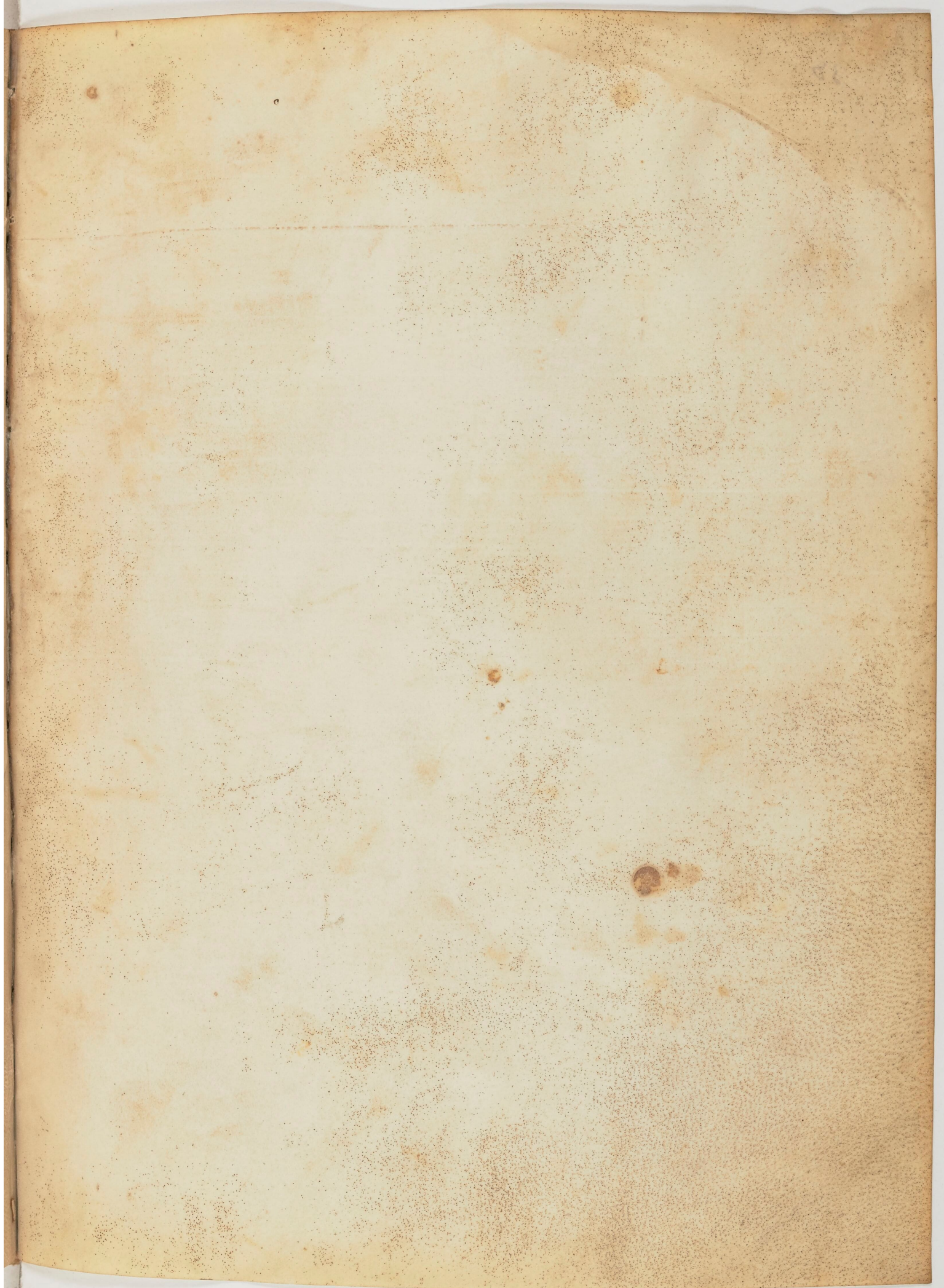
Faint, illegible handwriting, possibly a signature or scribble.

ידו בוני ארזא

ידו בוני ארזא

ידו בוני ארזא

1754
1755

שם דמות שלשה ספרים נכתבים בראש השנה אחת של צדיקים וצדיקים ואחר
 של רשעים וצדיקים ואחר של רשעים וצדיקים וכן עד לא זמן נכתבים לצדיקה זה ש
 שאר חכמים בצדיקים שכתבים לחיים ורשעים לצדיקה לא צדיקים שיש להם
 עונות שכתב צדיקים לחיים לא לתר נכדה רשעים וצדיקים ימים למה
 בשלנו והכל זה אם יש צדיקים שצדע אלהם כדעשים הרשעים ויש ז
 רשעים שצדע אלהם כדעשה הצדיקים וכבר אר חכמי זל אין צדיק א
 שלנו רשעים אך לא יסנוי הצדיקים אלא כך היא הצדיקה יש סוף עונות
 שדין שלהם ויש צדיקים להפרד עליהם בעולם הזה ויש להן שהדין א
 להיפרד בעולם הבא וכן הנכונה יש להן שבעל הדין ישלם בעולם הזה
 ויש בעולם הבא וכשאזם מוטע כל השעה והחלוקה בעונות והטעם במעשים
 והחלוקה בפשעים ועושה גם כן צדיק והעשים טובים וכאין העשין לפע ז
 ארון הכל שוקל העשים אילו נגד אילו והצדיק שהוא צדיק וצדיק לחיים
 וכן הרשע שדין טרן לשלם שבר טוב בעולם הזה של העושה הטוב נכתב
 ונכתב לאתר בראש השנה לחיים כלום שפסקין לו חיים ושלנו בעושר ו
 ונכסים וכבוד יתא וזה הצדיק וצדיק בדין והרשע שהוא רשע וצדיק הכל
 עד נחתם לאתר לצדיקה וכן בעל העושה הטוב שכתב בעצרה אחת בלבד
 ונעש ענה לצדיקה נפרכת ונחתם לאתר לצדיקה בראש השנה כלום שיחוג
 בשנה הזאת או שיחוג ברחלואים כעם חיי יעב ויוסורין ונחתם זה רשע
 וצדיק בדין אעפ שזה צדיק ונזכה לעולם הבא והרשע שזכה לחיים רשע
 וצדיק ואוכל להצדיק עד שיהא גדול שכתבאים בשעדין על חט אחד קל ונעש
 יעלן וכן בכאן רשע וצדיק ויהא כאחשב שכל בן הרחיק ט נכתב אחאב ולפע
 נקרא בזה צדיק וצדיק וכן זה שאר חכמי זל לחיים ולצדיקה אינם נזכרים בלבד ז
 אלא כל העונות שבעולם הזה העשין וצדיקה כעם נענש וכינתא כדם כלום
 שיה אומר חכמי זל בשם צדיקה וכתבי השכר והדין הטוב אצדוקו כלשון חיים
 זה הדין שאר חכמי זל של אדם טרן בראש השנה איש אם חכה לך עין ז
 נח"ה העולם הבא או יחייב לצהנם ואכדון שאין אדם טרן בראש השנה לא
 לעשית העולם הזה אם ראוי לחיים ולשלנו או לצדיקה ויוסורין כך אר חכמי
 זל בראש השנה זה היום ומחילת העשין זיכרון לנשם ראשון כי חק לשל הוא
 והשפט לאהי יעקב ועל הצדיקה בן יאדר אוקון לחרב ואוקון לשלם אי זל לא
 לעבד ואי זל לשלם וצדיק בן יפקדו להזכירם לחיים ולצדיקה אלא כך היא
 הצדיקה בראש השנה שוקלן העשין של אדם ונכתב ונחתם לחוב וצדונה
 בעולם הזה כפי זה שלצע לו נחתם לפי העשין בעולם הזה וכשאדם

נטור לכתב עולמו שוקלן בה ופוסקין עליו חלקו כפי הראוי לו בעל השארה
 שגם חכמי ז"ל שלשבתם ליום הדן אחד שלטיקים ודורים ואחד שלגשמים
 ודורים ואחד שלבטנים וכולם עד ועלמם נאמר אורה משה כול דלוחי וכל
 יהושע היו בכלל דחיה עונתה שלהם פושע ישל כהן והוא הראש שלא
 הנה תפילת העולם והוא לשאר דמיה עשה סכנתו שלא קיימה העולם כהן
 שלא קרא ק"ש ולא טירן על המזבח העין העולם כולן יורדין ליהנם ודעפין
 נשאלת הדינה וכולם עד דוריד שאוב וישל אבל הי שבוטראז לדונן דמכונתו
 ובכלל אומן העונתה עין זה החדור והוא פושע ישל כהן וכן בעל עטרה
 כהן עונתה יורדין ליהנם נטורין בה יב חודש כול עד אפר רחמ כפוג קליס
 אכל ~~פושע~~ והאפיקורוסן שכתבו במנה נשכחו נחמיה הדינים
 ושכחו לדרכי עבוד נשנתה חיותם בארץ החיים והם הפרנסים האטילים
 איה ימיה על הציבור שלא לשם אלים כהן ולכפ חנים ואית שאית דחטיא
 אומן אלא דולין בדרך שיה אלא שהציבור לטונן דיערותו והעשיתו הטובים
 לעבודתו ולא לשעבודת ארון הכל ושמתו ושהחטיאו את הכנים וכל עד דכאון
 לכל כשר זה שאר חכמי ז"ל וכתב ליום הדן יום דועד הוא לגין הכל הוא
 שכל עליו יום הי הגדול והטרא והוא יום נזמן דחמילת העולם הכא וכן עת
 כפרק חלק דוד הגדול אין להם חלק לעולם הכא ואין עונדין בדין אכשי
 פדום אין להם חלק לעולם הכא אבל עונדין בדין ועלמם שג כמספרא
 זה שאצרת וכתב ליום הדן וכולם אבל הטונה לחזל לה איין ענש האדם
 ושכחו עד היום ההוא נשלא יטא דין וענש או שכר לנפש ותם קודם אורן
 הדין אלא לפי שהן זל עונן כח הטיקים ודורים וכן הזוכין לחי העולם
 הכא שהוא אחר יום הדן לביכר ספרו כהן שכרו הגדול שהוא חיי העולם
 וכן כלו הרשעים ודורים הם הנכחמים לחי העולם הכא והם העונשים
 באומן היום העתיד להחיותם ביהנם ולהכרת ולהאבד הנפש שם דמך
 הענש זל והעדר הגדול העתיד שם עליהם הל כבודא זן אחד סוף
 דמן שכתב שלדמיה ואחר סוף עונשן שלעבודת אבל כל אחד ואחד עבט
 אדם יש לו הדין בשעה דמיה והוא טרן בשלש דיע כחמה הלל בעת
 הטיקים ודורים נשכחו ונתחייב לחלתי למן עין והוא עתה חיים לחי
 העולם הכא והוא נרשעים ודורים נכתבו ונתחייב לחלתי ליהנם נטורין
 נבטנים דעפין השם להוטאן לדיקנס חיים דמחה כלו שאר עטרה ל

לכארי וכן כדן שלמהם ההו בכלים לכל נפש ונפש כן כדן הגדול העמד
שמוטו בבחייתו זו כל אדם נדון שם כפי מעשיו כפי דין שיהא עליו כן
הקל שבהן אין לו קטבה אלא כל אחד נדון ונשפטיה ועולה והקדור שבה
לדודי דוקור והטל דונס יב חדש לאחר יב חדש כדן הזה יהנה שלמה
ועסקור לדודה ואין להם זמחה ואם עתידים לכאר זה בדבור וכדון
אבל לאחר יב חודש דן הדין הגדול דן הדין הגדול גסן כלה ושאתן
נשפטיה ורוח הפירוש תחת כפות רגליה הדיקים ואעפ שיט בכעלי עבדה
עצמן שעונשן גדול אחטרו ומיונן יותר גמט וכולם נדונן יב חדש
כך בעונשין בער וייסודין בניהם לאחר יותר אחטרו ויהנה להטה
גיהנם לעונש ויער כדן שאם עתידין להזכיר והכל בעשפט אלה ודין
יושר שני כי כל דרכו משפט ואם משאל ומאמר ואילו שקראו אותם
חסד יב בנתיים לפי שעונשין וזכירותיהן שקולין ואם בהם ורב חסד
הטה כלפי חסד ואם יודין ליהנם או אין יודין שם ואם מאי יודין ואם
כי זה הושלה לן הורה השוכה הזאת רב חסד הטה כלפי חסד אם מאמר
אין יודין שם ופי עונות שקולים שעשו בזה והפירוש והשואר זו לשאל
אומך הטה שעשינו אותנו רשע גזור שטרון בניהם לדודי דוקור לפי
שכפר בתחיית המתים או הטיל איזה ומה על העיבור והוא היה עוסק
בפורה ובגמול בזה ישראלם שכרו וכי לא יהא טעם ובין העובד עין כל
ידין ודלה עריות ושופך דמים חלק והפירוש יב תדוק לא יעשה עוולה
אלא העושה גמול והעשים טובים ועובר עבירות הרבה או
עבודה אחת חלונה שראוי להיות אכזר כה נדון כדשע גזור השלם
לן חק שכר אומך הגמול בעולם הזה שני השלם לשונאיו טפן ראויין עבדין קודמות
בהאי עליה לאונדן השלם לכן וכן תדוק הזה שהוא שקול והק בחסדין
הרבים הטה לן כלפי חסד ועושה אותנו כצדיק גזור אין יודי ליהנם
אלא בעולם הזה על עונות הראשנים ומטאין שעשה ועל גרם שלמה
כך שם חסד יב יונן זכיות ויענינו עבדות נפשיה גמט אישוע עבדות
קלות שעשה בעולם הזה בשלם למן לן שכלו השלם לעולם הבא
יונן עבדות ויענינו זכיות נהנין לן גמט שכר גמול קלות שעשה
בעולם הזה בשלם לפרע גמט השלם לעומד לבא פניו שאכזרע בהפירוש

עשה ואם תאמר אם שואל אותך על הית הטוב שהוא שקול בשעת דיע
 ואמר השיבתי על התי שפרען חזק בחיין ולכריך אין אדם בא ליה
 היתה הזו שיהא שקול ויהיה רב חסד וטהר לו כלפי חסד וכבר יתרא שנית
 כי כחמת טום הדין הצדיק והשקול הזה והרשע והשבע רכשעת דיע
 לאחר יורה בלידות הללו הם אמר כך השיבונת אלך דין האמת ית וית
 שלון ק האדם לפי מעשיו יש עונות שדיע לפרע לון השגה אותם
 בעולם בחיים ויש דיע לפרע להם לאחר יורה כדון גהנם וכיוון
 שהקבר ק את האדם כראש השנה הוא שקול והענין הלה רב חסד של
 שהוא טיה כלפי חסד פוטרו וזהם והדון עמן שיפרע וליחה עונות
 של בעולם הזה בחיים וכך היא הידה כדונן זכות ויענינו עטרת
 אין עלותן לו עד שעת יורה אלא כיון שהוא הק שפוא לזכרה בעולם
 הנשואו גנה חזק ויעט עבדות בעולם הזה בחיים לפי הידה
 הזו היה כונן זכות כראש השנה וקורה עלון יורה אם הכריע עלון
 עמנו לכך חונן בן שיהא שקול בן שיהא כונן עטרת הדי האריך הדין
 על עמנו עד שיקבל שכר עמנו או פורענות עונותינו ופשינו בן
 שיקבל אותם באריכות ימיו או בשאר הלידות בעולם הזה כדי שיהא
 הדין שלם וקיים לעולם הבא לו השמות כלון שהזכירו חכמי זל במקום
 שהזכרנו וכן ענינה עוד כבראשית רבה ו שקיבה אור אחד אילן
 ואחר אילן ויקרק עשהם עד והגוס רבה ויקרק עם הצדיקים ואמה
 להם ויעט מעשים רעים שעשו בעולם הזה כדי להשפיע להם שלווה
 לעולם הבא והשפיע שלווה לרשעים ונתן להם שכר זכות קלות בעולם
 הזה כדי להיפרע להם לעתיד לבא ועוד אמרו באבן רבתי כשנאחו
 דין שעשו בן גמלא וישמעאל בן אלישע זכון עליהם שיהרמו והיה ר יעצ
 בוכה אר לו רשכך ר ופא לפי זה אתה סבר לעת פסיעות אתה
 נתן בחלקן של צדיקים ואתה בוכה אר לו אט בוכה על שאמ הדין
 כעובדי עין ועדע ושכ וכחלל שבתות אר לו ר שפא סוער היתר
 ישן וכאך לך אשה לשאול על נחמה ועל טחארה ועל טהרתה ואחרת
 לה היתר ער שאישן והתורה אורה כל אלגנה ויגוס לא תעטן אם
 מענה תענה אותך וכת כהרדי ומרה אפי והרדי אתכם במרבי בערבי לא

נאמר אלא בחרב לפי המידה היו ישר רב עבר וייסודין בעולם הזה יורג
משאר האויות סדר אי אפשר בלא עזרה וכלא העשים נאים ואי אפשר
לישר בלא עבודת אלא שהאויות אובדין בעושי עז שלום לעולם ואכילין
וישר חלקם בחיים שדברים כדבר הכל ית ויה לפיכך הדין מלוא כבוד ישר
לפרג דהן גלגלון עונותיהם בעולם הזה ודבר הטוב פקודא על האויות
לשלם להם שכר בעולם הזה על העשים נאים ודקה שעושין זהו שז' דק
אתכם ידעתם חסד השפחות האדויה וה' נק דכשן בעסקת העשית א' אמות
כשם שנפרשין דין הרשעים לעולם הנא אפילו על עבירה קלה שישן דין
נפרשין דין הצדיקים בעולם הזה אפי' על עבירה קלה שעושין ואין ענין
כשם שהעשין שכר לצדיקים לעמוד לנא אפילו על עבירה קלה שעושין דין
השלישין שכר לרשעים בעולם הזה על עבירה קלה שעושין ואפי' לפי דין
זה לא איכדי עלמא אלא זו לצדיקים וצדיקים או לרשעים וצדיקים כלומר
שהצדיקים וצדיקים אובדין העולם הזה ונחמין העולם הנא שז' להחיות
אוהב ישר ואו צדוניהם אלא נרשעים וצדיקים אעפ' שיוכרין לכאר שחר
אובדין העולם הזה בשוכב היעוט העשים עונבים שעשין וזה שז' דין צדיק
בארץ ישולם אף כי רשע וחוטא כלומר הן הצדיק השלם בעולם הזה על
עבירות שעושה ק'ן שישלם הרשע וחוטא דל' שהחשלתו הצדיק שאמ
כואץ בארץ שהוא העולם הזה יש לנא לעמוד השלם הרשעים לעו' בל' אעפ'
שהוא כן היא בל' שהחשית דברו זל' איפטר שיחטא אדם סדוק לעו' ו
ויכדיע עשין לכך חונת ופירות שעשה חיקל ל' דדינא שלמהם וכן הי'
שהה דוכן עבירות נסמך לעו'ה שקל עשין והיה לחטא זכות ואחריה
עטרת ככחסר דעה ל' כלפי חסד וזוה בעולם השלום והחטא והחטא עטרת
שעשה מדעין חטא חלקן שכל אדם לפי העשין זוכה לעולם הנא כן
א' חכ' זל' לעו'ה חלקן שלם צדיק וצדיק נכזה לחוטא שג' חסדו ואחרי
עשין בחונת לעו'ה וכל' נק אפשר שזה הדין נכזה בל' שהיה בדאש השם
במידה אחת עליו דיע ואחר כך הפדוש עשין לעו'ה אחר דין הדקות שדין
בדקוהו עוהו ובעולם הנשאלות הוא הנכון בשלש כדעת הללן כפשוט
הכרייתא כשנפרשין דדין שרוב זכות על היעוט עטרת שעשה בעולם
הזה הכי הוא כאלו לא עשין נט חלקן נה' כדא' שדאני לחכמה שיעשה

אעפ"י שפירו דאחא גמור ואין בידו עברה ולי שפירו דאחא גמור סודות
והיו בידו עטורת אלמא שפירעו גמור בעולם הזה אין חלקם בעולם הבא
שנה שנה צדיק גמור וזה שאיך צדיק גמור לפיכך נסרעין גמור בעולם
הזה בכדי שיהיה ראוי לעולם הבא לא שיצא לדעת הצדיקים שלא
חשאו אלמא כל שתי וזכאי לחברו חלקו בטוב ודורו השלמתו כפי זה
שכאנו לכל אחד לפי אומותו ולפי מעשיו אהי משפט? אשתי כל חוב
לך ועוד גמור שאח' חכמה זל אם דואה אדם שייסורין באין עליו יפספס
במעשיו שג' נחפשה דרפטי ונחקורה וג' פישפס ולא גמור יתלה בביטול
מדה תלה ולא גמור בידוע שייסורין באין עליו שלאחכה הן שג' כי את אשר
יאהב? ינטח ואח' רבה אח' רב סמורה כל שהק' חפץ נג' דפאו שג'?
חפץ דכאו החלי' לגדת דהס זל שייסורין באין תחילה על מעשיו הרעים
שלאדם והן עטורת שללא תעשה שהדין נתן שיעשה עלהם לפיכך
כשדואה שייסורין באין עליו ראוי לך לפשפס במעשיו ולחזור והן בהשגח
נתנו שג' נחפשה דרפטי וג' ופעמים שייסורין באין על ביטול צורה וכן כותב
בזה זהו ביטול צורת עשה כדן שאח' רב קטיבא לגמור ופי עשית אעשו
ואל בעין דיתחח מעשין לפיכך גי שכאו עליו יסורין ופשפס בעתה
ולא גמור בידו עברה נתן שיש בו ידיעה בדתה ובסוף יתלה הייסורין
בביטול צורת עשה שאיך גמור בהן לעשות כדאנו אלמא דהעל על
בעשיתן ופקינותן אבל גי שהוא צדיק גמור ואין בידו עטורת ולא ביטול
צורת אין ייסורין אלמא ייסורין שלאחכה והן בדרך הייסורין שפיר שג' לגמור
לכך לך שג' מעולם לעולם הבא ולזה נקראו ייסורין שלאחכה והלא ייסורין
שפירש ייסורין שלעושיין הן על גיעונו עטורת מעשה כדן שהן באין על
שגרת מעשה ועל העלם דברי כיצד היו שאכל חלב בשוגג נקרא חטא
שכך קראתי התורה בכל המקום וזהו חטאנו שלא נהר בעינינו ולא היה חרד
נידא אה דברי המקום כה' שלא יאכל ולא יעשה דבר עד שיכדוק יסרה יסר
ניתלה לך הכבוד שהוא גמור וראוי לך לפי גמורתו שלחך ועל הדק הזה
הוא טעם חטא השוגג בכל התורה ועוד שכל דברי האסור הלכך הנפש
והטעם אותה דבר נטעמים בס' לפיכך נקרא השוגג חטא אעפ"י אין
השוגג ראוי להיעש על שגגתו בזה נכאר שחט אלמא שהוא צדיק גמור

לאומי עין ולקדש ולטהר וצדק כפי שיהא ראוי לעולם ההואגה לעשין העובים
בעולם הבא לפיכך חס הק על עתידו ועל חסידיו ונתן להם קונכנת להם
להתכפר בהם השגות וכשאין ביה הקדש קיים משער עליהם ייסורין לעיר
אותן השגות להתכפר בייסורין כדי להיותם נקיים לעולם הבא כשם שהק
שהקונכנת אהבה וחילה על האדם אבל על אפי ייסורין אילו לכפרה הן
באין נכן אף שם אף ל ינחם נעים ופנס אינס ייסורין שלאהבה ופריך
ונעים לא והאף ל סל שיטב על בראות נעים הללו איך אלא לזכר כפרה
לשרי הדי שדינו לזכר כפרה לייסורין שלאהבה אעפ שמתוך לזכר כפרה
הני ייסורין שלאהבה לא הנוא לור שאין הסנוטה לדמות לזכר נעים אלא
כשם שהלזכר הכפר על הראוי לו והו השגות כך בראות נעים הכפרין
על החזקתו ועוד מרענ עא אא ואה הא לן והא להו לרג שבת ארץ
ישל טהורין וארעם טהורה והקעים דחיקין את בעלתן לל אדם נעל
לעג אין זה ייסורין שלאהבה לפי שהעונש גדול אין ראוי אלא למטאי הזדון
והעונות החזקין אבל כבבל שאין מהרין בטוואה הון ייסורין שלאהבה
וזוהו לזכר כפרה לזכרן לעדע שאין ייסורין שלאהבה הן אלא ככפרת מט
וכן אצרו שם בייסורין שלאהבה שכן לערקין כל אטו שלאדם ואין תדוק
ראוי אלא על חירוק עונות או שגות חטאים ועוד טאמר שם על חלעשה
שאירע לרב הונא שהחזיק היין שלו וגי ח שיר הקנה לעפר בלא דינא ללמד
שאין דעה באה על האדם כן בחפון כן בעלות אלא על הדין ולפי זה אצרו
שם עור כל ייסורין שיש בהן בטונל תורה או בטונל תפילה אין איך אייסורין
שלאהבה נכן אף אם לקטן עלטו לאהבה זה שכתו דאז זרע יאריך ימים
ולא עוד אלא שהלזכר דחיקים ביה אפט שאין אהבה זן ראוי להטא על
האדם ייסורין קשים שיהו לזכרן לעבודתו שלהק דתפילה וראה כש שאין
בעשן שיהא אדם אכר דהן או עכרת ושלדו נדחה איך אלא ייסורין שסופו
שלנה ואין בהן אלא הכנעת דעת לשעה ובייסורין אף חכך על ידוקים
דחילה ייסורין נסנסן שלום וכפרק חלק אף בשמלה ל אישך ככנסו חלדירין
אילן למחלו אף להם חילה עזה נא לעולם התחילו בזכין נז עקיבה משחק
וכול אשר יעשה טוב נלא יחטא ועוד אף ל בפעם אחת חטטו ייסורין
והטא לו דאיה אעשה שכל טורה שטרה כן אצרו לא הושעל לדונטב אלא יא

אלא ייסודין וכולי הריז עקיבה לא טחמו לב איגז אלא בייסודין שלגידוק
עונות ואם יש בגידותן שלהן ייסודין שלא על חטא כלל היאך לא נחמו
בהן וכי זה היה ראוי לייסודין שלא הנה נשלא חטא אלא ל איגז ועוד
שהיה ל עקיבה מגידו ולא בא אלא לכבודו בכל כמו והיה מלה ל ייסודין
של לכבודו הא לגדע שאין ייסודין אלא לכפרה ענה הזכירו חסד זל דק
אחרת בייסודין אגדי תנא דב ל ישאגל כל שעבר עלו ג יום בלא יום
ייסודין קיבל עלתו ופר השיטין הזה הוא מן הדקרים ההונים במהך שלגמ
והבאין על כל אדם כהן שיגרא טורח בגעשין לפעמים נוכח גסן טיאל
האכלם רשם שאינם האנס לן לפי טבע של נראשן כשיגאר לשגש נהין
לן מן היגרות שכאר אפי על הגלטים שסמן אילן אין גרל דהן אלא הרשע
הגאר לגהנס טדקבל עלתו ושואכים אומן מן השעים לגשות לן כל רעו
בעלם הזה שז יחילן דרכו כל עת אבל שאר בט אדם כלם מן צדיקים
מן רשעים בכלל גנהג שלעולם הם נהו שפרשן בגדה שם בערכין עד
היכן היא תכלית ייסודים כל שארין לן בגד לגבש נאיג דקבל עלו ואמקום
עלה והעלן אפי עסק לן חלקו תנא דב ל ישאגל כל שעבר עלו ג יום
וזה עטין אחר הוא איג מן הייסודין שגשטטן בהן בט אדם זה גיה ברוב
אכל בייסודין גיש לא לגדע בהן ייסודין אלא לכפרה ואם תשאל ותאמר
הלא גפורש כגרה שיש ייסודין שלעטיין כהן והאלהים נסה את אנדרם
וכן לגען עתוך לגסותך ומג השונה לשאילה זו מן הדבר וכך היא הורה
שהק גנסה ולא כל אדם אלא גנסה הוא את חסדיו שט צדיק יכחן וכן
דרשו בגראשית רבה הוצא בזה כשהוא טדק בקנקטס יפים שאפילו
דקיש עליהם כזה פעמים ל איין שעברין כך אין הק גנסה את הכשעים
שאיין יכעלן לעמוד את ג הוא גנסה את הצדיקים שג ה יכחן צדיק
וכך נהא הים נסה את אנדרם ודהו הנסין הזה שיכוא עלו בעבודתו
שלהן ובעשיית גטותו טרה ועלל לפי לפי שיש בט אדם ששען גל
גטת ובעשים טובים כזידם גגרת וכשהם בעלגים ופיה יגו ככארת
אכל דתך הדוחק כשהעטרה באה עליהם בטורח זכר עלתו געשין
לביק הק גטרוח על ידיאין בקרת העטיין כרי שיק טל געשין ונעשן אדם

והוא ילני' אבל אם יקבל אותו חסיד המעסה עבודה נטורח אעפ"כ אין
 שכל האדם בכה אלוה' שלן כשכרן בפועל מעשה נעצמא מזכה אותן להוציא
 דרכו הטובים לפועל ולמעשה ולזה נקרא נסיון והלא הכל לפני לפעול ואעפ"כ
 רשנות האדם בידו אם ירצה יעשה ואם ירצה לא יעשה נעצמא אותו חסיד
 המעסה מעשה על המעשה זו בוודאי לפיכך נקרא נסיון מצד השושה ולא מצד
 המעשה יתע' מרת זו לדת הטוב היא אינה מרת נקלה ופורה מרת שהיא ו
 מעשה זה שהוא לפני לפעול שיוצא שלם באותו נסיון כדי להרבות לך שכר
 שאצרת לפיכך נעשה אברהם אבינו כדי שיקבל עבודה זו החמורה ניהיה
 שכרן קיים לעולם שנ' ויאמר בני נאם? כי יען וה' ולפיכך נתנו יסוד
 כדי שיהיו מקבלין טורח הלכות ופחד המקרים לשדן שלהן ולמדתו נישלן
 שכל על הדבר שנ' נזכרת את כל הדרך אשר חוללך? זהו זה ארבעים
 שנה בדבר לעשן עתה וזה נזכרת לך חסד בעורריך וה' נעצמא העיסין הזה
 דמה טובה שהאדם מקבל בן שכר נשדן שלהן דתעלה בכך להודיע ער
 היך הבע אהבתו ניראמן בלב והיאך נעשכנ אחר מצעוהו ונעשין רצונ
 כרענס' ואת והלא חזקיה נתנסה ולא עמד בעיסונת ש' נסן כדלתי שדי
 בכל העשלות עליו לדרוש הנופת אשר היה בארץ עזבן האהים לנסות ל
 לדעת בכלל לבבן מעולם לא עסה הק' אותן צדיק ולא נקט מעצ' דבר אלא
 הוא ברשות עצמו מטא זהו שכל עזבן הזהים לנ' שלא עשה עמו נס' ולא
 סייען באותו עושין כדו מעשה עמו כסמכוב וכדעו ל' את חלון נעצב
 לעצמו מפני שמתא ברפאתו כדו שכל ולא כדלול עליו השיב יחזקיהו
 כי צה לבן לפיכך היטחני י' עכשין לרשות עצמו נצב לכבד ונכשל נזהר
 בעצמו בא לטוב פנהמין ל' צא לטהר ומיישן ל' כדדה הזאת עה' הק'
 עם יסל ככעסמן לארץ הם מטאן ולא רצו להודיש יושבי הארץ שנ' ואתם
 לא צפכמתם ברית לנשכ הארץ וזכמותהם מרעמן ולא מעתם כקול
 מהזאת עשיתם וכל גם את לא אנסין להודיש איש מעתם לן האהים
 אשה עזב יהושע ויהי לעשן נסנת כס את ישל השוענים את דק? ללמ
 כס נכה ניהין לנסות כס את ישל לדעת הישעען את המערה? ללמ
 הם מטאן ולא הודישן אותם וכדמת להם ברית והוא לא רצה לעשות ז

עמהם גם להיות אחד והם כדרך אלך כאשר בתולה ונתנו כדבר נכשע
 והנסיין הזה לא נחפזו שלהן עשה אלא הוא שודר וגשלת להם להודיעם
 והם לא שיענו וכן זה שג' בלך הנה ג' חסד להם בן השמים ויבא העם
 ולקטו דבר יום בודו לגשן אנסע הילך במדת אס לא אין הנסיין לשדא
 אלא צדק רחמים שהיה חזונם ינוד להם דבר יום טוננו וינצאין להדבר הגדול
 והטורא בלא עמה ונטוחים בהן נטכיאין זהו שכל האכלתך בן בלדבר
 אשר לא ידע אמתך לגשן עמךך ולגשן עמךך להטיב באמיתך הא
 להדע שאין הנסיין הזה להביא על האדם יסורין שיודע בהן או שיהא כל
 ידיו בצער ובשת וכל גלעטרד להים וגלעטרד במדת אלא טורא
 שנספג הנה נעיל שנספג עמה ושלם ב'ש שאין נעסין ייסורין שיהא
 למיקר שם נאכזן העולם הזה לפיכך הנסיין בכלל ייסורין שלפניה ולא
 ייסורין שלאחריה אית אלא צדק הטוב לזונה כדרך שיש בתדוקים דרכם
 הרבה לפניה כן יש בדשעים יש שחולין לה להאכילו כדי לרין לה שכל
 געשים טובים עשה כגון שפדשע ויש שפנסקין לה חיים ושלמה לחסד
 אטותו כעיתין שג' נעם דבשים יש בן לך על כסא יטל ויש שדאדיבין לה
 עד שיאכ בתשובה כדרך עשה עשה ודן האנס זל שאוה' שהן פנסק
 שלמה לרשעים לנסות בהן אנשי הדשע והתרחיות שיהו לחזיקין בדשען
 ואוה' הנה ר'שעים נשלטני עולם השגן חיל אך שוא עטרד להים נלה בצע
 כי שדעט גשדעט ונכונך יודע אלה ואם השאל זא ותא' הדי שתקע
 חסד זל דבשים הלל לפי קלגם ולפי הכרח פסוקו המורה והנכאים אכ
 לחזוה שהנכאים טונמים על השעין הזה נלהו שגעה ידעיה על הדשעם
 וא' צדיק אלה י' כי איב אלך אלא אזה דדוע דרך דשעים עמה של
 כל בודו נגד אן ואוה' אך דיק זכותי לבבוארמך בתקון פפי ותא' ישעה
 על התדוקים לדה התשמ י' גל תק לב (עין) וא' חכקן על אטתם א
 לדה תב איש אן ועל תביט נשוד ומדס לנדרי ונ' ט רשע אכמה את
 הצדיק על ק יתא גש פט גענקל ונמנכחו איב נחמדין עלזה הככה
 וחכד זל או' אה אין בודים גשלות דשעם ואך לא גייסורין שלתדוקים
 דע שיש דכרותט זל בתקין כזו הדלה יש להן זי שאוה' אין לחסד
 בלא חט ולא ייסורין בלא שן וכדחו דבין נגעה באין עמה בלא חט שיש

נא ונמזקים בנטי

עיראך

והן בעטין שלנתש הקדושת והוא מטאן של אדם הראשון שנהיה יתרה עליו ועל
 תולדותיו בשל מטאן בעיטין שנ בעל ובכתיב אבל באין ייסודין בלא עין לא נדחו
 בכא רביו ואה שגדחו בכל אבל הייתה והייסודין באין על מט שקום לאב
 כהו עטין שלנתש שהזכיר העקשה אכל אין יתרה וייסודין חנם בעולם ואחיו
 בכרכות בקש גשה להודיעו דרכו ועין לן שנ הודיעו נא את דרכי יי אה
 לפנו רבן שלט גפע זה יש צדיק וטוב לן ופול עד דשע גגור ומה העיטין
 על הדרך שפירשטלגעה בפירעון קצת העוונות בעולם הזה לזכרה לנגיד
 או להאכזרו לעולם הבא ולשנ אחר אומ צדיק וטוב לן צדיק בן צדיק צדיק
 ורע לן צדיק בן רשע ופול ואחרי כהו ופולקא דו יאיר דמשא משיה דו
 יאיר שלא נתמ לן לגשה זה הידה שנ וחטוי אה אצ אעפי שאית המן
 כלנה שאית המן לרעה בע אדם לעו שלא נחסרה הידה הזו לרעה של אדם
 והנה כפי הסברה הראשונה הכל בטעם ידוע ובעונה ונושגת וזה שאמר
 הטובאים ברב זה ויה שנוותין על העיטין אינ אלא כדברי החולה שמיטעו
 על מוליו ופולק על חזקת החול ורעק על חזקת הצע והכאב והיאך
 אירע לן כן והיאך איפשר עיטין צענו הגדול כלנה שהטובאים והחיה
 לפט הק ואוו לפטן רבן שלט כל העולם לנה תרגה בזו הידה ונבלה
 יעית כבהלה ואלה הרשעים שפסטו ידוהם בזכול קדשך בשלם ובטלוה
 בעולם ואעפי שידען שהידה איה והשפט צדק וברטונות רבד זה
 איה היטורר לחמר שהתאון על העיטין ואה אט כגעט טעין דעל כאין
 שפכה אטוריו כי קנאו ברשעים בהוללים שלם רשעים אראה והיך העיטין
 הזה שפכה רשע וטוב לן ועוד איהו בספקת הרשע ורע לן לכן ישנב עין
 הלם ויהי אלא ויהי לכו אך ריק זכרה לכ ואר כנ כפי ואהי נגע כל היום
 ותמותו לבקרים וחזר ומירך על הכל ואחשבה לרעה זאת עאל הוא בעיט
 אפס אכזא אל הקדש א אביה לאחריהם כלנה שמה ספקות האלה עאל
 גדול היה לן במחשבתו הראשונה עד שכא במחשבה אל הקדש האלים והוא
 גיה שהקדש לשה כמות האלה של צדיקים ורשעים והקדש לשהס והטן
 לאחריהם ורזו שם עיטין העולם בססוק בעצתך מגחית ואחר כבוד הקדש
 אששין והגדה באיךהו לשה כהו ספן העין בלנות ושאר העיטין יש

ומהגו אה
 אשי איתם חנה
 שאין המן כהו

קדש

ודברותי זל והוא דעת ר' אריה בר' יתא שהזכרת אלהים שהיה לך
 הן כמו שפירש ודקדק בנ' אדם למה ש' בהם אבל עדין יש צדקים וצדיקים
 דמייסדין שלא כדרך הדורות הללו ודעשם וצדיקים שיש שכן שאין נשקט
 בעולם ואילו הן המוחותין שלא יזכר שכאן יסודין שלא על חט כפי דעתו וכפי
 דה שז' עליו בשטין השטן שלא הוזכר עליו חטא כלל אלא החטם ירא איוב
 להים ויגדר העינין ואם נאמר באיוב שום עולה או נחפש בעונו למינוא
 שדן דבר ה' הוא שול' על הצדיק ויגד' לכל דבר שכאן עליו יסודין והוא
 בהן ואמר שדן על לא חלם בכפינו היאך יתכן זה בדרך י' ודבר זה אין לך
 חסו' לדעת הדעות אלא לדעתן שלא דיעות יתע' כך אה' בר' עקיבה
 שהראה ה' למה רב' ע' בדראות הטובה ואה' לפעו' רבנו שלעולם
 הדאית' תורת' הראי' שכרן ראה שחזרת'ן בשדן בקולת'ן אה' רב' שלעו'
 זן תורה וזו שכרה אה' לו שמתק' על עתה'ך כך עלה בדחשבה לפני דעת חסו'
 לנה' שאין צייתת' שלה עקיבה בייסודין הללו דאנייה לעקו'ת לך גענו' גיענו'
 געשים רעים לפי שהיה צדיק ויגד' כל יצו' אלא שהשטין נעלם וכן עלה
 בדחשבה כל היתה שבת' ית' נול' חסות' ורענו' אעפ' ע'ה' עלה הזאת יש
 בטוב' כח זאת זן סוד נדסר לאנשי' התורה והקבלה והוא נדעז ברעז חסו'
 זל ונכלל בשטין סוד השבד' שחכ' ויסודין אונת' למל' וידוהם הראוי' והוא
 משנבנת' שלא להוא על הנכחותו שלא יזכ' ואתה יודע שהיה איוב צדיק
 בשטין והיו ייסודין שלא על חט ועברה לפי דעתו ער שהיה קורא תגר
 עליהם כגון שהזכרת' וכאשר ייסודין שלא חטא ועברה לפי דעתו ער
 שהיה קורא תגר עליהם כגון שהזכרת' וכאשר אמת' ומהכלל'ן בפס'
 הקה' ככלל' אמת' הואן שדחילה פתח דבנין לנה' שדל' שלה הכנסת'
 והצולת' טלי' הטה' ור' ע' החידו' מרעש' הדעות לאדם והטוב' עטים
 דכרין לגנות' הנכרי' עמים' ההבט' נזוה' שפתח' יאבר' יוס' וה' שהיה
 ל' קלל' היום והלילה טוב' ששפן כיהם מרעים דעתו וכן עינין כל האע'
 והנה חס' לא אלו' בהיותו יסוד' דעתו לן הארון השושבו'ל' בפשט' ודק'
 ודע' ניה' נעמט' האע'לה ואל' כנס' ונצולת' ענה' לך זכר' טא' וי' הוא
 נקי' אבר' כרעם לנה' אחרי' שאין אט' כואן הנקיים אובדין ונראה תורה

נדון

באזה
אוי'

בשעה

שלא יזכר

בפס'
והנה

ט' דבר'

איוב ואה'

און שקוברים אומן זאך ראיה ט דעשהת לנה יאכרו האובדים ולא בכח השעור
והכוכבים והארס בולד לעולאין אב דיחש דבר אמר ריק ארר ושכנ אל אל ז
ואשים ההנהגה לאלהים כי לנכר חכמים נודע כי תרות שהן דעירים נהגן א
לעונתם הן און לענופה שיוכח אה האדם האלהים נכסוף יעליע ט הוא נייחבש
זארה משובת אלפז לעישן דעה אינב הואשן אז נהסך אינב אל הלונה ז
אחרת הכאה עתהן שהנה לנבי אלפז ט חט שדוהס נכעשה לנה עתהן נשכ עתה
בדרך הקללה הראשה לנה אחרי שאין הייסודין האלה בלקרה חזק דק ברשן ו
דענן ועשה די יתן שירפאהו האלהים נבייתיהו או יהיין ער ויעלא עבאן ט כוח
חיים חיים הסידה כוחו לויחל ער שיעבור הדנסר הזה ונעלה דה אשש אעש כי הגלת וכו
כי יגלשן האלהים לשית אלטן לבן נמה הדאחד יורה ט אינב היה מושב תחילתה
כי יצד גדיעות האדם אטל הנרא יתעלה ישים אומן תתה גדיעלנה הדיקרים האת ט
כדיערת הדונתה והשטא הארמית יאלין באדם נכדו שטאנין אמת בנעלם
און בשרט הארץ והבהדות ט אין עתה ענש נשכר ולא נאלין בהם שטאן ט
כשיתמטאן ולא זכר כשהאריכין יהים והין גזו מתם לטעין להם כזאת הנה
סברת תחילה כפי עינין דעניהן נכן יאחד ל אלפז עתהן נאמ דה ידע ל
הבער ערפל שפט עכס סמר לן ולא יראה זה הסדרת השטחה הן הנבראס
השטלס ומוג שמים יתהלך השמרת לקיים הדיין בטל השמים נבאין האונת
עולם השדור הוא הגלגל החוזר והוא דרכו שלעולם בצלמנה ובסוכסס נאמר
שהדיקין אלפז זאך בסיבת הרה אג ולא יבאן על ייסודין הדוולס נאמ
האלהים אין זה דרך דנסר כי אין כי כח לסוכלס ואין יתדל האדם בעש לבמן
אומן לנבראס ואס מטאת דה יזיק לך שארה יצד סאדם ועד הנה לא דבר
אינב בתדקון ולא נשתכח ביעשין הטובים דק כן טעמת האלה יתנוכח
ישען אס דנסר הוא דה סתו לסכול הדנסר הזה נישען עוד ט האדם נחין
תבול וך עתה כגייתה דיעורכת לט כ אשר עם יזכה לא יתעל דענה הן אס
מטא לא היה ראוי ליער אחר כי דעיקר בדיחונתו לבכל דה נישען ער
איכה יתדל בעש האלהים לפקוד עליו פשע ומטאת נהוא נפשע אין צדל
האלהים נמה עינין תלונתו ביעשה הזה כפי דה שיראן הסדקים כטאנר אחרי
זה בא בררר השומי לסייע עלקרת דנבין שלא לפז מבררן וכארי דנבין מוקים

יק ארורש בן

וזא

כי הגלת וכו
נשיא אל לט
כאור עת הוא
האת ט

והשטא

כזאמין

ויצא ואמר כי הנהגה הנכונה על איוב ועל בני כולם בדין והשפט ועל ענוות
 ופשעים שעשו כי הלא יהיה לא ימות השפט ועשה הכנס פשעים ו
 וצדקים במשפטים שעשו בעולם הזה לפני שנקדו וזמן וזהו שאמר אם
 בדרך חטאון לא נושלים ביד פשעים אבל בדרך איוב נהג עא שבאן ייסודין
 לדרך קצת חטאין ואם ישחר אל אל ושלם מה צדקו והוא לי שהרשיע איוב
 תחילה ואז נעשורה איוב לדרך עזרין נשכ על טענתו הדא שומר וחזק
 דבריו ובאר אותם כי הנרא יהע לרוב העלמת לא ישחך בסדטים ואפי
 יעניהו לא יאמין איוב קולו אשר בכא השערה כמה שבעולם על הכל יושפון
 הלא יהע וירבה פצעו עם הכלל בחנם ולא על חטאון ואי תם אט ולא חטאון
 מיום שנבדא חוק שלא ארע נפשו אם לרר נביאמה יבאון עליו החקרים על
 ק אלאם ע מיי וארצה שהשוב נפשי להיותה הדא שונה ניהן דאיה על ז
 הסדר ההשגחה כי הורה המהגת בכל אחת היא ט תם נרשע יפלה ואם
 האר שיעשה בהשגחה ניהיה בחפץ וברצון ואנט הוא שהונה בעולם להיות
 פראוס ולהיות על חסת נקיים אם ק נהנה ארץ ביד רשע לעונל וחוטא
 ואם איט ק אצור לי הוא הדכלה הכל והשחית אותו כי וצי קלן לע רץ
 וזאת טעה אחת ויהאוד איוב עוד להיות בנתן וכן הלא לזכות שיאמר
 שיעדיעיהו על לה יריבהו הטוב כי יששוק אותו בלא חט ואפי חטא היצר
 ידאם יצע כפון ויסתכל על ענתה הרשעים שעשוין בסתר ואם יאמר הלא ית
 ניהו כי לנסותו יעשה לראות אם יסבול החקרים אן אם יכעש וזה העשין
 הווסר שאמר לו אלסו ליתחילת הששין בשכלו הוא כי בקש עון שאלני לפני
 שלא ירשע גם ירע שאין מידו להיטל ואין צריך לנסות כפון וצבורתו עליו
 נזאת תלונה שעת אם רשע אליליו ואם צדק לא ישא דאשן ושוב על
 טעה שהוזכר כבר לי כאשר לא ישא דאשן אם צדק כי סנסו לדור ולק
 אל ארץ חשך ותלונת כי אם רשע לא היה לו לקבל ייסודין וענה באמר
 הנעלה ופייע עוד אל דברי חכדיו ואמר אם יש חפנה עלענה בהעשה
 האהים ט כפליים לתנשיה ט כל היש הנונה בעולם כפול וכו חכמה נה
 נבאית נחכמה נעלמת אך ירע איוב באמת כי ישא לזה הענוותן ויצע
 חזק ולא יוסף ויטפול עליהם ואם חלק הלא ית וירבה האנשים החקדאים ז
 כפתרון ויפגיר הארץ בידם ויקהיל אותם וישיבת פחה אם רשעים כי הוא

יודע אנשי השוא ורואה האון שלהם ואיך מתבונן לעשייהם כי הוא מוחל להם
וכשעושים לרשעים מוחל להן כל שכן שלא יגדלו רע לטובים אלא אם יבין
אינו לבן יהא סנפן שלהם כי סוף שלת הרשעים סוף תקלה וגמח נעשי
והנה תרין עופר הקושיות הגדולות והדוממות שבו העינין הן הרשעים
וטוב להם כי הקושיא בתדוק ורע לך אינה נראית בעולם שכל הנספה נאמר
בו חייב היה בזאת כאשר יאמרו באיוב ונתן שלנות הרשעים שהיתה קושיא
טעה ולראיה על הגלת הכורא ית בברואיו כי אישנו הואם יגע כפינו ולא
וסתכל לנגדו על עמדת הרשעים וכש שלא ירע לטובים רק ישה להם
לעונותיהם ויגדלו להם בפתות גחמאותיהם והנה דבר שלשת ח' החברים
האלה על דעתם בעינין זה נשאר הטענת כפל וחזוק לטענת והנה ל
החברים יסלח בכל געשהם שאחרי זה באכזן הרשעים ובהכרת זרעם
לפט שהוא הקשיא הדוממות עליהם ויאריכו בזה ואיוב ירבה להצדיק
את עתו ויטעון כי יש רשעים להם בשלמה וזה חפצם בביהם וכרעם
אחריהם ואלה חזוקין לטענת הזכרות בגעשם הראשונות ואין לך עין
לפורטם לכל פירוש הספר הזה והנה אליהוא חרה אפו על איוב והיה כעש
טובה וגדור דבר באיוב חרה אונתו על צדקו נפשו באלהים נז וכן אף איוב
לא בדעת ידבר ודבריו לא בהשכל וכן חרה אפו על חביריו שהיו מצדיקים
גשפט האלהים כרשעו של איוב שזו נכשלת רשון חרה אפו והן וכן אף
את אשיכ גלים וסל כלל אותם בטעות נשגדה וזה טעה גדול בזה
תקן אלהוא השאילה הזאת שהוא צדיק ורע לך או רשע וטוב לך חוץ
גשתי דעות הלל שאין צלילי לזה שלישב שהכריע באחלוקת הזו בשום
טעם שיבואו על החטא קל ומודר כלנו זדון או שגדה ברדי חבירי איוב ואם
איעך שלא כדון הן באין בדעת האפיקורוסים שהיה איוב טעה אלן לרוב
צדו וכפי הטענה שהזכרע בסברתו ואם נאמר שיש יסודין חוץ הן הסכרות
האלה והם כדי להרבות לך בורה שזכר וזכרת לעולם הבא ברובי האמתים
באונה הזאת כבר בטענת חבירי איוב הן הטעמים ההם שסכל ענין יוסף
לך זכות כלן שהזכרע כי עתה יעד עליך נשלים את צדקך ונשאר העינין
ואם נאמר זו היתה טעה גשוכשת ל שהוצטר הגדול והסוף בעולם הזה
ויש צדיקים שגציע אליהם רב גאונה בכל תקנה ואמרות בעולם הזה

וילקח בלא חלדה אבל היה להם להזכר גדול הכא הנה לא ראית אלהוא
 שהזכר בעולם הכא דבר אבל איוב וחבריו רצונו כי יותר יגיע כבוד שאר
 איוב אך שמים אל מעש עליו אז יענק לא אסתר הזכר העיתה באונתו
 כי שמה אחריש ואמע ואג שלא עשה עמו שמים שיהא נלון בעין הזר
 ויסתר יגיע אז בדיחה והוא הקבלת פני השמימה כחן ערוך הנפשות וכן
 אש לא טפח וארץ שפחה כגון אופל וכונתו בזה כולל הם דברים ליהם
 ודיעם לדעת רמתו ז"ל ככל ההגרות וכן הזכר בהן המרגש ועוד כי זה
 איטט המשוכת הקושיא ההיא שהיה איוב אולי ט הוא היה צדיק גדול
 בעיניו בלא חכמה עין נלמה ימות בנפש זרה ולא יאכל בטוב בזה וכבא
 ניזכה לשמי השולמית וכבר זמן להם רטם כאלכי ישל החסידים וכן היו
 עמין כי גדוע ידע האלים לאוהביו על לא מאס בכפיהם מללה לוי גדוע
 נשדו געול. והנה אלה הוא יאמר כי פועל אדם ישלם לו וכאדם איש יא
 ידעאט וערה יחזור האחלקת בניהם לדברי איוב שהיה צדיק גער בשטן
 ותרצה איוב איד ששע דברי אלהוא בתשובה ההיא ששיינה למה שהיא
 עיניו חדש ואיני לעשה חבדיו וכגון שאג ולא ערך אל יילין וכאחדכם
 לא אשיבך לא פתח לך לעמתי והנה זה יורה שקבל דבריו והיו הטענת
 ההם מספקות לשאינתו עד שקיבל עליו להקן השמקה וכן אה' ליה אם
 יש יילין השיבני והג' וכבר באו דברי אלהוא סתגלין לדברי חבדיו טלם
 ועינין פירושם חמס מאד נגי שלא יסתח את דעתו וישיא את סכרתו לא
 ידעא כהם ולא בכל מה שנתפרש מהם ביר מפרשי הקרייה דבר ראוי
 או טעה המנה מחודשת לדברי החבדיו ההם אבל הוא מסודות המנה
 שעלעו לבד מן הזוטס להם מן הקבלה והפירוש בהם אסוד בגמב והרצו
 אובד מעלת והנה נתחייב חבדיו שלאיוב אלפי שהיו חבדיוקים געשה
 הלאים בהיותם גזוטס אותם בזה הכרך שג' ניאמר יי אל אלפיז המועט
 חרה אפי כן והג' ולא היה אלהוא בכלל העונש הזה והנה לפי הרצה לא
 היה עונש ומא על חבדיו ואפי' אם לא ירדו לעונש הדיו אבל טעם החטא
 כטעם השגגת שגמכסדיו בקדקן ולקח מנה להקריב עליהם עולות ט גפט
 שהיו שלשת החבדיו טועים בלא ספק אעלם שאין ייסודין בלא עין בשום
 פנים נשאיוכ היה דשע היו נגמנים
 דרך לאיוב שהוא יודע צדק עגלן שיהיו געשה האלים בשטן בלא גשפט

עש"ו

והיה להם לנזף כי מעשה ה'אלהים נעלם מדעת אחריו שלא השיג לעיניו הק'
הקבלה גפי הנבואים כדו שזכה אליהוא צו' ליה אז היה החט הזה גפטי ש'
ששבתו מעתה את איוב והאמינו וקיבלו סכרמו הדאשונה הדעה והל' יתע'
ויחל יודע גצפון לבס ונענשו עליו ט איוב חזר בנעשה תשובה והם לא נ'
טודרו ליה וודות על הטאס כדו שאה' הוא לשאע אין שיעתך והיית טועה
כירעתך ועמה כין שראת שיע כבודך והשגתי מאך השגה אמיתית אלאס
נטחמתי על עפר ואפר וכן שלא אמרו כך הוצרכו לכפרה וזה עיני הסה אנו'
לבלתי עשות עמכם נבלה גיפט שהם גזכים מעשה ה'אלהים. ואם יבא עליהם
גזימ קצף יראה כדבר שאי' הגון וכן זכאה עיני' רוב גוסרי הק' אנו' איוב
לעלת געשיו הנפלאים ולהודיעו גיעני דעתו של איוב בסוד הנבואים שלא
ידע יסודות הארץ והשמים והכהלות והים ובריותו והכלל מעשה נבאשית
נדאיתו לפרט גיו שלא דאה ככל אלה עם דאומת בהם ההשגחה נטוב הסדר
וההנהגה אע"פ שהם בלא זכות ובלא חובה. ולזה יתשוב בכלל שגשפטו ה'אלהים
בבע אדם נעלמים וסודם טערת העש נהטך סתמם נחמם נלזה לא יתן
צדק לפעולתו לין הסתם אחרי דאומת חגלתו והשתתתו הטובה בשאר הכריות
השפלות. וידו גיבא אחרי העלך את אשר כבר עשוהו. נכלל עם זה לאיוב
הנדעה אמרת כנגד האטקודנס שבא לדבריו לנ' שדחמת פחיתות האדם
אתל כודאו אימ' גשגת עליו לטוב או לרע כי עמה יפרש לע הק טוב השגחתו
ככל אחת עז הכריות גבע האדם עד קטט בכיות הארץ והים והגזינ'
בכלם בא שורה ובטוב הצדק להנהגה. וזה עיני' מענה ה'אלהים עם זה
טגדיו בדברי גענה. הטעם שחדש אליהוא בצדוק ודע לע בק צב ז'
פסוקים יודעי קבלה. ועל זה עתחדש איוב נשכ בתשובה לבנדאו שכבר
ידע גכברו אליהוא כי ההוא א שאה' געע טעה האנה נדקובלת והוא ג'
השגה האדם כידיעת הזאת. ואין אחריה קנשיא כדעתו של אדם. ונדבר
ל כידיעה שלומה געיני' נבאמת נבאעה ה'אלהים כי כל געשיו בסדר ז'
והשגחה נשיש עור בהם טעמים סתמים חתמים אין גחשנה גשגת ז'
אותם זולתי גחשנה שקודיה לברייתו שלעולם. יתע' שגון נחפטי ויה'
לנעת. וסוף דבר דאנוי להאמין בזה לכל בעל דקרה. נפגע כי דקרה הוא נעת
על עונתו נפשיט נישוכ על העדע להם כתישונה. ועל לא הודע שלע שאינ'

וטור בהם הורה לן השאר בסתר ואם יראה צדיק בצדקו יהיה צדיק זה
 החילה אל גיעוט עטדות שעשה נכן יחשוב ברשע של יהיה מלה שלומת
 בצדקה ויעשה הטוב שעשה ואחר כך אם יעבור דעתו לפי שיצא אונס
 והוא צדיק וצדק רב הזכות נקי לחט ובר הלכך וזו אינה קניינא בדעת
 של אדם רק לצי שידע עתה שהוא צדיק ואין לו פגע ועון לספק לרעה
 הלו נאות אותו ואפטר שישא פנים לעתה וישא נפשו בצדקו אבל זה הספק
 אע"פ שהוא גועט עם הספק האחר שהוא רב גועט גועט ה' שיראה הרשע
 הגדור הגומל געלה בכל ענין ההצלחות יהיה חוש נחש הלאות הצדיק
 בעיניו או שלות הרשע הוא כסוד הנזכר הנפלל בשם סוד העטור אם זכה
 הוא הלאהים אלו לרעה לפט הקבלה הנאמה לאחר ששיר בן יצא לן ל
 היכשול והעטור והטעות כי לא רשם ותכחין ואם לא שגע אותו יהא מלה
 השיעין בו על דעת יודעו ועם כל זה יחשוב בן היודע וכן שאית יודע שיש
 אחיו כל זה צדיק וצדק טוב טעם ודעת בהשפט הלאהים לן הצד העולם
 והכל בצדק ובהשפט בחסד וברחמים ואם משאל כיון שיש נעלם בהשפט
 ונעטק להאמין בצדקו לצד שפס האמת יה' למה מעדות אמתה ללמוד
 היעשה הכל על הסדך שעשה בסוף שאין לפט לא עולה ולא שכחה
 אלא כל דבריו השפט זה טענה הכפילים וצאנסי חכמה כי יושל לעצמינו כ
 בלמוד שהזכרנו להיומנו חכמים ניודע הלאהים יתב ניה וידרך געשין ועוד
 עיה וצאנסיס ונעחיס באונעמן כמדע ונעעלם יתרי כי נלמוד סתם
 לן הוסודש לדע יודע הדין נצח השפט נכן חוכמת כל הנבא ענד לא
 דאכה וייראה למד בדעתו לצדק השפט ולאהת הדין כפי זה שיע
 השבת והם הכרכים שפלים מודכו ה'זל כדי שתתישב דעתו עלו בעשין
 ניהאוגר אלוין בראו כי צדק זה שישין יודע ניסר הדין והצדק בענה ש
 צוא נעלם גועט נפש שגועת הסוד הנזכר לא משאיר בדעת האדם ל
 קניינא ולא תצא ערו טעה לסנסקת בשום פנים ואם ירעה לשים סוף
 לחשכתו בבואו הוא דשאי לפט שהטענת גספיקות לכל הנהגת הכדואים
 ועל עיניו זה הזכיר וא' אלהוא אשא דעו לדחוק ולפועל אצן צדק דעה
 לנה שישא דעו עד סוף השגת הדעת לשאת טעם וטענה על השפטי
 הלאהים ואחרי כל זאת יתן צדק לפועל כי לן הטעם האונס בדעתו יפיר
 על הדחוק והנעלם צדיק ערו והינשר באפעליו ואט מזהיר ערו לע'

שיריה להיות זנה שזו ועדין באוונת יחיה ואיט חסן להועלת בעם לא
אזון כם שלא ישתדל בחקיה הזאת עפי הספרים ורוב הערכים ששון הזו
ניטן וידע ס אין הספק הזה רב לאד כעשיט בע אדם ואיט עדין רוב הע
העשיטים העתקשים בתחילת השון וכבר בטל הרבה מן העתק הזה הרב
הדול זעל בעעמדת כפרק העתקי ספרי העורה העבטס אה כי יעלה על
לכ בע ההבון כי רעות העולם יותר מן הטובות וכשתעדין לעתת האדם
ועעעונו בזון ל הראות והעכאוטס הקשים הרעות הבאות והפגשים
והעכעולות יראה להם כי איטאות האדם לרעות והוא זל יכאר כי רוב ל
הרעות הבאות באנשי בע אדם באות העסרון דעתם והעכעמט נזעק
נשוע וען הרעות אשר נסבב לעשעומט ברעעע נראד ונכאב כפ שאה
שלמה עה איולת אדם תסלק דרכו ועל יי יזעק לבו והאריך בזה ופדע
כי רוב הרעות ההוות בכע אדם הם טעוקי אדם באדם כהן הקטנות וה
והעלמות העוקי אדם לעשעו כחוב התאווה לעככל ולמשעיש וכינרא בזה
ואין ראני לעכנס בעלמחה נורוהו בחיטס לעעוק רק אל נפשו ולכל ל
לאכלים נעשה עיבורע או הערבה בתשעיש ונעשה ענור לשוע רק על ז
כסלתו נכן תראה להם כי הנכנס לעכנת העוררות והיטים כרו להעעשר
ביותר על שכיטע ולעפרות ברע הכסך והזהב ויעעעוהו תלאות ילך
ישוע וילען על הזון ניהלה ברע חזל ורק לא יחדש עוסת עם בעולם
לחזור העשעענים על פחיתות לדותיהם ועוד תשוכ תראה בהם כי ליי
שאסך מן העעען די ספקו רואה עעעו פחית וברע חזל ויי שאסך הפעעס
ברען דניון ניהלונן על חזל ויגם זה הפחיתות העידות ס העשע אעדי
המספנות לא השיך דבר עסך בעעעו וכחני אבל השיך הכל או העעעעס
או כשען לעעעו והחסר ואלה המספנות איט חסר כלום לא העדיך ל
הערבה והעעעע לא החסיר איט לפי אכלו לקטו ואלה הם דטס כל
זון וכל עקום וכאית ט הרב זעל הנה יסר דטס וכדטס טעלוק
אידין עם נה שכאר עור שס כי הטובות העדיכות בעולם לרוטרת
לאד ונעעאות הרבה בכל עקום כהן העמיה נעם וכעזון העדיך ולא
חסר העולם מן העדיך ואין חסרות אלא בכנספות וכעודף על ערבי
בע אדם כעין העידות והסענים שאינם נעעאות בקצת הארערת

ופניו ישישנו סודך כפי אדם להם וכל זה ראוי להעלות על לב משפט כפי
 להפך טקון סוד הנדון ית בעולמו וטובת ההנהגה בכדראיו וכן ראוי להפך
 זה כל אדם שראוי לקבל תוכחת אכל עשין השאינה כצדק ורע לך עדיין
 בלוקמה עונות כי אמת לא עראה העולם בכלל ולא נחקר עליו כ
 בשלמות אבל נשאל כי כפרט על האיש הזה אם ראוי לקחה הזה שכן
 עליו שהק טקן לכל היה זמיה הראוי לה ונראה כזה צדקים נהפך על
 ספריו או כשהו ינסהו בתעשה ולהפילן בתגלה הכונה ניש שכלואים
 בתחילת הכיאה חסדי איברים ניש אמת קורם כ שנה וישעת שעמדו
 על דעתם היו צדקים שוסקים בתורה ובגמרה ניש להם זכות ואין עליהם
 עניש שמים כעין שאה לזל שאין עונשין עד אורת סדק וכעט איוב
 הצדיק שארע לך הצדקים ההם וכשאינה מעשה ל עקיבה בתורתו
 ובדימתו וכש שאינה רשע ועוב לך שהוא זמיו יותר בעולם נשעין
 השאינה הזאת לא תקן בחינת מועטים ולא תגדל בחינתם רשם כי
 לא לאדם שיהא שמוכה מעשיו בחינת רובם טובים ולא שגה נעמד
 אלא בענינו ואין טענתו אלא של הצדק תמים פעלן כי כל דרכו
 אין בהם נסבל ועקש ניראה מדברי ה' זלם שלא הנקשה כששן רע
 כרשע וטוב לך כי הוא יחסר הנדון יתע אכל עקר הספק כצדק ורע
 לך והנה באר ככלל שהעולם כדצדקות חסד יכבד וצדקיו וסודיו
 מעתה ועל הצדק האובד יצוד שהיתה בחט והייסודין בעין והוא
 אמת עם זה שהוספת לכתוב ולרדון להעלה וכיון היוודע דין אמת
 ושופט אמת והצדק כיון שנתפרש מדברי ה' זלם שסוף העונש והנה
 וסוף השכר העולם הבא צדקין אט לפרש מדברי ה' זלם להו הדין הזה
 שנקרא והנה הדבר שטקן כי ואיזה נדן כי אמת שהעונש ליע
 למכר שלאדם כשעת אכן דומם הוא אם משדוך ענינותו לסוף או
 תישח אותם באפרסאין ואיט הצדקיים אותם אין הפרש לאטן הון כ
 בכך לקחה אחר לצדק ולרשע כמסן לאחר הלוח והיאך יהיה האת הזה
 בזהנש וזה בטובות העולם הבא וכדי הם קברים לפעך בקבר אחר או
 גמזים כמתך כמתך אחר היה שאין עונש כלקוס ואין לחייה לבטה

וזהו המקום הזה שנתקנה ועד ונתקנה שם אין המקום מופש ואין האש שורף אלא
בעל חן והדברים האלו שמים אין לך בעונש הזה אלא שתאבד הנפש ומכרת
ודבר זה אינו כפי המורה ולא כפי דעתם של ז"ל אלא דעות נכונות הם ה
מדברי הדתחכמים באומי העולם שהרי לדברי אין עונשו שלאדם אלא בעת
והמורה אינה אחיבת כרת לכל אדם ונמצא פוער בטענה הזו שאר כל החוטאים
אין הדין והעונש נשדך לרעיון עשיית העובר על כרת אחת והאפיקורוס ה
הטפר בעיקר נשנסך דמים כל ימי שנים נבועה שהרי שניהם אבדו ואין
עלהן עבר וייסורין אחר הייתה וכבר הפרש בקבלה שהיו בנפדים דעות
הללו והן שנספר בעונש נשכר שלאחר הייתה כענין שנתבאר הדע ט
אין העשה וחטון ודעה וחכמה בשאול אשר אתה הולך שעה ...
וזהו שלא יהיה עונשן אגוד עלתן שלא היו לזדים אלא באובדן הנפש והיו
אומי טח לו לאדם שיאבד והיה כלל היה הם שנת בהם מדברי ז"ל אין צריך
להביא ראיה לטעם שכל התלמוד והלכותיו רבן ז"ל הפרושין הן בעינינו וזהם ספק
והעונש ההוא כך שנת בעתה ואף הסתך לשיטת דעהם שפיה צר שיהא
עונשה עבור במסד נשלא תאמר אין בה ענין כל מדורה אש נעטם
הרבה והם מדדו לדעהם ארך נרחב אצלו בתענות שלם אחר גס טח והן
אחר גס בעדן נעקן אחר לים לדעהם נמצא כל העולם פולג בכסני קדורה
לדעהם נעוד סייגו לך פתחים אצלו כשדוכן ופתחים יש לדעהם א
בדברי דכף וירדו מים שאולה ולדעהם ירדו א בים דכל לבטן שאול ז
שינועתי טעק קול שהחזיר אותן הדג לונה על העדקי לצללות ופתח
דעהם וא בידושלם שנת נאם יי אשר לך אור בטון ומעל כידושלם ואמ' ל
יומן כף ב תענות יש כף קן הם ועולה עשן לבינהם נזהו מדורה שלדעהם
ואמ' לעינין אסור הטעה בחאי טיכדיא מולגות אור ענהו דמלבא אפומא
דדעהם נעוד אמ' האי שישא סנדקת היא דקא מזינא ליה דסנדקא בעבדא
בפשיא נהיא דמזינת ליה דחורא בפלגא דינבא אן הוא דלא כרי לך נהודין ל
לחפיה ואומבון עלה ופדיקו ואי תיב התם ולגאי דדומבין לשקרא הא קא
חזיק ליה דסנדקא בעבדא נפטיא בעבדא קא חלפא דמן עדין בפשיא קא חלפא
אפומא דדעהם ונפל דל ליעז אמ' בשיט כדא הך את הוקיע והעלמאטם
ואשן שלכשר נאשן שלדעהם ופדשו שם שהוקיע הזה הוא הוקיע על ז
דאשי החיות שנת ודמות דקיע על ראשי החיות והן ואמ' שם ל יהושע אומ'

עובדין של ארץ יהלך שישים שנה ומהיום אחד שהוא צלל צהרם טבע ומנוצח
 חמים העמך לבט אדם נשט בכרייה דאורכו של עולם כדקום הזה שבע מ
 דקונצור זה לגטה וזה וכן צהרם נשערי טלחות שיערי חרות עוט היין בור
 שחת שאול אברון ולגטה זכרון ארץ ונלאטי חבלה העמידין כששים
 בארץא תחת נהר דינור שהוא יוצא תחת כסא הכבוד שני הנה סערת
 יה חדה יוצאה נסער עתחולל על ראש כששים יחול והויד לארץא משם
 טוב איך עולה והם נדונן לדודי דורות נשם שעת כששים שבתן זלאכי
 חבלה העידן עליהם הדור העלון שאול תחתיה עובדן מהלך ש שנה
 וכל הדור נדוד כדון כן האש ל של שאול תחתיה חזק על אחר חס של
 אברון שלגעה היימ וכל הדור נדוד שלגעה העידן כדון ק זהו העידן
 השני בכרייהא והחזירו העידן כדודט חילס ואז כל כר וכת לז כרות
 יש לן הדור כפט עתדן כן עין וכדון כתי דורות לזהם ואילן הן וכנל
 הרי ז כתי דורות לרשעים וז לטרוקים לכל אחר ואחר לפי העשין
 ובאדוא אור ארז יהושע בן לוי כדשחנא כרא קרא דנדוד דזהם אש
 אשכחיה ביה ק חילן בארץא נז חילן ככרייהא ויהן חטן חטן ואריון דאר
 קייצין חטן וכד נפלן חטן כט אישא אכלן יהון אלוותא וכבר דתכלין
 אשתא קייצין חראשא ויהן יהון כמרא דכלכרא דנדוד קרא נשחמיא ז
 ביהא חטינא דנדוד חטינא ואשכחיה ביה בקדואה נשאלת חטן כרא
 קרא ואריון ככרייהא קרא אית כה עשר אונין נעדהון אכשלים ואריון
 אורה לאורה אם אן כרייהא דלא קבלין אורייהא אמתן זה חטתן ואיין
 אריון אן כרייהא חכבא ואריון לאכשלים אם את לא קבילת אהבתך
 קבילת לזה לקית כדון כדון אריון להון משנס דזלזלת לאכא וקאים זלאכא
 חר ודמי כל חר נחר בשנטי דערך נהוא דדמי יתהן קושיל שגן ואז
 דגן יתהן ודגן יתהן לערא וכל חר נחר עב דגס יתין כל חייטיא
 וצבר כן העלון אכשלים לדיחא נפקת כרת קלא נאדרת לא נאחונה
 ולא תקדוטה כדן דהוא בט רחמיא דאצרי כפיט נעשה ונשעיה כרת
 דגסיין רשיעא לדיחא ולדוקד נפקין חן ערא ככרייהא לא אי חקדן ושן
 חוזקין נשכדן להון כדון ז זגין כווא נחלת כלייהא ואכשלים איש חוזב
 זכל אילן כדן דהוא כריה דודי ובכרייהא חטינא דנדוד חטינא אורב
 ביה ז אונין וכדון דגן יתהן ודוא עדהן נהוא דדמי להון להטייל שגן וז

אינה שודרת הנפש ואפי' האויר העליון העבש אין האש זכלה בו ולא שודרת
 אורח ולא שיעת לאחד מן המצוינים או מן הכופרים כן גם החמשה או דק
 ועצוק בסברא אין לה אחד מהם שיאלין בהדרך החסיד שנשדפה נפשו נאכה
 באש ונגולת כלה וילך אלא שהאש ההוא שבציהנם נאלין בה שהיא שודרת
 הנפשות אינה כזו אש העולם הזה כלל אלא האש שהשתדלין בה כגולה
 נשלהבת ולא האש היסודית אשר בגולה האש אע"פ שהוא דק אך מאד
 והוא מתחברת במפי הנבראים עם שלשת היסודות אלא לזו היא ואע"פ
 שהיא זכונה כזו שאבאר וכבר הזכרתי זה שאף לזל על אחד מאנשי
 זקום העניש הזה שהוא נהר שלאש היוצא מתחת כסא הכבוד הרי שיעולם
 דקומו עד כסא הכבוד שהוא יסוד נברא והפעמי גלם וכן הכת עתה עלה
 אורח לזן תבלית ונאזי באש הזה נר יי כנחל גפרית בנערה בן כנה שני ב
 בבריות הנפש ויפת באפיו נשאת חיים וכפי זה שדחזן לעשה וכן פירק
 ל צינן לזכירין בבריות יום שיע' הרקיע שעל ראשי החיות והמלאכים
 ואשן שלציהנם זכר הדברים הנבראים הדקים והשכלים הנברלים עם האש
 הזו ונגולה דהן אף בגול בפיר אין דורשין בני נהר דינור להיכא שקול
 לזיעתן שלחיות ולהיכא שפך על רשיעיא דבציהנם נאזי כסדק היכלות
 ל שיעל שנשכח הק על אורח רשע לזכרונם קיסר שהרן הינוג הלצה
 שהוא לטעונו עם אור וצחל אש כרוכס ואנסעם וחיות הקולש נשרפים
 לאורח רשע בציהנם ודבר זה גדול ועבורש נברא שית רבא אצל אי
 עין זקום לזן עין ודא זקום יקום לזן עין נבראו שני היא החיה אשר
 ראיה תחת אהי ישל בנהר כבר ואדע כי כרוכס הנה נאת להט החרב
 על עם מצדו אש לנהט היתה הסכת שהן היתה פתן פעם אנשים ופעם
 נשים פעם רוחות פעם מלאכים דא זקום לזן עין נבראת ציהנם לז
 נבראת בשיע וזן עין בשל שיי נאת להט החרב היתה הסכת על עם ולהט
 אורח היום הבא ונאזי אילן שתי לשונות לציהנם ולסוד האש שבו שהם
 מלאכים וכרוכס שמתת הכסא וכל אלה דברים דומים עיקר גדול כזה
 נאמר זה הפיוט נאזי שבוא הנפשות הזכות הטהורות והעלה
 יש ביונתן לברוא לזן אש דקה שאינה דק עתה שודרת דברים דקים
 שאינם דק והכלה אותם שאין הכחשה לאחד שמה בבריות הנפש ל

פרישות יתברך שלק יהא אפטר להפטר דבר דק בניה לונח כענה לפתחה
וק אגל דלל בגלגלים עמין שעדפון כנהר דוקר נהזכרו חש אופלת אש
קטיא ואם יקטן שלטן הארץ הנפש בגלות במקום ההוא הנקרא אהם אר טאול
נשוב להם עם כל ענין פולמוסי היועם נפרמי הפסדים נהגדוים שאומ און
הנפש בגלות במקום ואין לה אשכך בלוח און בלב דק שהם לקוננות נפלים
לשגש השכל ההוא ואנחנו עם כל זה לא נשיא סבלת שלק יהא ביה דאון
זה לן הגדיה הדקה הזו הנקראת נפשו יותר מזה שיש לן הנפש ההיא בגוף
החוד און בשגן האילן נשלא תהיה נפשי בגופו נעלקת יותר מזה שפשו
נעלקת בגופו שלחטרי נהיה משכנה בו במקומו און ללא במקומו לפעם שהיא
איתה און ואין מקום על דקדוק לשונם לדבר שאין לה און אבל על פנים ז'
נפש שופנה בו נהיה מברה בגופו כדברי קצת חוקרים שאומ כי נקטרה
דקה הזאת הנוחשת הגאיה ברוח חיים נהיא אצלם נפש אחרת באדם נ'
נעלדן שתי הנפשות הנשאלות בחוס הטבעי בדם והצמד שמהם בלש
השלדבת לפעולה עם השגן הדק קצת ביטע בין ששהם און יהיה כעשין
בדרך אחרת כגון שירטו ויחייבו לשונם בדקות מלנה נבגדות לחולק עליהם
וקראם ה' הד בריהם פשו נפול שצוין יודע נגבן אבל על כל פעם מו ששק
אומה בחומל הזה והצמד בנה נפן כהן יכול להציל אותה במקום ההוא ז'
לחבר בנה נפן האש הדקה שבאומן מקום שהוא לן הסת העלונה נבדא
על זה העשין שהפלא הנפש נהשתנה בצדקה ההוא און הפלן המרוץ
וכבר בא בדוכ ה' האחד לן הפילוסופין כי האדם כשהטעמו נפשו שהיא
ערתו לעלה להבית אל העלה נאמר כי אטו הוא אשר התעעע בעצמו
כי הנפש הוא העעע הראשון בעצמה אלא שהיא התעעה בצדקה כי כשהעמק
האון לן הבית אל העלה התעעעה הנפש עמו אל העלה ואם השקנט הנעת
הנפש ישקנט הלהטעע בשבלה והוא האון ואם ישקנט האון תספך ל'
התנועה הקדומה אשר יש לנפש עוד כאן לשונם וכבר אמר עוד קצת ז'
משכילהם אין בעל חומר וכולו למשיך השנה שלימה על אי זה צד יהיה
העמד סנה גאטאות בעל חומר און לגטאות פו גיטאותיה און פעולה
אפעולתיה כי זה הוא יותר נעלם בדם נהעלם עילולם לאון מחקריהם
בדאם חנור העפרים עם בעל החומר בסנה נבפעולה נהוא חומר על

כל נפש ונפשו יצאנו לעשות אסור בחקירה הזאת לפי המתקיים על יוצרים
 להתחכם בכל ועשין נסודות יתרוטון הנפלאים והם לא ידעו כפי חכמה כל
 בחקירהם אך כי נפשם נודע ימצאו על קבלתם בעשותם הנפש דקה
 ולבאר אותה בעלת נסודים עלאכיו ים כי לא דאית יחושא בהפודיהם דר
 להלל השכל און לבעל העין שלהם לכת הגלגלים ואחמע על קבלה אעלעת
 דאבות הנפשים שלא הספיקו בילדו נכרים לעולם אותה נודקדקים עשית
 האלה עד לזכרה עד שיאמרו רזל עליה דבר כאילו מטה שלא נבנות או
 בבראשית דבר עם העלך בעלמא יטב נשם עם העלך עלכי הגלגלים הקנה
 ישנו נפשותיהם שלמדקים טבה נעלך וברא את העולם נמי שישמע זן
 המידא בן טיזכה לפידושה און שלא ידעט לזי כיכ זיבאן שאין דקות ל
 הנפש לפילוסופי האוונת ולקברים אחריהם יומב לדקונה אצל רזל ולא
 כדומן אעפ שלא הכהילן הלמדנים בעלת נאוג בעסר נפמוגד ענין נעם
 נעם כל זה יאמינ רזל ל כ אש שלקיהם נאכרן שנלשת כהן כדמן העושה
 הכל יתנ ועשין לברש העוש הגדול שהוא הכרת והוא באמת אכרן ה
 הנפש נפן או בספרא לפי שהוא אונג כרת בכל חקנס ואית יודע אי זהו כל
 והאבדה את הנפש ההיא לזר א על הכרת שאית אל אכרן אלא ישה
 אכרן הזה זא אית בלא ענש ותעב שיעות הדשע ותאכר נפשו נמשוכ
 כנפש בהגה און מתבעל לזו ש זאת הבריה החיה אי אפשר לאחד לן
 הגלגלים להיטעל בביטול אסור לפי הנבראים אם ילל און זולמן נאי
 אפשר שתשוב נפש הכהגה כי נפש הנהגה משוכ לסורה שהוא האניר
 נשא והיסודות כשאר כל הדברים המפיים השמים לסודם נעפרם בן דקים
 בן גמים לא אכר דבר גינס שנבא ועד ל עכשין דק בעשין הזה להתהלל
 ולשוב לסודו והוא אובדן כל האובדים כל זמן קיינס העולם כש שזאת ל
 הנפש שהיא עלונה אי אפשר שתהיה בטילה ואובדת ולא שתשוב בהיות
 ותעדרך אל היסודות הז שאית לענה כי זה אית אמת בקבלה והוא חזק
 דאר אל העין דכל זה שבעלתו המתחכמים נאם היא משוכ לסודרה
 בתולדת הנבראים בעל ההגיה וההפסד שהם שמים לסודם א שריה נטב
 לה כי השכר הדחל והגדול הנכבד אבל השטן הזה פלג לעה שמכר
 לעלה גרבי חזל שחייבי הענש טדונן בניהם יזי חודש לפי הראוי להם

לאחר גדר דינס שיהיה נשפחה והם עושים אפר כלום שנתכעלה ויצדקו מנה
שהיתה בדבר הנשפך הינוטב לאפר ורוח האהים והוא כוח הנחה נרצן לפזרה
מחת כסות קצלי הצדקים כלום במדרגה שהיא למטה מעונף הצדקים ומעמקם
והיא לדקה שאין להם בה עונש וצער כבתחילה לא נעם וענף כצדקים
והצפצפתן וענפן שהזכרו רזול ענפן לאחר דינס למדרגה שיש בה מנוח
וענף כלל בששן הצדקים אמרו במסכת שבת אילו ואילו בין שלרשעים
בין שלצדיקים לדונה בעסקות הלל יש להם מנוח והלל אין להם מנוח
וכאן שאם עתדים לכאור והרשעים המגורים המגורים שטוונן לרודי רכות
רצון הארון יתר לקיים אותם וכן הנפשות ההם בעונש וצער שאינם
מסלה הנפש החוטאת ההיא כדכת כי מלמדם לא מגור נהן ואם בגידת
הנחן נח לאדם שהוא מתייסק בייסורין קשין שיגור בייסורין לשעבר יותר
משחייה ימים רבים ולא יהיה סוף וקץ לנייסורין וצערן כך אנה ברושעו
בל כיאה רובן זכויות ירש הן עין רוב עונות ירדו מהם יחיה מענין אה
ל יוסי ביכ חטא אשא עונות אין כל אלא נשא עין הק מנטח שטר אחד
אין העבדות והזכות לכדי עות נכול וכבר נזכר לעלה השטן הזה העונש
הזה שלמהם מיד הוא בא לאדם לאחר מיתה תכף שהדשע את נפשו
את שרת בלגלג האש השם נצחית בנהר שלאש היוצא מתחת כסא
הכבוד שהוא מייסוד הגלגל וסח האשורת כולו והוא ירדו למהם נענן
למלגלגתו יורדת לשם וזה השטן רוצה למלגלגו הסיבות החזקות להנחית
ככל העבדים והוא נכון ואתקבל זאפו לבעל השטן הפילוסופי הנפש
הזו החוזרת לסוד האש ונצחית לנ בין בתחילה בין בסוף נצחית ברעה
להתעלות ולהדבק בעליונים כשאר כל הדברים שמתרומם לשוכן ועובי
העונות ונאות החטאים שהביעו בנה לטן נכאה לונעים אותה נכ
ונצחית ונצחית באש שלמהם ונח שבה זו הנצחית מנה היא ייסורין
וצער גדול שאין לו חקר ותכלית ולבר צער מהם וזה השטן הכרת לנה
שאין נכחית לייסודה בעסק שהוא חי ומנה כך אנה חזול נשארשעים עין
זוהלות והולכות שטן ואת נפש אוניי כוך יקלעה נהן ופדנש זוננות גלשן
איש יזון לעשות נחשטין כאן שפדשטן נחשטין לנ שהוא בא מיד
לאחר הלידה ואיט אין הדיען העתידין להיות לנח המשיח והשלמות

הבאין לריעותה וקבלותיה כן אחזל במשך עידות השפט רשעים ל
בניהם יב חול שנ' והיה לדי חודש במדשו וה' ואז במסכת קידושין ז
לכבוד בחי' וכבודו באותו ואז כן אז אבא לדי הדי' כפרת השכנו
נהג במת יב חודש אבל לאחר יב חודש אומ' זלזה ואז במסכת תענית כ
בשעת פטירתו של אדם כל העשן נפרשין לסבב ולא עוד אלא שהערוך
עליו את הדין ואומ' יפה דמגנת וכל' והזכרון כהנהגה בעינין עזרת קב"ה
כל המלצין יונצין והדרוא לכו גהנם כבשר בקלחת ואז גשה נמומת והן
בדאין ובעינין אלשע בן אבניא אהדו כי נח נפשיה דאחי אהדי לא
עידן בריית ולא לעלמא דארט למה גשום דמטא אמ' ל' מאד לית ימות
ואלה עשן הקב"ה כי נח נפשיה לך גחיר סלק קיטרא הקב"ה דאחר
והעשה נסים הווה כדי להראות כן וכן אמ' עלה בידושלמי גאן הקב"ה
ירדה אש לן השמים ושרפת קברו ובגודש טלם אומ' דור כי טרף אפקי
דוחי פרות אורתי י' ל' והן בשעת מיתה פדית אורתי? מן גהנם כלל
ערב שבת דווא טר הדינה על הנפשות דן ג' שורות
"עיד נשאלין ונפשותיהן נדומות בניהם כפי הכאון להם וכפי זה שנתאר
לעלה לפירוש השגש הוא והדין ההוא וזאת אע"פ כל לחזיקי
בדברי רבותי דל' או לאתן בקבלתם ועם זה שפירשנו לא ירחיקו מ
דבריהם אחר ובעל העינין אלא העשתבש בהן או הדשע העתפקר
הסת הזה שאז שהוא אבדן הנפש אימ בכל לחוייבי כרימות שהדין
הדיו שרקט יתח ואכל בזית מן החלב אימ נכרת ואבד לן העולם
הבא ואפי' בא של אחת לחייבי כדומת אימ אבד להדי ויהשולם הבא
שהי' עת חזל במשנתו ואילן שאין להם חלק לעולם הבא ולא עת אלא
הכפרים בעסקי המרה אלא כן הוא באור העשן שהכרת העסקש ז
במדה עשן העולם הוא לחץ ולנפש לוי שזכותו לדוכן על שנותנו
אנף שיש לכן בהם לחייבי כרת העונש וצ"ע לן בהספן והוא מיה במתי
ידין כהן שאז במשקין לית מן חאשים שנה זו היא ליתת כרת ואומ'

כספרי אפט זה עש להלן ליתר ופאן כרת ללמדך שכרת היא ליתר וזוהיה
היא כרת ולזה דודז בתורה ה בקרת הכיחמת ש' בהם וכרת האוש
הוא הענין לאחר שלת זה הלחני' כ' ב'פנ' כ'ן שרובן זכיות איט יודד ליהם
אלא זוכה לג' עלה הדאניה ל' לחלקי הן ע'ן י'ש ב'לחוני' כרת הי' שעונתו
ד'רובן דז כ'רתי' וענש כרת של' ד'עש' לעש' החושאת לאחר ש'פ'רד הן
ה'תן שהיא נכרתה לחיי הן ע'ן נהם הרשעים שהזכרת שעונתו הן ד'רובן
יש כ'ללן ע'ן פושע ישל ב'ר'סן ש'טנ' ח'ז'ל ש'ר'ד'ן ל'ה'ם נ'ד'ו'ן כ'ה י'ב' חדש
לאחר י'ב' חדש ה'תן כ'לה ונש'תן נ'ש'ר'פת ו'רוח ד'פ'ז'ר'תן ת'רת כ'פ'ות כ'לה ה'
ה'צ'יק'ים ו'לחוני' כ'ריתת ה'לא הם ש'ר'ז' הכ'ל ונכרת הנפש ההיא ו'כ'ת
ו'ה'א'ב'ר'ת א'ת הנפש ההיא ד'ש'ע'ים ה'ל'לן א'ין להם כרת כ'ה'סן א'לא פ'ע'ג' ל'
ש'ד'ז'ק'י'ט'ם ב'ש'ע'לה כ'ע'ל'ם ה'זה כ'ר'ת י'ש ר'ש'ע ד'א'ר'ך א'פ'ו ב'ר'ע'ת' ו'כ'פ'י ז'ה
ש'כ'ר'ב'ת ל'ע'לה י'ש ע'וד ה' ב'לחוני' כרת ש'ה'פ'ן נכרת לחיי העולם הזה
נ'פ'ש'ן נכרתה א'פ'ו לחיי העולם הבא וא'ין ע'ל' לחיי הן ע'ן לפ' ש'הוא נ'ר'ן
ב'ה'ם ל'ע'ל'ם נהם ע'ובדי ע'ו' ו'ה'ט'פ'דים כ'ה'ן א'ז'ל ש'ע'ת ח'ז'ל כ'ע'ש'בה
נ'א'יל'ת'ן ש'א'ין להם ח'לק ל'ע'ל'ם ה'ב'א ה'א'ו'י' א'ין כ'מ'י'ית' ה'ז'מים הן ה'תורה
ו'כ'ר'ת ו'זה ש'ה'נ'ס'י'פ'ן ע'ל'ה'ם ב'ב'ר'י'ית'א ד'ק'ר'ע' כ'מ'ס'פ'ת'א ה'נ'ס'י'פ'ו ע'ל'ה'ם
ה'פ'ז'ר'ק ע'נ'ל ו'ה'פ'ז'ר' כ'ר'ית ב'ש'ר' ו'ה'ז'ל'ה' פ'ט'ם ב'תורה ו'ה'ט' ק'ר'ע' א'י'ר'ך ל'
ב'ב'ר'י'ית'א ה'ת'ם ה'ז'י'ט'ן ו'ה'א'פ'יק'ו'רו'ס'י' ו'ה'ז'ש'ו'א'ד'ים ו'ש'פ'י'ד'ש'ן ל'ד'ר'כ'י' ד'ע'ב'ר'י' נ'ש'
נ'ש'ח'ט'א'ן ו'ש'ה'ח'ט'י'א'ן ה'ר'ב'ים ו'ש'ע'ר'ת'ן ח'ית'ג'ם כ'א'ר'ץ ח'ח'י'ים י'ו'ר'ד'ן ל'ה'ם
י'ו'ר'ד'ן ו'נ'ד'ו'ט'ן ל'ד'ו'ר'י' ד'ו'ר'ת' ו'ד'ש'ע'ים ה'ל'ל'ן הן ש'כ'ת כ'ה'ן ה'כרת תכרת ו'
ה'נ'פ'ש' ה'היא ע'נו'ת' כ'ה נ'ד'ר'ש'ן ד'ז'ל ה'כרת ל'ע'ל'ם ה'זה תכרת ל'ע'ל'ם כ'ל'ל'ה
ל'א נ'א'ר'ד' כ'תורה א'לא ל'ע'ש'ן ע'ו' ו'ה'ז'ר'ך ו'כ'י'ו'ר'ת'א כ'ה'ם ו'כ'ה' כ'י ד'כ'ר'י' כ'ה
נ'א'ת ד'ע'ר'ת'ן ה'ש' ה'כרת תכרת הנפש ההיא ע'נה כ'ה ו'ד'ר'ש'ן כ'ה'ס'כ'ת
ש'כ'ע'ר'ת' כ'ר'ב'י' כ'ה ז'ה ה'ס'ו'ר'ק ע'נ'ל ו'ה'ז'ל'ה' פ'ט'ם ב'תורה נ'א'ת ד'ע'ר'ת'ן
ה'ס'ר ז'ה ה'ז'פ'ר' כ'ר'ית ב'ש'ר' ו'ש'ם א'מ'י' כ'ט'א'ו'ר' ש'א'ין כ'פ'ל' כ'רת נ'ד'ר'ש' כ'פ'ל'
ע'ב'יד'ו'ת ש'כ'תורה א'לא כ'א'יל'ת' ש'כ'כ'ת' ה'זה ו'ל'פ'י'כ' ל'א ד'ע'ת ד'ז'ל א'לא ה'ט'פ'ין
ו'כ'ו'ר'ת'א כ'ה'ן ל'פ'י' ש'ה'כ'ל' ה'זה כ'ע'י'ט'ן ע'ו' נ'א'ר'ד' נ'ר'י'ב'ת' ה'כ'ר'ת א'יל'ת' ו'ה'ה' ל'ב'

הכפדים בעקר וכן בשאר הדשעים היוחלטין לפי שהתאן בהן נקבלה כי כ
 מלשמה לא תדנה ואשם לא תכנה הא בשאר הכדמות אינן אלא כהן
 שביארט אעפ שיש בחטאים אילן כדת הנהג בעולם הזה וכדת בעש
 לעולם הבא יש טפס בעקר שדאריכין לו ואוכל חיי העולם הבא הזה ואת
 היאך מלין לו על כדת שמוסר אס בשביל זכות שעשה אין לטפס בעקר
 זכות לעולם לפי שהוא עשה לשום כפרות וללא לשון שלחן יהי זון
 אינה קושיא שיש בדרכיו שלבעל הרחמים לחס על מי שעושה טובה
 ועשה הנה בעולם הזה אפי עשאו לשם עז כהן זה שאמר באונות
 העולם וכן דברי הנטאים מקצת אונות שנקר עליהן בלתי בשביל זה
 שעשו לשד ושאר אונות לת הדע להם לא ידור עליהם בלתי וכן הכת
 יזיהיריט לא תתעב אדוני כי אחיך הוא והי נכש שכבד דחזק סוד שיש בו
 היקן כל השאלות הללו שהדין מרן להיותגת אפי לעובר עז להכעס ברוך
 שופט הערק שיוסר הכל בדחיים ואחרי שביארט אונותם ודבריהם נגינים
 את לחוש ולפרט דברי היה דבי עשה מן חייחן זיחוקל כרב בספר הדע
 שבר הצדיקים הוא שיזמן לעשם זה נפידען לן הדשעים שלא יזמן לחיים
 אלא יכרתם נידונתם וכל מי שאינן זוכה לחיים אונת הנא הנת שאינן חי
 לעולם אלא נברת בדשען ואכד זהו הכרת שז הכרת תכרת הנפש ההיא
 עונת בה לפי השמועה לעדת הכרת בעולם הזה תכרת לעולם הבא בלתי
 שאותה הנפש שפידעה לן הנה בעולם הזה אינה זוכה לחיי העולם הבא
 אלא גם כן לן העולם הבא נכרתה
 דבי זל מי ש תק זה שאין תק זה לעולה הידינה שמתה הנפש ההיא
 שנה בה וזה האוכין הוא שקודאין אונת הנבאים דק עשל באר שחת
 אכין מתפרה ועלוקה וכל לשון בלייה והשחתה זהו לפי שהוא הכלייה
 שאין אחריה תקולה וההפסד שאינן תוזר לעולם כל אילן דברי הדב זל
 מי שדואה דבנים הללו לבן תקפן שלא נטה דעג הדב זל לנה שאין ש
 עונש נייסודין לעש החוטאת ולא תשיג אונתה עבר כדרך החיטונם חס
 ושלם אלא דברי הדב זל על סוף האובדן והכליין המדון שאין אחריה
 עונש ונקלה והוא הכרת שהוא ביטול הנפש וכלל בה שהטטול הזה עלבר

וה שתייסדה תחילה בענשי צהנם נייסודין שבו עונש גדול ואכן חזק לפי
ש אברה חנועם הגדול שהיתה ראויה לו לצד שהיא בדיה זכה שלקח במקום
הכבוד בעל אכיס או לעולה זיהן והוא זכות הידוקים ומעלה שכן זוסן לה
כאן שפירש היה זול וכאן שאם עמדן לבאר ואעפ שלא פירש היה זול כל א
ערכו בטונול הזה שיהיה דמך דין נייסוכין ישא ראיה ללמד עליו זכות שהי
כתב בספר אחר ופירקו הספר המכר כל הדשעם שעונותיהן לדונן דען א
אונתן כפי מטאיהן ניש לכן חלק לעולם הבא ואילו עדונן נכבדמן ואונתן כפי
גדלן דשעם ומטאיהם לעולם נלעגתו ענלתיים חמיטן והאפיקוחים והנספג
בגנה וכן הדי שהפירש בין חייב הכרת וכן העדון כפי דשעו וכסוף יש
לו חלק לעולם הבא הא אין הכנה אלא בעונש פירשע אבל יש לו לרב זול
בדקום אחר דברים המשמשין הדעת חזר ושינה זה השטין כפי המשנה ב
בפרק חלק ואף כי העונש הגדול הוא שמשסק העש נמאכר ולא משאר
והוא זה שזכר בתורה בעיטן כרת פגון שט הכרת תבדת הנהיה ואף זול
הכרת בעולם הזה תבדת לעולם הבא ואף הכל והיתה נפש אלוט ואי וכל
גי שיהיה נמשך אל התענועם המשמיים נישען האמת אחרי אלו ויגבר
השקר על האמת וכרת ניאכר לן העולה ההיא נישאר המך אונת בלבד
וכל גאונם צהנם הוא בני על עונש הדשעים ולא המבאר במלמוד
אין יהיה העונש אבל לקצתם אונת כי השמש תקרב אל הדשעים ומשדפס
ניטאו ראיה לן הפסוק כי הנה ינס בא בנער כמתנור ואי ודק צתם אונתן
כי הוא מציאות נפלאה תבער בהפגותם ומשדפס כדכל רוחכם אש
תא כלם אל דבריו זול ואינס דברים נחמים לדעתם יפסע א שצדי רב זול
בדח לקח שהזכר אינס על לית צהנם היצני תמיד שהוא לדברי הכל
דקום דין באש נפלאה דקה בראה האהים לעונש נלאכר דחקין נלה צדיות
כל זונה וצני אבל יש לדעת דזול נעוד עם גווער לדין עמים והוא היונס
שהנבואים צעידים ארמט כי הנה היונס בא בער כמתנור ואף זול ואף
גלא כי ינס יי הגדול והטרא כי פגן שטדונן בראש השנה על חיי העולם
הזה נטדונן כל אדם ביום חיתתן על שפר נפשו ועונש צהנם סך טדונן
הכל טנס דין לתחילת ימות התחיה על עיטן אונת שפר העמוד לעולם

הכא אם ראוי לתחית היתום ולמעט היתום והעש באותו זמן וכן כל באותו
העת נרבים וישיב אדמת יש יקיע אה לעב לה שולם והן רשעים כהן
אנולות השולם ושוכדי עו שיגלור דינס לדראן עולם ושלם ינעמן כחיים הם
אלא ישארו בדראן שלהם או יכפול עליהם עונש כגדה הקשא לרעה הייתה
כפי זה שנתחייב על הרין הזה שעת בגשנה אנשי דוד הגבול אין להם
חלק לעולם הכא ואין עומדין בדין ואנשי סדום אין להם חלק לה אבל עומדין
בדין וכן בכל מקום שהצדא כדבריהם ז"ל אריכות העונשים לעמור הוא
זהכרתת הנפש החוטאת בדין ההוא כגון שאמר בואלה שדות רבא שאמ
ישל לכלעם אימה היא אה להון אראת ולא עמה אה לן הק או היא
דערבם אי אתם יודעים שסופן לרד ליהנם והוא חנה שרבא ישועת
וכול זה השיעין לדין זהנס העמור לנס הרין הגבול וינרמן מן עוזיל עה אה
בהרעם כי לא בר יקחו כמן לית פורעיהון ביד איש איהן באישהא
עמדין לאימוקרא יוקדון באימוקרא ט דינא רבה ליהרב על כורסי דינא
לעידן ית עלגא ואה בגילת אם תזכר לשדור את השבת העל לך פורענות
דינס הן ודאך ונחבלם שלעשה ונינס הרין הגדול ואמרן כי לעדת ובעקום
אחרים בדרש לעה הרמתג להעלות שהיה שגאל גמירא שהפע יום
הדין אעפ שפבר דתזה כלה היה סבר שהוא הרין העמד שהכל עדוון
ואה רבן שען גי אין זהנס לעמור לכא והוא יום הרין הזה העמד לכא
אלא הק לוצא חנה וכול עד גרפאין געה והם הרדיקים שזכר לתחיה
ועידו בגמן כגון שהלכו לית חיר או סווא עמד בגומו שלם יאמרן לן
שעים אותם אילן אחרים הם והכיאן ראה לזה גרבת הנה חוס בא בנער
כתער והיו כלזדים וכ ענש רש הי הז אה יי רבנות אשר לא יע לכ שודש
ועתך ודרשן לא שודש בעולם הזה ולא עתך לעו הנא והרדיקים שהתרפאן
כה דרש עול רשבל רבה וזחה לכס ידאי שלי שגש תדק ולרפא בכנפיה
והנה אין לן גדינס ההוה לאדם אחר היות וכן פירש בתחולת גסכת עו
ותעשה אדם בדין היס זה דגם שנים כיון שקדדה עליהם חנה ליד גתם
והעמידה כעו הכא כל שעען לני דא ל שען לני אין זהנס לעמור והו
הרי בוארו שזו העצא שלר שעען לני אינה בעולם הכא והוא עולם
שאחיה התחיה כגון שאמ עתידין לכאר בראית גידות בה וכן

המלאך דזון שער שפיה כבדא רבא גלגל חיה יש לו נחתק גיה טעם לשמש שם
אהל כהם אה העולם דובל העומר לבא הק גענט לג נגלסט בג אה הדשעם
גיה טעם וליהט אותם יום הבא ואתה יודע שדן גהנס כל יום גלגל הענן הן
הנונה עבשין כפי גיה שנתפרט מדברי חז"ל וזו הנזכר כפאן בזו המלאך אית
לעמוד לבא לכשיהערטל השמש וכן הנחתק הזה שהזכירו עשין שהוא כפאן
בעולם הזה כפי שכת לשמש שם אהל כהם והחזירן עוד מלאך זון בחדש תולס
וא"ו גיה הק ענשה לעמוד שנתן אותן לעגרתקו נחבאן לרקיע שיע ואלהטון
כל הדברים לעמוד הם וכן איתין עוד אפי כשעה שהק גמזיר ששאר לפורים
ששיתן קשה להם וכל שיה איתן המלאך גיעין לנס העמוד שכת למכור
ולבראין עולם ואיך יעלה על לב גנה הלמוד שיאמר ל שג בן לוי אין גיהם
וכה כדמות שטיית בתלג בעשין המקום והוא שם כדמעה בפסחים אמ' ו
ינסי אור כבדא הק בשיע בשבת אין כפיה עגלית והם הק שים על ל שכל הן
הבריית (פנהצין) דברין בתוכתא והוא עשין ל שג ב' להזכיר בעדונן אור
טלגהם והלשן עשין לוכח שלא אור אין גיהם בעולם אלא הן גיהם לעמוד
לבא אלא שהעשין כפי שפירשתי והדברים כפי שכתבתי ועם כל זה גלה לג
הרב זל דעתו שהוא גמזין בעונש דין וצער יהיה בזו זה זמן שיחיה אחרי העת
אלא שלא התבאר לג עת בתלמוד נלג הסתפק גמזין אלא איכנת הדין וא
והצער הזה נזה התנעלות לרב נלמוד זכות לחכם גדול ומסור כדמות זל נפי
לגימרא שלג שג בן לוי שלא תשמע דעת קצת התלמידים און שלא יתל
כה החיובים שהטיא כלבם וכללם שלגם לכואב הוא מדברי חז"ל ואחוז
ביר הקבלה התורה שגהנס הוא גקנס דין וגשפט לעמש בין החנוטאים בנפשותם
בייסודין וצער שאין להם דגין בעולם הזה לפי שייסודי העולם הזה הם כפי
שפל ועב וכבד ונהונש והצער ההוא בנפש הזכה הדקה הנאה בבריית
וכו שהקדש האדם בקיעת העמט בבשרו רב והקדש הממוד לפע גמזין
בדיותו ואך בכט אדם זכי הנהך והנקיים בדעה ובדירותו גדישין ביי
בוסודין וצער יותר לן הנשים עבו הנהך לשונשי הדעת וההקדש המדקלס
המאכלת הכבודות והנעבות שנעשה כבשר הסוס והפד בן הקדש העש
בייסודיה גדול מאד גיפורי הנהך לחוב הקשורה וזכות כדומה ואין ערך זל
ודגין בין אותן הצער החזק הגדול ובין צער כעל החיים בגופתם באנס פים

ועוד הדין הזה נכפל על ימניי כי הכרת טוס הדין הגדול ועדוין כי בניהם ער
שחמלן שם אן לדעת ל של כל בחיה היוצאת לעדוקה הם עדוין נגד
מיסודי אש שלמהם הוא שהחיה שבעטרלה לן העדוק מיסודי האש
העליון שאור שלמהם הוא נגדו וכלו שנפלה לעלה נפאן יבן כל
בעל שכל שאין מחלקת בין דול בעיקר לכל עקרי הדיון הלל העמדן
להיות וכל דבריהם עולין בסגנון אחר נאמר שבעצמם קצת מעיטין
הדין והעונש שישלח בעל החיים נגדו כדרכים אש לבאר עיטן השכל
שיזכיר בעל הגדול עליו והוא בדברי דול שט שעות מן עין והעולם הנא
גלכד טופת העולם הזה כמן יגרת העשית למיין נתייית העולם שכאור
הזדן שאין אש לדברים עמה בהם נתייית נאמר ששכל העצות כולם נהג
והגדול הטוב דבר פשוט הוא בדברי מול שהעקר הגדול הוא חיי העל
אבל השכל הקודם והלא זה שיצא לאדם אחרי העול הוא מן עין כולו
שבארטן מניהם שהוא העונש הנצח לדעת אחרי העול עיד וכן העצא
בכל מקום לדבריהם מן עין הפר נגדהם כולו שאמרט יפה דעת יפה תקנת
ניהם לדשעים מן עין לדריקים נאמר בהסכת חגיגה גם אתזה לעולת זה
עשה האלים ברא דריקים ברא נשעים ברא מן עין ברא ניהם כל אחד יש
לרשע חלקים אחד כן עין אחד בניהם ובה דריק עטל חלקו וחלק חבורו
כן עין נתייב רשע עטל חלקו וחלק חבורו בניהם נשטע באצרת לה
בין חלגיון שלבהם אכניע לתלמידיו שלכלים נהג עז להחיל אזהב
יש ועוד שם פלש פטס לניהם נחשטעס למן עין ואמר כל החיזה את
הרשע מן חט בל על ידו שלא יהא הוא כגב נתייידיו נגדו וכפרק חב
תפולת השחר העצא נבי פטירתו שלל נחמן כן זכוי שהיה כוכה נאמר לתלמי
ולא עוד אלא שיש לפט ב דרכם אחד שלמן עין נאמר שלמהם נאיע יודע
כאי זן דולין כן אנו הכי שהיה דתיירא לעונשו נגדהם נתייידו לנגד נאמר
שעות רב מי שהוא משאר את התורה הרי מן עד לפע מי שאיית שוחר
את התורה הרי נגדהם לפען וכחקרא רב בשעה שהדריקים עולם
דתיך גע וכואן את הדשעים שכן טדועס בניהם נשטעס שעתה וכן
וכהגדה שלג יהושע מן לג אמר ל דקכתאוי אחי על דוכתאה שוחר
נפל כגדע ואמר חזייה לי שעעון כן יומי וכלו ובברא דבה אומי בהעשה

במעשה ריקים אנושם נחזות בן אחרות שלב יוסי בן יעזר אזה נחננים יוסי
בן יעזר איש צדקה וראה מיטת פורת במועד אזה לשעה קלה קידמע
זה למן עין (ובדרש דור אזה) וארומת ארומת תמיד נהנה לו צאת העין
דבר יום בוננו כל ימי חיינו ימי חיינו דואן רב ולפי חד אזה של הניטן נחד אזה
של אנויל דרוק אזה ר שאלו בול נחמע למסתברא כז של הניטן שמשאו
הק ממן שלנה לצדדיקים אינן מטעם דהם אלא הנלכת עליהם למן עין
לדונן בעלה זו שפטי דין של צדדיקים מעולם הזה למן עין היא
(כפר שיע התורה גדיסין אזה רב יהודה אזה שאלו בשעה שמשא
רביע עה אזה להנשע שאל מעט כל ספק שיש לך וכן נה עמ לערוך ז
ששכר האדם לאחר הליטה הוא בן עין) וזה שכר נענך יש לעשות
הצדיקים בן הנה דבר זה עיקרן נגדה (פידו שו בדבר סופדים שח עין
מעני הוא בעולם הזה בעקנס עלקונות הארץ (ארכבעה נהרות ינאין
נשם) אחד דהם פרת הסוכב אלץ ישר) וכל זה שבא בכף הפשנעי
סדר בראשית הכל אזה אין לקרא ינא עידי פשנעו ונ אנשי הדות
עעין יאצרו שנגע תחת קו ההשנויה שלא ינסין הינס נלא יחסר

(בספרי הרפואות לננס הקדמנים) וכן
בספרי אסף היחורים יספרו כי אסקלטיס חכם לוקדוט וארכעם איש
ען החרטומים עלנאדי הספרים הלכ העך בארץ ניעברו מעבר להודו
קדמת עין לעינוא קצת עני הרפואות נעץ החיים לעין הדגל הפא
תפארתם על כל חכמי הארץ (וכנאס אל הלקנס המוא ניכרן עליהם
להט החרב העתה סבת ניתלהן כול בשביבי הברק נלא נאלט זהב
איש) (תשנית חכמת ז

הרפואה ען המים ההם ימים רבים עד העך אדרת שסמא העלך
(ואמדין נחדשה בהם דעת הדנסאים על ידי הנקוטם בשם בעלמא
ההיא) וכל אלה דברי אלה ידנשם נאפורסאים גם הינס ט דנס ענאי
הארץ הלזו ארצה בע קדם יראו לרחוק להט העתה פנת
אבל סוד השיטין הזה שהדברים כפולס פי מ עד נד
נהדומי נאנא נעץ החיים נעץ הדעת אשר נעע שם האהים וכן ל
הסדובים ולהט החרב גם עלה הדאנה (ההחצרת נפרעת עוד כלם כפשוטם
(כא שיעם) אזה הדבר ניציב ז

השנין נלסוד דופלא הוא כי הם כותבי דבר ללהבין סוד עמוד השל פני
 ששטע דמות צורת לבנות היו לו לבן געלט בעליות בטולה כמות
 שכן לראת את ההדיונות כזה דאיתם או כזה דאיתם כי כן עלאכת
 הקודש בעסק בשלשה מקוונותו חצו ואלו ולפעם אין הפרוכת ו
 ובקדש עזרה והיכל ודמדו וכל אשר באקום וקום אין הכלם
 וצווי הכרובים שלם להבין סודות געשה עולם העליון והאמצעית
 והשפל ודמוי כל הדרכים שם (כן הנבאים
 עתה בתיבתך בדמות נבראו כל שאר כספר יצירה סוף לדבר
 ושנים מאותם עולם שנה ונפש...)

הדאשן געשה ידיו של הקדש לבחר בו אדם היה בתבונה נדעתי והשטע
 הקדש ונעלה בבחר הדקוונות להנאת ולתעלה האת וצויד באקום
 בהוא הנכבד כל געשה העולם העליון הוא עולם השמות בעצרת
 געשי לתבין געש יסודו כל נברא גפי יסודו וילאכי וכל מה שיש
 בהשגה הנברא להשיג אין הנברא יתעלה גם הא הדקום הוא נכבד
 לכל מקוונות עולם השפל אין היוצק אשר על ראשן אין העולם
 אמצע והעליון ועל כן יראו ב דראות אהים יורג גשאר מקוונות
 כאשר אמת מאומים כי אהץ ישל ניג וירושלם מקוונות נכבדים
 ליומדים לעבאה בעצמן לפע צודקים (כש ביר
 הקדש כסא ה' בששין שני זה מרא הדקום הזה וזה תלה בכנאמ
 הכאה אליו אכלת הקדמת טנה כמעלת היות הדקום
 שוכע אין עין שהוא אכזה ללודים בעצמי הדברים כל סודות העליונים
 ונפשם גתעלה בלמוד ההוא ורואם דראות אהים בחברת כבוד
 העליונים אין הדקום ההוא נאשיזים כל זה שיכול הנברא לדעת
 ולבין בלמוד געה רבוע עליו השלם בעינין שני אמה לראת בהן
 זה עשין ילעמא כן ערוא א אר אהדברים למודשם אה
 לדברי חז"ל וכסר דאוד ליעו הדקות בפרק שלם כלל השקשן

ככל העשין הזה שאצרת כפרת פה דתת ל זירא נאצרי העץ אנשר
בתוך המן אין העץ אלא אם שנמשל בעץ שט כוז האדם עץ השדה
אשר בתוך המן אין בתוך המן אלא לשון נקי ונאין
מן אלא אשה שט שנמשלה למן שט מן נעול אחותי כלה מן נעול וכל
וכן אמר שהיה סעל רובב על הנחש ואמר שהיה עץ החיים

יחא ואורג כשנעשה בו חנה אל תבואיט כל דאור ואל הנה עשה במן
הכל משל ורעז והוא אמר בעקל ב אחד כפכ ונדש את האדם
הרשע ויטא אדם נישב לן דחוק למן עקן
בהר העזריה ששער מן עקן סיוך להר העזריה עשה אורג מן חלש
נזה אין עקן להבוא ראיה לדבריהם שכל האיגרת
לפודשת במן עקן בעש בארץ ואצרו על ל אכחו עיניה אליהן למן
עקן ואלויה לעליה טרפיה דאילנה כפרק העקבל וכדודש מלס
בארעא החיים זו ארץ ישל דא

לא זו מן עקן וכדודש קהלת אורג גפט זה כרא הק מן עקן ונהנס
כדי שיהא זו גילת הזון וטא ריור
בינהם ל יוחא אורג כנר ל אחא אורג טפת ורען אצדי טת
אצבעות וכברא שד רכא בתחילתן שט ונהחזירו דבר
פעל רבת וכן בעקומות אחרים שמוא מן חלש נענע בארץ אלא
עיטין כעו שפידשת וזה
נזה ככבר דבר החכם אשר דבר ל אברהם בן עמר זל שכתב א
בעץ הדעת סוד יעם גם הרברים כלשעם וכדודש שיר

השינים אלדו הטאט הלך חרנין. ולמד שעמד הקבה להראות
לישן גנזי לזנס החורים שבשמים ל יהול

ז יהודה אנה הרי את למד מיעקב שיל הקבה קנס עלה ביתא והי ו
למד שהראו הק עלה למעלה לעלה והראה לנו חרנים שבזנס
לא

זא הטאט האלך חרנין אלן חרנין מ
עדן. מיכאן אגזו כמעשה הרקיע הם מעשה מן עדן וכל וכאדורש
ל מחושא מן הקנה פוג לזה הרבה סתם השנין נא טאר הפירוש
זא מן כיון שהשנין על דרך הנזכר וכל זקום מן עדן בעולם
הזה התחמן הוא. זה שכל הנשלות שם ואין מעלהם כדבר השמי
ולא כלקום העקובות הארץ. וכלם נעוד התחמטם כבר פירש
שהשנין כפול. וזה המן והעדן התחמטם. הם צורנים לסודות ז
העלונים. והזכרים ההם העלונים הרגוזים כאלה גם כן נקראים
מן עדן. שאילו התחמטם להן תוסטין השם כ הזה כיתר יש בעל
בעליונים השנה שנקראת בדברי רבי זיל מן עדן. והשנה למעלה
הייתה שנקראת עדן. והוא נקרא צדור חיים נסודם עליון. ותפוש
ביד לקבל האוה. אבל פירשו לנו חז"ל זקום הנפשות. אה במסע
שבת. נפשותן של צדיקים גנוזות תחת כסא הכבוד. שט והיתה
נפש אדומה צורה נהן. ואה במסכת חנה עדנות שכן
צדק והשפט והגזי חיים והגזי כרוב והגזי שלגם ונשאתיהן של צדיקי
ורוחות נשאות שעתידין להבראות נשם אופנים ושרפים נחיות הקול
והלאים השרת נכסא הכבוד והלך ל מי נקיים הם נשוא שוק עליהם
ואנה בסנה ראיתו בט עליה והם הועטין. ופרשו
הא דאסתכלי באים סק לריא הלאירה. הא כשאיה לאירה נהגן ז
הסתכלת חזה שאין עליו מעשה רבט עה וסתכל באיסוף קריא ז

ובמדרש שיר השירים אמר רבי יצחק אבבה אלו נפשו הצדיקים שגט שנת עמו בה
 במרום שלמה נבטן זה לפעם מהו משג ענין אל הערכו לפעם ממט ערך ומשפט
 שכן ער ומשפט טוכ כל עק ומשפט חסון כסאך לפעם מהם נפשו הצדיקים
 שז אשר בידו נפש כלמיזמה והיה נפש אחת נמרה ביער החיים והוא המרוח כטוב
 ולדקבון ועד טכר כזה לפעם כעף אבל ער יאמט לזל לפי דבריהם בגזות
 שאה הגיע המהון שהזכרונות יש לשט הנשמה כוחלק בשכר וענף ואעפ שאמט
 מה וכבר שמו להם מקום עם בעלונם ותקון הענין מה כן הוא לפי שאה לזל ער יז
 חדש מפורקים ונשמה עליה נשוח איה יורדת ופי הקבלה הזו כפי כל זב חדש ענין
 כח המן קיים והנשמה עליה לרעה ולמעשה כאשר היה בחמה חסון בהיט יורד
 בפשינה גשמינה וזעף שעולה לדיעה עלם הנשמה סודרת היא לענין שהיה כבר
 לאחר זב חדש נעלה מדעה גשמינה ולבשה מלאכות ונמנערה בעשרה של עלם הבח
 ואין הכוונה כמה שאה מפורקים כן שיהא המן שרף לסוד או שיהא חן החטשים ש
 שופם מתקיים אלא הכוונה למה שגבט וכאזון יז חדשים חלק הנשמה בגע
 להיות ענף העליון לכן בענין טטה לגשמינה ואין טונה לזל שיהגרט הנשמה בפיות
 הן ההוא או שיהימץ בגמור אלא הכוונה מפי שיהא שער השמים לאחר באור
 החיים כאשר האמר על העמד ביושום שגמלכש נפשו רוח הקודש ומלאכות נבואה
 במראה בחפץ עליון כין בחלום כין במראה יתר מן העומדים בארץ עמדה מן השנה
 ההוא אל הנפש במקום ההוא מרפעה לדקבא העולם העליון והשנה העגה הרוחט והון
 מה שאם פרים לזל כהנה בצדיקי דלקי ועמי למחבתא דרקינא העלמה היא השגד
 הנפש ודקוונה בעלונם והירדה היא להשגה מה שיעל סגולה החמוטם בחינה
 כגון הנביאים אבל חזק העבש גדרת במקום אם יתקנה למחבתים על תורה נשים
 להם כזה האפשרות ששמה לפעם כחוטמי גנים ומיאופשד לפי יורר מה כגע
 העלונם העומדים למעלה אבל כונעט שיהבאר מהבית ולמירים שאין דברי תורה
 בגע חב וענין משל שאיט אמר ואין דברי לזל וקבלה האבוב עמי נפש בחיל
 העישם דברי הואי או משום בטל והמליצה אלא הכל אמר ואמונה חסון נעמי מן
 מעלה למעלה ומן דומות לרוממות וזכב בו כל אחד נאמר למקום מעלה ומשיג ממט
 כפי הראוי לגמול ולפיכך אמר בויקרא דבא אה ז אשר כל מעם וכל ענין תשקם
 אין כל כחן אלא ועל ערן חסון שכל יצחק יצחק יש לו ענין כפג שפגות וכאחר
 כי במקום הזה גע משש ער כגמול גשמי ממט לזמן החיים והוא מה שזמרו לזל עבד
 הקבל לעשור סערה לצדיקים כנגב וכלי וכן אמר עבד הן לעטוב וחול לצדיקים כגע וכל
 והוא יושב בינתן וכל אחר ואחר מראה עליו כאצבע כחילי שז העה אהיטזה וה
 ער ושכר עבד כזמן החיים והוא השכינה כאלו באצבע חסון המחול השגד
 המעלה וענף היבחרו חסון שמה מפיכ יצש אנשי השלם ההוא למעלה מטה
 לפי שגעלה נפשו על טסו ער שכלו כחוקו המפיו והיה מלוכש כל שעה כווד
 הקודש כאלו ואייתו ושמן ערו בערן הנפש כלם ולא כמי טעש השן המפי כאשר יעשו
 שאר הנביאים בהבטל המן והרגשט הנפש החסון שיהיאל עליה רוח הקודש
 וזבה מחוק עגמה כאשר יראה חייב או גבריא והיא החיים האמיתית והשמינה
 הנטנה כי אין להבפוספוס אכעלי התורה כפי רצונם טיענה מוכרת עלוט שוכחישן

נ
דואהו

אזכרתם שאנחתם מחייבים שיש לברוא ראייה או שמועה וקרח אורה השנה שמה
מבער אלא מן מיכא על דרך משל וכן הנשמות מסדרות זו עם זו כמו שזכרנו קל ימין
הכוונה לספור בשפה וחרון לשון אך שיש הודעה והשנה לפשוטו זו מזו והנה יבאנו מעשית
ובאנו לבער בסודות הבוזה וראייה החסידים שרואים המלאכים ואחרו כחגה מהרב
שוכן אשו צמח לוי יאיד וכו' והנה כבר נבאר אמונתם בלעז ועומה כפי
הראוי ועשיו נחזור לשכר גדול שהוא העה' והנה כבר ידוע הוא כי הזוכה לו
שבדברי קל הוא המזומן למי העה' והמבקר מהם אחרו עליו זכרו למי העה' ועקר
השכר אצלם בכל העצום הוא העה' כמו שאמר ואשמך ליום אחיו שכל שכין שלמטה
אינו אלא לעה' ואם ירד נכבדים ועמנו לאלה למי העה' כמו שהזכרנו למעלה בדרי
הנה שמו שכו הצדיקים הגמור ומשלק למי העה' וכן האזכרים אצלם הם השטיים
במשערים ואלו שאין להם חלק לעה' האומר אין רחמייה המרגם מן הגמרה וכו' וזה העה'
שאור סוף מרגן שלמטה שכבר מספק הוא בחשנה זולת נבחר בפי אה הוא
עולם הנשמות ושכרן המגיע לכל אחר מרגן בעצמה אחרי המוג מיר כמו שהזכרנו או
הוא עולם אחי שיהיה ניהיה השט בלעז וכנפש או לפש בלעז כזמן הוא הממרחש
וראיט שאר בלעז של המשנה הזו ובלעז אמה גמל הוא כפי בעקר רחמייה המרגם לפיכך
לאייה לו חלק רחמייה המרגם לפי שכל מדותיו של הקב"ה מדה כנגד מדה וזה מורה על העה'
הוא עולם השט לאורו שהן רחמייה רחמייה המרגם ואינו על עולם הנשמות שקיים אורו נע
אלא עולם הרחמייה הוא ושם אמר אישור כל יוסי כדבר זה זיכרנו ספרי טובים שהיו אור
אין רחמייה המרגם מן הגמרה אחרת להם זיכרנו צדוקותם רובם ולא השלים בידם
כלום שארם אור אין רחמייה המרגם מן הגמרה הנה הוא אור הכרה רכרה הנפש היתה ענה
כה' מכתן היתה להם רחמייה המרגם שאם אין רחמייה המרגם אורו עולם בטלוח וכו' שה
שמייכה גויה לעובר ע"י כרה מאורו עולם נאמר רחמייה המרגם למד מן הגמרה אין
נשם הקשו בלעז אל זה פפא לאכיו ולימח ברניהו מהכח רכרה ריכרה גויה כלשון כעמארם
ואורו רכרתי הכרה רכרה הכרה כעולם היה רכרה לעה' דו עקובה אל זאייעה בלעז
והלא כבר נאמר אה"י הוא מרגן ונכרה וכו' עלמור יש' אלא הכרה בעה' רכרה לעה'
הכרה רכרה רכרה גויה כלשון בע ארם למרט מטמן כי הכרה רכרה הוא אכרן הנפש מן
המרגן ונכתה מאמן בלעז והכלל בעשני ע"י והכרה מן העה' ואין עולם שלישי שהוא
בוואוי כי דיע גמיע כנפש בזמן הזה אין בו הכרה כלל שנ' ולא ישא אהים נפש ומטב
מחשבות לברו ידח ממנו עדה' ולא לאורו שאיט עומדין בדין שוכרו ואוכרין שם והם
עצמם ממה היא כריבבן כמרגן ממי העה' ועד אה' שם כל חלק משן שהקב"ה רחמייה
המרגם שנ' וארם הרבקים בני אה"י חיים כולם היום מה היום כולם חיים אף לעה' כולם
חיים ושם אה' רכחמיה רמי כל וחפ"ו הלכנה ובשה החמה וסג' והיה אור הלכנה טאו החמה
לאקשיא טאן כערה' כמן כערה' כו' בעה' לומר לומר המשיח והקשו ולשמואל דאך אין מן העה'
לימור המשיח אלא שיעבור מלכיוה בלכרי אירי ואירי לעה' ולאקשו' כמן במחנה צדיקים
כמן במחנה די שכנה' וכונתו הם קל לא יפרשו אור הלכנה טאו החמה כעולם הנשמות
אלא קראן הזמן שהוא אחר רחמייה המרגם ועה' וכן אמר בור המרכי באין הן לעה' שנ' ופרווי
טו' שוכן וכאן וכו' וכו' השבטים שטן יהשכתי איט עבדין (חזון) ונשא ז' אישור אור
באין הן לעה' שנ' והיה כיום הוא יתקע בשופר גדול וגמ' וזה העשין איט בעולם השמות
ושם אמר ז' יהושע בל' משן רחמייה המרגם מן הגמרה שנ' אשרי יושבי כירך ערך יהללון
סלה' לא טאו זללון אלא יהללון מכתן רחמייה המרגם מן הגמרה אף יהושעבן לוי

כל האומות. להאור שירה זוכעלם הזה זוכה ואור לעולם הבא. שנ אשרי יושבי ביתך עיר
 יהלוק סלה. הגבולו בהמיתות שנתן לו עקבה יהושע כל. נעשן אחד בנן בבאור וקורח
 עלם שאחרי הגמיה ע"ה. ושם אה ל פרע שמעך אה העבור כעמ כל המזוכה ומשימ
 לע"ה. וכמסכ שבח אה לעשין היוצח ככלו זיין בשכר. ו אישור אור גנשיטין הן לוי. ואור
 אה ובי מחמו רבבשיטין הן לו מפע מה בטילין לימור המשיח מפע שאין מריכין. שנ לא
 גי אלגי חוב ולא ילמדו ער מ לחמה. ורק מזק והפליג רשמוא דאר' אין בין הע"ה לימור
 המשיח ולא שיקבור מלכותו. ואה לז א. א"ל ו אישור אה לימור המשיח אין בטילין
 אלא בטילין הן לע"ה. והייט רשמוא הפיישו בכאן בין ימור המשיח ובין הע"ה ערד והוא
 לאור התמיה שאין כל אילו העינינים על שלם השמיה ההוה. וכסוף חס חילון שטכ
 בכרויה שהחכרה גם בן בקרושין ובמקומה אחרים. רשא ו יעקב אור' אין לך כל מיטה ו
 ומטה שכורה שמתן שכרה בערה שאין רמיה המרס תלוין בה שנ למען ייטב לך
 והארס ימים. למען ייטב לך לעלם שכולו טוב. והארס ימים לעלם שכולו אור הערה
 העלם שכולו טוב ואורן שהוא העלם הכא שא ברמיה המרס שרלו. כא בן מפע שהוא
 כא אחר הגמיה. ובספרי הזכירן כל המדרשים הללו במדרש אה בהפלאך חמה אור'
 בע"הזה. כשכך השחר עליך כשעב מירה והקיצור בימי המשיח היא רשימן לעבבא.
 כאן הזכירן זמן הע"ה וזמן המירה והוא עלם הגמיה וימור המשיח ואמר כך עלהבא.
 ואה שם למען יבוימיה הע"ה וימי כעם לימור המשיח. בימי השמים של הארץ לע"ה.
 וכן דרשו וישמורך ישמור אה. נפך כשעה מירה וכן הוא אור'. והיה נפש אור'
 גרורה בימור המים. לא. ישמור רגל מרגש וכן הוא אור' רגל מכשר חסידו ישמור
 דא וישמורך. ישמור לע"ה. וכן הוא אור' וקוי ה' יחליפו כח. הזכירן בכאן שמירה העב
 כשעב מירה שהוא עלם הגמיה. והרבקה כצורו המיים שהוא ג"ע שלה כאן שחזקין
 ואחרון שמירה לע"ה. ושם שיש ער חופק עליו כל היום. יחופק עליו בע"ה. כל
 היום לימור המשיח. ובן כרפין שכן. בטי ומשכל לע"ה וכן מדרש. ערדמורן שם
 כי שפע ימים יתן זה ימור של חופק שגטו לצריקים לע"ה משן אור' אור' שכל ספיט
 שאורדור בום הגדול גצורו של כסף וזהב ואבנים טובות ומדליות וכוונת וכלא חמה
 שהים הגדול מקיים למי לימור של עבחה שגטו לצריקים לע"ה לכא. ה' כי שפע ימים
 יתן וכן מדרש. ובאלה שמוה רב ידכיים ערדו הן לחדש לע"ה שהוא ערדו להאר'
 לעלמן שנ לא יביה לך אור השמש לחור יומם. ומה ובי אדם יכל להביט בק"ה. אלא
 מה הק"ה עשה לשמש מאור ח"ט חלקי אר אור שנ והיה אור הלכה מאור החמה.
 ואור החמה יהיה שבערבים. ואפי' אדם חולה. הן גזר על השמש ומרפאו. שנ חורה
 לכפ ידאי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. והב מויכיא מים חיים מירושלם ומרפא
 ס כלמי שיש בו מחלה שנ והיה כל עבש חיה אשר ישחץ וג'. ורפאו המים. וה' ה' ה'
 עושה האילנה ליתן פירותהם בכל חדש וחדש ויבא אדם אוכל בהם ומרפא. שנ
 והנחל יעלה אור ומה כל עץ מאכל לחדשין יבכר. ופד שהם בוטם כל החזקה ואין מקום
 חרב בעלם ואפי' סדום ועמורה עבטה לערד לכא. שנ ואחרון סדום וכטטה רשוכה
 לקדמוהן. החמישי שהוא יבנה ירושלם כאן ספר שנ ענה סוערה לא טחמה
 הנה אנט חרבי בפרך אבער דסדר ויסדרין ספריים. ואורם האבנים בשמש. ואומות
 העולם באין ורוחין בסודן שלישי. שנ והלכו גוים לאורך ומלכים לנגה זוקן. השישי
 ופרה רוב הענה וה'. השביעי שהוא מביח ל החיות וכל העופות וכל הומאים
 וכוור עתהם בריה ועם ישו שנ זסד וכרתי להם בריה ביום ההוא עם חיה שרה
 ועף השמים ומש האדמה וה'. השמיני שאין ער מורה שנ בלע המור לפיכ'.

העשירי שאין עור מור לא אספה ולא אסקה ולא יגון אלא הכל שומחין שיש ופרווי
הי שובבן ובאו יגון כל ומו' עב דברי אגדה זו ובאלמא כוונת רז עקבא
אומ' ארץ א' החיים ארץ שומרה חיים רחילה לפה' אכ' יציקים שבחודש ארץ
כגון משה ואהרן הארץ חיים ובאים לפה' מלמד שבשעת רחמייה המעשים וכו' אבל אילו
דברים כדורים שעל הכתב בכל מקום אינו שלם הגשמות והשכר מציע להם מיד אחר
המורה' אלא עלם הוא שעבד הק' לחדשו לחזק יגור המשיח ורחמייה המהרים'
ובברואש רז אומ' כשם שחיסרונו בעה' ק' יצירתו כנה' מה יצירתו כנה' זה
מחול בעד וכשר נאמי כגרון ועצמות' ובג' פה' כפי' אק בעשין א' לחימות
דכל אחד וכשר לחזק' ולא כל יהודה דרשא ר' יהודה אומ' כגור של מקדש של שבט
בזמן היה' שג' שובע שחמות אר' פה' אל היקרי שובע אלא שובע של ימור המשיח
שומע שג' למעלה על השמימה של עלם הכא עבדו שג' על עשור ועלי נכל עליו הגון
ככשר' ואומ' הוא הודו ליה ככשר ככל עשור זמרו לו' ומה צינן אפי' תמול יהודה
לעלם אירי ואירי דנפישו נחמן דידה נפישו קליה ככל' ופי' העשין הזה כי הכבוד
וכלי הזמר כמקדש רמז לה שג' המהשבה שומא נלית כרוח ואין באשיות רק כמז'
סיקא כעשין שג' קולותיה דכבוד' וזהו רוח הקודש' והנה כנה' ישיג' החכמה
כרוח הקודש' שבע ספירות וידסן אורו בחשבו' וכמקדש וראוהו בשבע הנרות
של בית המקדש ונקיבה הקודש' גם כלעם אומ' אר' שובע המז' כחוג ערכה הזכיר
אורו כשם הידיעה לפיכך ידמו' ככגור שבע כלי הקול בעה' ולימור המשיח' תשב
ספיה שמי' ע' וירמו' אורה לעה' תהיה ההשבה שלימה לוי ספירות וירמו' אורו זה
עשין אופלא ונכבד' והוא למוד כפי' העה' שהוא עלם מן ומקדש וכליו ואיט'
עלם הגשמות שכל אדם בו כחלק הנאמי לו אחרי מורגו מיד' ודבר פשוט הוא כג'
בכלמוד שג' אצ' בו במקומו רכס שהם מזכירים רשעים בגדיהם כחן טעום
ושאר רשעים' כגון ערה קורח ונולג' שבחזן הזה הם נדונים שם ואזכירים
לצדיקים שהם בג' כגון לז' יהושע כל' וז' שמעון בן יוחי ונולג' ולא רמז אלהם
כשום מקום בכלמוד שיאמרו על אחד מהם שהוא כנה' עכשין אלא אומ' מזמן
לחיי העה' ונאמו' בספרי כהנה' רכס עה' גגון לחיי השלם הכא' לא שהוא עב'
עשין כחיי השלם הכא' ואמרו כרכי עקבה כהנה' אשיר' עקבה עיצא שאיך
כאחד וארה גזו' לחיי השלם הכא' ועד אמרו כי אלשר ק' דורדי' ונקיטעמ'
כי שלם גזו' לחיי השלם הכא' ונפרק א' שלע' וכן כמקומו רכס לאר' בלגור
הרי עלמור שירין שלצדיקים אומרים עליהם שהם גזו' לחיי העה' שהוא
לען עמד להם לזה' שפשידן לן השלם לן ען היא שהוא שלם השאורה ואין
פשידן לשלם הקחי שלם הכא' אלא שהם גזו' לחיי העה' לע' ועד אר' ו
ככרסה דהואה קכרי ישראל והיית ארבע כרין והוא עמד לחק' ארבע לחיי
השלם הכא' כגון לחיי ארבע' ועד גזע כדודש ויסק אלהים אר' חס השכע'
כין הק' העה' שג' כאלף העכיש ויקדש אומ' גזע ישראל גזענה' זן
היא שטע' העיר כשסע' אומ' גזע' עיר לנס' גזע' גזע' עיר לשכר
לכא' עטן עכ' שהיא גזע' לחיי השלמים' וככ' לרא' אמרו כי אומ' גזע'
לשלם הכא' כגון קדושה עכ' לשלם הזה גזע' גזע' עשין קדושה

השלם הכא וכן הוא אור צדור שיר לנס העבר לשלם שטל שבר. ובהנה של עקיה
 אור הדן ולתור ביר דור יהיו באלף השישי הרי עבאר שעלם הכא איט שלם
 הנשאר אלם שלם נבוא קיים שייצאו בו אנשי הרמיה בחף ונפש ועלזה אגון
 בסרטת ערלם כמנה דרכ השלם הכא אין ס לא אכילה ולא שניה ולא קטנה ולא
 שואה ולא תרור אלם צדקים יושבים וערוההם סדאיהם ונהטם לציון שכינה
 וכן יאמר הגיד כולמו הקסה לשכיב שכיב לשלם הכא שן אשכבה כהקין
 האונקין ל שקיום האנשים הזוסים ההם כזו הכסוד כקיום הנפש בחף בשלם הזה
 באסלה ושניה כזו שכה באור פני אלך חיים ודרשו כואלה שדורכא ויתון
 אר האלים ואכלו וישתו אכילה ודאיה כדרכ באור פני אלך חיים וכן אור
 בציה רכט עה לצין היה אונל לציון שכינה היה נעון ואל הרגיה חורב עקן טעאונ
 הכסא נאנר לציון שכינה שן ואמה עמיה ארבלם כלל לכולם כי קיום הנפש כהניחה
 כדע שלון כקיום הילאכיס ס והרעלה הנפש על החף ובעלה כלבסמור כזו
 שחזרט לשל פשב אחר עד שיקיים החף כקיום הנפש כלל אסלה ושניה כקיום
 צעה רכט עליו הש כהר יום. ואם כחשה אל יעשה הנם. הנה אשהו יוסח שלא
 הושך החף לזט ולא נפרד מן הנפש והקיים לזא ער שלם וכן חטך כפי לרשי
 רזל. וכן אחר ידעב ס כל אשר יעשה האלים הוא יהיה לשלם עליו אין לחסוף
 וכן אר ז' סידון ראוי היה האדם שיהיה ויתקיים לשלם להדן פסוקא ולפע לזה
 נקטה עליו יורה אלם והאלים עשה שייראן. לזה שהיה כסר הוא ז' יותן ז' נחיה
 חר אר אם יאמר לך אדם שאגלל לא תעא אדם הראשון היה חי וקיים לשלם
 הנה כזון שרס האלים כבעלין לקיים אונם לשלם והביאו הראיה הזו לאליו
 זל והנבוא אר הנה אנבי שולל לס אר איה הנבוא וכן וזאר ראיה שלא נפרד
 נפשו לחף הקחש והקיים קיום אטעי. ואם נאמר שנסלקה לזט הרה
 הכמה לפרש על החיה הלהים. נשמה קורשה לב קטע אנה ינהר
 ראיע כי זכי הנפש קיום חמפ כדכחם דקים. והזוסם להם כדקים לן דקים
 כי אנשי החן נקיילו כזן הנבלע באיסרים שהוא לבלוזר האור השלם
 להוציאם כרען הכורא יר וזס כדס לשעה שנשלה נפסם כזה שהשיח
 כנלאונר כזו שאר רארה שמה על הים לזה שלא ראה יחזקל הנבוא עה ויש
 רעה שנשלה נפשו ונביחה יתר להם כדועת סראו ירלם הונק לרס
 ההוא שנהצם ונתקיים חפ לציון השכינה וסננה השלום. ודאונר כסילבא
 היום לא הוצאנו כשדה אר להם היום אין ארם לונצאים. אכל ארם לונצאים
 אונר לנחר. ל אשר סן חסיה אור בשלם הזה אין ארם לונצאים אכל ארם
 לונצאים לשלם הכא. וזאר הויזרא הרפרשה על אחר לשט דרסו.

ביום הקודש אמרו עליו של פתח בשעה שגם יום הקודש שורה עליו.
 היו פתח בשעות לפתחים ואמרו עליו על ז' אפר כשהיה חודש במעשה
 בראשית היו קודמו בקודמו של משה ז"ל ואין אדם מניד את יום ואם
 לילה. וכן אמר בסיפרי פעם של צדיקים לעמוד לבא דומה למה וללכה
 ולקיים ולכוכבים ולכוכבים ולשופטים ולמטרת בית המקדש ואם רעם
 לא ישיג בחקירה הזאת מאיזה יד היה המידה הזו. אבל טמון שהוא
 כן כי בטוב אורה יהי יודע מסודות הנפש המזדמנת ברובו עולם
 למך ומאסיפין כן זורר וזורר וזאור וזאור אף לעת פש. שוטל ככואם
 אליו בעתו וייעה וכל שכן חמה לחמים. כענין שז' חמות אדם
 תמיד פתח ועוז פתח יסוטי. וכל שכן שזאת הקו שיה שהקודם בקיום
 המן לניכח אינה של דעה הפילוסופים. מקיימים כללו לער ומכחית קצתם
 יודח בקיומו ואין איתם חזרה לעולם להגן כי כל עברא ברצון הכול יהי
 קיימון א ברטת אם לזמן אם לפעם. וכמו שיאמית. הם בעיון קיום
 הכללים לער כן אמת יוכלו להאמין בקבלותם בקיום הפרט. ברצון המעלה.
 כי כמו שיש רצון כללי כן יש רצון פרטי. פרט. ואע"פ שגדלה בעולם
 ביטול הפרטים וקיום הכללי העמוסות היא כהיה זה בעלי הנפש /
 מפיט חט נחש הקדמוני והעניש הנפש עליו אבל הרצון הנצחי מקיים
 רעיון לניכח כמו שהזכרנו מזכרי ז"ל. עכשיו טארט כוונתן
 בשכרי המצוה וענישן. ועמוד בקצרה כי שכר הנפשורה וקיימם בעולם
 הנשמות. נקרא לז"ל ג"ע ופעם קודם אותו עליה וישיבה של מעלה.
 ואחריו ^{במא} יבדח ימי המשיח והוא מלל העהו. ובסוף יהיה יום הדין ותמיה
 המהים. שהוא השכר הכלל המן והנפש. והוא העקר הגדול שהוא תקור
 כל מקום להקב"ה. והוא העה"פ שכן ישוה המן כמו הנפש. והנפש שז' תדבק
 בדעה השליון בהד בקה בג"ע עולם הנשמות. ותעלה בה שגה גדולה אמנה
 ויהיה קיום הכל לערי ער ולניכח נצחיה. סומן לרבים הללו יומ להם
 בתורה ששג ימי המעשה בששי נבוא אדם וגמר העשין ובשביעי שבת
 כן מלכות האומות בעולם חמשה כגד חמשה יצרת העוסה ושירי המים
 ושאר דברים ותקשה מלכותם בששי העש כגד ע. יצרת בהמה ומה שנ
 שנכראו כרתולתן מלכות כה רוד. כאלף השישי כגד יצרת של אדם שאמר
 את כוראן וחושל כולן בסוף יהיה אותו אלף יהא יום הדין שכן אדם פרוץ כן //
 ביום. ושביעי שבת. והוא המלה העה. ואין לחוס כן קץ וסוף אלא מתקיימן
 ברצון הכול יהי ויהי חפט ורצון המתקיימן. וכן ששג שש שכובע ובשביעי
 ששטה. וזו לענין הזה הוא. ומכאן ילמוד ההם סוד המכלול וידע העשין כללו
 וברוך הודע והמלמד לאדם דעה. ובמדרש ז' נחמא כה מצינו ישב ז' כרפה
 ודרש מאי מאי דאמר העה ולא ידענן מאי קאמר ז'. העה מתרוממת עלמא
 דארזי. ומאי עלמא דארזי. מלמד שקודם שברא העולם עלה במחשבה לברוא

אור ונכרא אור וזול לפי שאין כל כויה יכולה לשלוט בו יכפה הקפה שאין
יכולין לסובלו לקח טביעה ושם להם כחוקים והשאר גמול לענין לכתוב
אם זכר כזה השכינה וישחיהו אתן להם זה לשלם אמרו והייט דכר העה
שכרו בא מקדם שטה ימי בראשית ההר מהרב טובך אשר יכפה ליריאין
והי' פירש העה שכרו כח לשון רגום שלו שקורין אותו חזל שלא דארי
לחר שהוא משמש ובא וכיאר שזה העה הוא אור והוא האור שעלה במחשבה
ועברו קודם הערה לוח שהיא השנה האחרונה שארם משיב ומחשבה כה
וכן אמרו בכראש רבא באור הזה שארם עופה בו מסוף העולם ועד סופו והוא
עשין עפיר המוכבה וכן השיבן אחרת הברואים בכלל רגזו וזהו מסוף העולם
ועד סופו וזהו אור החיים ככה ליאור באור החיים ועוד אה שם במדרש
עומא כה וכסא הכבוד המעט המכולל המאשר הוא סגרה העה ומקומו
חקוק בחכמה רבא ויאמר אהים יהיאור ויהיאור וכל המדרש עד וזט לחי העה
שאור הטוב הקטן ומתי עמו של הבה רבא וענה טאור תהיה וקרעם מידן
לו והי' שם כמין ברה העה בכסא הכבוד מקום הנשמות בעלמון כמו שאמרו
בערבור ששם נשמותיהם של יצורים ושם מלאכי השרה וכסא הכבוד כזאת
בוסכת חגיגה ושם מקום העה חקוק בחכמה להודיע שהגיע השגה לאור
הואשן טען חכמה רבא כי ער מטה ורגרה אור וכך חכמה ארס גזיר פטי
וער פטי שומא ואי אופשר לפרש יותר מזה והתיקון דברי הרב הגדול
רבי משה ביה מייחון הדין ול במורה קצרות וארוכות שבה כזה העולם כפי
פי חלק אפי העה ישטול נפשותם שם מוסדות הכורין יר כפי שישטול בעהן
מוסדות הכוכבים והגלגלים או יותר וכן אמר חזל העה אין כולא חכמה ולא
שתייה אלא יצורים יוסכים ושחיהם כראשיהן ועטין מזין שמה ועטין
עשחיהם בראשיהם ול קיום הנפש הקרע כקיום הרב הדוע לה והיורה היא
והוא דבר אחד כמו שזכרו ממש בשלום ספן בעטין ואריך סיפון וזה
שאר ועטין מזין שטנה טוטה לוח כי העשות הקדם יעמו בה שישטול
מסור האל איה אל הגדול הטוב והבליה הטובה הוא שישוף הארס אל המ
החלוא העליון ויהיה נכנס בכלל המוא וקיום הנפש כמו שאמר יהיה עד לחין
תכלית בקיום המוא יה כי הוא ספר קיומה והשגה אורה אלו דברי הרב זל
והם דברים טהורים וכבר באו כולם מדברי חזל כי הזכיר עתה הנפש בקיומה
ושם אורה עם כח החיות הקודש והמלאכים כמו ששמו הם זל ענהם חקוק
הכסא הכבוד וחקקו מקומו בחכמה והוא הה שנה בעצמה והגדול השלם
וכן הזכירו הם זל קיומה בקיום החיות והמלאכים לטובותיהן במה שיעשו מהם
מהשגה כמו שרש ככה שז באור פע מלך חיים וכמו שכתב מוכריהם
זל ומכרו עטין קיומו בקיום הרב הדוע להם והיורה הוא והן דבר אחד והוא
פי מה של בטורה ולרבקה בן ואמר והיתה כפש אדוע יכונה בעבור החיים אה
יה אהיק ומכאן בא ולמד אהיה אהיק תיבא לרבות בלמידת חכמה וזל
הם שכתב ופירשן דרך ועטין היחוד הזה ולא שישוף הארס ליריעה מהותן
שהיריעה היא חכמה בעצמו ועל זה אמרו כל הנבאים כולן לא נבטאו אלא

מסודות

שכפרה צריך עבדו עבשו תלוי בטובה העולם העליון בלא גשם והוא סוף ואין
 כוונתו באכילה ושתייה וסיבה ותשמיש שאין הנפש בעצמה הטובה הללו אלא בזמן
 הטוב היא מתקיימת כעשן שני והלך לפעם יצחק וכבודו יאסתר ודברים
 הללו אע"פ שאין דרך סודם ידוע אלא ליחידים ואין משתתף אולם על אמתה מה
 שבהם אלא אדון הכל יהי רחוק פשוטין אל ולמה הוצרך הרב ז"ל לומר שכה במעלה
 תמימה המורה אבל החיים שאין אחיהן מזה הוא חיי הע"ה בעבור שאין בו
 מהו"כ אלא מאמינים והוא נכון לדעת כי בעיני הע"ה הם נפשו בלא מיוה סגור
 המלאכים והוא חיי עליה כי הנה הוא מחובר מכל השמוש לפעולה העש
 והנה בכלל עורק המעלות היה בעבור תלמי אחר ז"ל אפילו המזון כדי להתקיים
 הנה ולחוליד דמיון למען יתקיים המין וכשתתלק התלמי הנחל ולא יהיה צורך
 אליה בעהבא כמו שאר המון החכמה דביאור שאין בו לח אכילה ולא שניה
 א ולא תשמיש א"כ הם חיי לוחי שאין בו מהו"כ כי הא"י לא ימציא דבר רק ולא
 יעשה דבר אלא בלא דבר וחלילה לו מהיות פעולו הנבואים כפעל עובר האלוים
 אשר עשם להם ולא יראו וה"י כי נבואת יהוה בעיני חלה החושבים כי יבוא
 איברים לא לפסוק בהן ואולי בעיני הע"ה בעיני אלה האשיות אינם בעלי איברים
 כי אם בעלי א"י חפים ואולי הם ע"ה לים או עמודים או קומות מוכשרים אין
 אלה הסלים כי אם שחוק לכל העמים מי יתן החוש החיטון והוא כל חילוי דבר
 הרב ז"ל ועד עסק עליהם דברים רבים ועבשין עמה עליו אחר שהוא יאמין ש
 בפי הע"ה שהוא העולם לנפשו אחר מיתר המספר מה צורך לכבושה הללו
 בלא דבר ידוע לכל ומפורסם הוא שבער עשיון הנפשות מן המה המה והע"ה
 והע"ה לרקבון והנה מעשר וישב העפר זול הארץ כשהיה והוא אבל יאמר
 מכוונת הרב ז"ל שהע"ה אע"פ ששמש אל עלומי הנשמות ולכל המעלה אליהם
 לערי עדי והנה יאמין באמר שרמייה המרים שהוא עקר מעקרי הטובה
 כי כשרשוכ הנפש להם ברצון הטוב יהי יראו הנשמות מן הע"ה וישבו להם
 כימי רמייה המרים ויהע"ט האנשים ההם הזונים בטוב הע"ה כי מורח המשיח
 יזכו בו למעלה עלונה מאעלה הוא שורה אבל אחי"ת יצור הרב ז"ל מירג
 על המשיח ועל דוח והיז נפשוהו בטוב הע"ה בלא מהו"כ מן שמיא חרמיה
 במעלה גדולה ממנו שכן לה במעורר שעשו בזמן הרמייה וזה יתקיים להם לנח
 והנה אריות הרב ז"ל בה זכות דברים להכתיב שבע הע"ה אינם מהו"כ לשיע עשנים
 כי הוא יודע שאנשי קבלים יאמיט שאין אחרי הרמייה מירג עלפי מה שדרשו
 בלע המור לנח ואמר מרים שעמד הבה להחיות שוב אינן מוזין לעפרים
 ולזה הדור בעיני הע"ה אחרי הרמייה יחיו בעהבא בחפזם והרב ז"ל מבטל זה
 הדור בכל מקום יכולת ועל זה חלקו עליו רבים אחרמי הדורו האילו על הכוונה
 הזאת כמו שימיט בדבריהן כי על הע"ה אחרי המירג לנפשו לא יחלק לאיש
 חכמתו שאיט חכם ואין צורך בו לכל עשית הדברים שכתב הרב ז"ל במה מקומות
 כי דבר ע"ה הוא שאין להם בו חלק וז"ל ועד יכניז הרב ז"ל בפרה מקומות
 לעינין שש להחיות בנפש בעיניה שאינם מהו"כ ולא כח מהו"כ אלא שכל עולמם
 המלאכים וכן אמר שם במעלה רמייה המרים והמרים כל זה הוא מה

ז"ל
 וישב

ז"ל
 יגור הכות
 והמירג

שיעלה במשכבה ההיון כי אינם מאמינים שיש מיטאות קיימת אלא מהן סבר
 אך מה שאיט מהן ולא מקרה בהן איט נציח ברעב הבענים מדעג ועל
 כן יאמיט רובם כי כבודא יב מהן כי אם איט מהן איט נציח לפי מחשבתם
 אך הקראים חכו באמה ולא כאלה עוכרה טרע לבס במזופה כי כל עול המורה
 מהן הוא יורג קיים במיטאות ממנו שיש לו מהן ועוד כילא נכון לנה יורג
 קיים אלא שמיטאות הנברל הוא במיטאות האמונה בעבור שלא יש יגון
 דבר המקרה השטניים והם החכמים שהתבאר להם במזופה כי הוא כבודא יב איט
 מהן ועל כן הוא מיטאות בתכלית הקיום וכן כל עבא נברל לל המלאטים והשכל
 היא מיטאות יורג האף נקיים מכל בשמהן ועל כן נאמין כי המלאטים אינם
 מופים וכן בע העה הם נפשות נברלות ועוד אמר קצת ואיך יעלה על לב איש
 שיביט אלה הסכלים כי המלאטים נברלים מן מהן ועשין מיטאות לל מיטאות
 המלאטים וכבר העה יחשבו אלה כי לא ידע מיטאות אלא בקבלה מיט הטהרה
 וכי אין דרך עיון מעשר של מיטאות המלאטים ועל קיום הנפשות וכו' וכן
 המילה מורה לך מדברי הרב זל פי העה שהוא קיום הנפשות כלכד אחרי המורה
 והוא רכר המהבר להם במזופה ועיון בלא קבלה כי עשין העה אחרי הרמיה
 באמה ערוך היא לדברי הגורה ופי הקבלה והנה עבררה אמונה הרב זל
 במיטות חמורותם ובהפילותם שהם מסכמים לרע שהוא שהעה הוא עולם
 הנשמות והחכם ז שלמה האכן דם זכרון זל אמר ברפילת מהם סמא טבור
 מעמד לנפשות חסידים וכוט עם בלי רגליה וקצבה והוא העולם הבא וכו' ורמז
 ובער מן העולם הזה מיטאות אל העולם הבא שלום בשלום רבואע וכן כה
 " אבל אט שומעין שאמרתם בלכה זה באות הדבר נראינו מדברי גוה
 זל ומה אין בם כפיט רק בשיטת השמות והכל מוריס ברמיה המרס וכ
 ובקיום הזמן הפוא בלליו ופרשין כמו שפי יולד דעג הו משה בנכר הדיון
 רביט מיימון זל שטרג קיטבה לתמיית המגולס ללחמן התמייה וחמור
 הכל לעולם הנשמות כמו שכתב למעלה ואמת מקומות אנשי הו
 הרמיה לערי ער מומות רמיה המרס לעולם הבא שהוא עולם /
 שכולו אהור " נארוז ברממים יכטיט לעוב
 הצפון לירמיון ופעל לעברין למען רחמיו
 נחסדיו אמין אמין אמין סלה
 הם ונשלים שבח
 לא עולם "

ע חסד
כאן

תל
עאת

זה השע נקרא שער המול והוא שעב האחרון מספר גוה הארס אשר חיבר
 הדבר ביט משה ברבי טמן מ ציונה מ זנקהל על ידי אט הכובב יחזקאל
 אביעזר הכהן שלון אשר היה מקבל פרוא ונשלים בלי יצואה המלכה ליל
 יום א יב לאייר של שעב זאלו לפרט לאלף השישי... בעיד המה...
 הקראת

מֵאמֵר לְאֲבוֹנֵצֵרָא פְּרָאבִי בְּמִהוּת הַנֶּפֶשׁ

הַעֲתִיקַת הַחֵסֶם הַנִּכְבָּד וְזִכְרֵיהָ בְּרִצְחָק מֵעֵר בְּרִצְלֵנָה

הענינים בכללם

5
2

אמתם

היא בלתי

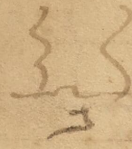
חוש

אוי אבונצר ידיעת הדבר בכללן ואמתתן יושג בחמשה ענינים הראשון אסד
הוא והשני מה הוא והשלישי אי זה הוא והרביעי איך הוא והחמשי למה הוא
ואנן נרצה שנקבל הנפש בעצמה וקיומה על אמתתה ונקדים בזה מה שראוי להקדימן
ונאמר אם הנפש נמצאת או לא נמצאת ואם יאמר החולק אינה נמצאת
נאמר לן כי החוש והתנועה והחכמה והיריעה הנמצאים באדם הם או מפעולת
הנפש או מפעולת הגוף ואם יאמר האסחד לנפש היא מפעולת הגוף ואין שם
אז הגוף לבדו התחייב שיהיה כל גוף בעל הרגשה ותנועה וחכמה ויריעה
ולא יהיה גוף יותר ראוי לזה מגוף אחר אז לקורה נכנס עליו מזולתו ואחר כן נאמר
לן אם יהיה מן הגוף לא תמלט אותה הפעולה מהיותה טבעת או מקרה עליו ואם
יהיה טבע לן התחייב שיהיה כל גשם מרגיש מתנועע בעל ידיעה בהכרח ואין
אנו רואים זה כן לא קצת הגשמים הם נחים וקצתם הם מתנועעים וקצתם בעל
רצון וחכמה ויתבאר מזה כי החוש והתנועה והחכמה והיריעה וכל המדות הטובות
והרעות מקרה במקרה פעולה נקרה והוא פעולה מפועל והעושה פועל
והנפעל בו מתפעל אם כן הגוף נפעל לפועל והפועל בו החוש והתנועה והם מפעולת
הנפש וזה מה שרצינו לבארן ואי אפשר שיהיה הפועל גשם כי היה מחוייב בו
מה שיתחייב לגשם האחר שלפניו ויהיה משפטו כמשפטו שזה בשוה ואם אב
אוי כי הגשם המתנועע והגשם המרגיש מניעו הוא גשם אחר ולאחר
אחר נאמר לן תבלית או בזולתי תבלית ואם אה בתבלית נאמר לן הגשם הראשון
אשר הוא המתנועע הראשון באמתת הגשמיים בו עלת התנועה או זולתי הגשמיים
ואם אה הגשמיים התחייב שיהיה כל גשם מתנועע לעצמו ובעל דברו הראשון
ואם אה בזולתי תבלית התחייב שיהיה באדם האחד גופות בלתי תבלית ותנועות
אין תכלית להם וזה שקר ואי אפשר והתחייב מזה גם כן שלא תהיה תנועה
לעולם ושהדבר יניע עצמו וזה שקר כי לולי לא יתנועע מהם גשם עד שיתנועע
אשר קודם לא היה מתנועע מהם אחר האש של בזה כי איך אה אוא לא יכנס
אדם בזה הבית עד שיכנס בו אדם אחר לעולם לא יהיה נכנס שום אדם
אם כן אין ספק לתנועה בהסדח מהתחלה ומן מיני ראשון יניע ולא יתנועע
ומן מיני שיניעו ויניע הוא זולתו וממיני שיכלה אליו בתנועה ולא יניע

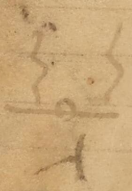
הענינה מעושה

שקודמן

[Handwritten signature or mark]

העצה

מורה

מורה

הוא שום דבר הנה יצא מזה הכלל שהוא לא ירגיש ולא יתנועע ולא ידע בעצמו שום
 דבר אבל ברבר אחר שאין יקה ואותו הדבר נקרא נפש הנה התקיים מציאות הנפש
 ושהיא זולתי הגשם ונאמ' מה היא כיון שכל נמצא לא ימלט מהיותו עצם או מקרה
 והעצם הוא הקיים בעצמו הנשוא לרבויו ולשינויו והוא אחד במספר ואם הנפש
 תהיה מקרה יהיה לה נושא מאחר שהמקרה לא יעמוד בעצמו אם כן איך יעמוד
 בו זולתו וכבר אמרנו שהתנועה והחוש והחכמה והמחשבה והכבוד וההבנה והדעת
 וכל המדות הטובות והרעות נשואות על הנפש והנפש אחת לא תשתנה והיא עצם
 בלתי מורגש והמקרים הנזכרים בלתי מורגשים גם כן וישאום עצם שאינו מורגש
 אשר הוא הנפש והמקרים המורגשים כמו השחרות והלובן והאודם ודומיהם
 ישאום עצם מורגש והוא הגשם וכמו שלא יהיה הנפש שחור ולא לבן כן לא יהיה
 הדגום חכם ולא פתו כי החכמה והפתיות מקרים שאינם מורגשים וכל גשם שאין
 בו נפש מדברת לא תשא עמו שום מן המקרים שאינם מורגשים כמו החכמה
 והכבוד והמחשבה ודומיהם הנה התקיים שהנפש נושאה להם ושהיא עצם
 בלתי מורגש אחד במספר ונאמר אי זה משני העצמים היא מאחר
 שהעצם שני עצמים פשוט ומורכב ואם תהיה הנפש עצם מורכב לה מורכב
 וההרכבה תנועה והתנועה הפעולות וכל נוסף תחת התנועה הוא נוסף תחת
 הזמן וכל נוסף תחת התנועה והזמן הוא בעל חומר וכבר אמרנו שהנפש מעלת
 כל התנועות וכל אשר הוא עלה לתנועה הוא למעלה מהזמן והפעול וההפעלות
 כי כל מורכב איננו יפול תחת הפועל משל זה הכסא והאטה אשר הם עצם
 מורכב מחומר וצורה החומר יהיה העצם והצורה תהיה תכלית הכסא והאטה
 והוא נוסף תנועה הנגר אשר עשאו אם כן לא נשאר לנואר לא שהוא עצם
 פשוט ונבאר אי זה מן העצמים הפשוטים הוא כי העצם הפשוט שני עצמים
 היוני וצורה ותהיה הצורה פשוטה כי היא אין צורה לה ולא היוני ואע"פ היתה
 הצורה צורה היתה מצוירת לא צורה אם כן היא אחת מופרדת אינה נבראת
 משום דבר אבל נמצאת האצאה והיא עקר כל הצורות וכן היוני גם כן אין
 היוני לה והוא בעצמו היוני ואינן היה לה היוני לא תהיה היוני והיתה עצם מורכב
 ואם היתה היוני מונח להפעלות וכל מונח להפעלות נוסף תחת התנועה וכל
 נוסף תחת התנועה נוסף תחת הזמן והנפש עלת התנועה ומה שאין נפש ל אין
 תנועה לן והעלה למעלה מהפעול והנפש למעלה מהתנועה וההיוני תחת התנועה
 אם כן עראה מזה שהנפש אינה היוני אבל היא צורה וזה יותר ראוי בה כיון שהיא
 מקום הצורה הכללית והיא המנועה לה והמראה לכל צורה בהיוני ועשה אותה
 ומקיפה בכלה וההיוני נוסף תחת הצורה והצורה נשואה עליה והנפש תצויר

העמוד

הנה

חומר

הענינים במה שסדר אותה הבורא ית' מן המעשה לה ומי שמצייר הדבר הוא יותר עליון
ממנו והוא מקום לן וכמו שנקום הגשמים מקום המקומות כן הצורה אשר תבלה אלמה
והנפט למעלה הימנה צורה והיא צורת הצורות כלל צורת כל צורה' הנה ביארת מזה
כולן כי הנפט צורה בהכרח' ונבאר מי' זו צורה היא כיון שהצורה שתי צורות חושיות
ושכליות החושיות כצורת האדם הנראית וצורת החותם נדומיהם והפיתוח והמטבע' וה'
והשכלית היא אשר הבדילה הענינים קצתם מקצתם והעמידה עצמותם כאמרונו באדם
מדבר והדבור הוא הבדילן מן הבהמות ושעיהם חיים מפני שהיא צורה שכלית כמו שהובדלה
צורת הפשוט מצורת החותם ושעיהם כסף' ואם היתה הנפט צורה מאוחרת חושית היתה
מחוייב שיהיה צורת האדם המכותבת החושית עלת החוש והתנועה ונחייב מזה שלשה
ענינים האחד מהם שיהיה החוש והתנועה בכל מה שיש לו תנועה ותאו' יהיה עץ או נחשת
או תאר מכותב ואין אנו מצאין זה כזה כי אנו נמצא המל' בצורתן החושית המכותבת
אין לן חיים ולא חוש ולא ידיעה' והיה ראוי שיהיה כל מה שישתנה מצורת האדם הנראית
שום דבר שהנפט תפסד כיון שהיא אותה הצורה ואין אנו מצאין זה כן ונמצא האדם החי
באחסבה או חותכו ידיו ורגליו ואוזניו וקרו עינו ושנה כל תמונתו ותארן לא היה מונעו
זה מן הידיעה והחוש והתנועה' אם כן הנפט במופת ובאר' התבאר שאינה צורה תאריית
ושהיא צורה שכלית והיא עלת התנועה לפי מה שזכרנו' ונבאר מי' זו צורה שכלית היא
כי הצורה השכלית נחלקת לשני חלקים דבקה להיולי בלתי נבדלת לה ונבדלת להיולי'
נשאת בעצמותה ונא' כי הצורה השכלית אשר הבדילה הענינים קצתם מקצתם
והעמידה עצמותהם והחושיות הבדילה העצם והפריטו' ממה שאין גשמיית בן כמון
רוחניים והנפט המגדלת הבדילה הגשם והפריטו' ממה שאין בן גידול כמו הנקפאים
וזולתם' והחושיות הבדילה הגדל והפריטה בט' ובין מה שאין חיים לן כמו הצמחים והנפט
המדברת הבדילה החי ושמה ממנו מדבר מבאר ומבדיל ממה שאין ביאור ולא הבדלה
מבעלי חיים זולתן' ונבאר מי' זו צורה היא באלו הדבקות לעצמותם הנבדלות להיולי
ונחיל בהבדל הראשון אשר חלק העצם והוא הצורה הגשמיית' ונא' כי הצורה הגשמיית
גדרה אורך ורחב ועמק' והוא שיעור יכנס קצתו לקצתו' אלמ' תראה האורך אורך דבר אחד
והאורך אורך כי הוא בעל אורך כי אם לא יהיה בעל אורך לא יהיה אורך' כיון שהאורך
אורך דבר אחד' וכך העמק התעמקות' והרחב התרחבות' והעמק הרחב בעל היולי והרחב
והעמק והאורך לא ימצאו לא בהיולי' ומופת אחר והוא שגאור כל גשם אורך רחב עמוק
וכל אורך רחב עמוק גשם' אם כן אין אורך ואין רחב ואין עמק' לא בעל היולי' והאורך
והרחב והעמק לא ימצאו לא בעל היולי' בהכרח וזה מה שרצנו לבאר' ונא' גם כן
שהנפט המגדלת צורה אחרת נכנסת על זאת הצורה הראשונה כמו שנכנסה צורת
המוזן על צורת האדבר והוא שיעור הגשם הגדל והוא כח האוונני יצץ לגשם אוסיפה

בארכו ורחבו ושחקו שומרת מותו כי גשם אשר הוא מקבל ההפסד וההרבה באחד
 מן הזמנים ושמה החכמה האלהית הנפט הצומחת שומרת לגוף מחלטה מה שיחסר
 אשר ימא לעצמותה ואין לאבנם זה הכח כי הם גשמים קשים מקבלים ההפסד ולא התקון
 והושמה זאת הצומחת להשלמת הגוף ולהרם צורתו ושמידתו ואין פעלה לה תתפרד בה
 בעצמותה כי אם לא יהיה הפסד ולא הרבה לא תהיה האוה מפרנסת ואם לא היה גשם
 לא היה גדול כיון שכל גדל מתפרנס גשם וכל נפסד ניתק גשם ואם לא היה גשם לא
 תהיה נפט גדלה בהכרח אם כן העפס הגדלה בהכרח בלתי עבדלת מחומר וזה מה שרצנו
 לבאר ונאמר עוד שהחיות לא שלמות לגוף הבנם הגידול כמו שהכנס צורת החלוק
 על האזון והחיות גדלו התנועה והחוש וההשתק כי אנו לא שמוט גד החיות התנועה
 לא דבר אחר היה לפי זה כל מתנועה בכל הארץ חיות כמיין תנועה והיה נכנס הצומח
 בזה ובזולתו וכשאנו אומרים נשתק יצא הצומח מזה הגדר כיון שאין לו השתק ונכנס בו
 המיני כיון שהוא דבר נשתק וכן האויר גם כן וכשאמרנו מרגיש יצא ממנו כל דבר שא
 שהיה בעל חיים מעתיק ונאמר כל מתנועה מרגיש וכל מרגיש מתנועה ונאמר כן גם
 בהכנסה ובהשתק ונגלה עליהם לפי האמת בגשמים כי אם לא היה גשם לא היתה תנועה
 ולא השתק ואם לא תהיה תנועה התנועה וההשתק שהן מין לחיות לא יהיו לא בגשם
 בהכרח והחוש יחלק לתמישה חלקים חוש הראות וחוש השמיע וחוש הריח וחוש הטעם
 וחוש המטוש ואם לא היה גשם לא היה דבור ואין לא היה עין והוא כלי חושי לא היה ראות
 אם כן אין מציאות לבח הרואה לא בהיולי וכן השמישה אם לא היה קול לא היה טעמע
 והקול חיכוך הגשמים ואם לא היה גשם לא היה קול ואם לא היה הכלי המרגיש לקול והוא
 האזון לא היה חוש אם כן אין מציאות לבח המרגיש לא בהיולי והמורח גם כן גשם ואם לא
 גשם לא היה ריח וכן האוטעם והמטוש כי כל חס נקר ולו ויבט גשם וכל מרגיש גשם הנה
 התבאר שהנפש החיונית אין מציאות לה לא בהיולי כיון שאין פעלה לה תתפרד בה בעצמותה
 כי התנועה לחי אמנם היא לבקש האזון בהיותו נשתק ממקום אל מקום ובריחתו ממך
 שזיקתו ויהיה נשתק ממקום ההזק אל מקום המועלת כיון שלא יסבול עצמותו לעמוד במקום
 אחד כמו הצומח והראות לראות העצמים אשר יזיקו לו קודם שיגיע לו וינחם ומה שיהיה
 מועיל יכוין אליו והשמישה כמו כן יטעם בהם הקולעת ויורה בו על האישים הגופניים
 אשר לא יראם ראותו ויורה בו על מה שיורה מזיקו ועל מה שיהיה נאות לו מן הנאהב אצל
 ומה שיהיה שמירה לגופו והריחה לרעת הריחנים אשר יורוהו על מה שיפרנס אותו ויהיה טוב
 לו להעמיד גופו והטעם למען ידע בין מה שנאות לטבעו ובין מה שיכרח ממנו טבעו והמשוש
 להיותו נהר על הדברים המזיקים לו והחללים וייטמר בזה כי הוא אם לא היה ממש לא היה
 חולה ואם לא היה חולה לא נשלמה לו יצירה והנפש החיונית אין פעולה לה ולא הראות אלא
 בהיולי והוא מעשה הצורה העאורה להיולי והנפש החיונית שיער לגשם דק אנוני והנפש

תתפרד

גדלה

מעתיק

בחומר

תתפרד

וזהו חומר

שם

הצומחת שיעור לגטס ע"ב ארצ"י והגטס האוירי הרק מקום לגטס הגס ותלתה הנפט
 הנפט החיונת בגטס הרק אשר הוא הרוח המקקס ובתבועתה תהיה פועלת והגטס
 מתפעל ויצא לחוץ המטל אשר בטעל ובאויר והוא הרוח להמטל אשר בכח הנשקע
 בגוף ויהיה סובב הרק סביב הקטטה בתבועה ויהאור הגטס ותראה הצורה ויצא
 לחוץ ההמטל לען ויהיה ההמטל הנשקע אשר בגטס והיא הנפש הצומחת לגטס
 טסף בו להיות לו חוץ ושיעור ופוקיגא ותהינה הנפש והרוח מקום נשוא קונה מניע
 ותהיה הקפת הצומחת בתוך הגוף והחיונית מחוצה לו המאחדת לה הקנין והשמעט
 והאחרת לה היצירה והצמר ולולי התפשטות הפעמית לבראית ורבקותה יחד לא
 נשלמה צורת הגטס וכן ההמטל ההווה אשר בגרענה מהאילן כי צורת האילן
 נשקעת בה ולא תוכל אותה הגרענה להראות הצורה הגשמית ולא הצורה
 הפעמיית הנשקעת באותה הגרענה אא בעזרת הזמן והנהגת הזרע והרוח
 בלעז אספיקט ירחמך השם ית הוא תבלית הגטס ושלמותו והפסקתו ואין אחר
 הרוח גטס והבן זה ומדרגת הגטס עטרה האבן והעפר והטיט והמים והעשן
 והאיד והרוח והאויר והנטיבה והרוח בלעז אספיקט והנפש האחצבית תלויה
 ביותר קטטה והצומחת ביותר ממוצע והנפש החיונת ביותר רק אשר הוא הרוח והיא
 תבלית ההיוני ושלמותו והנפש החיונת מתרבת מבחוץ מקיפה בו והיא מקום לו
 כמט שהצומחת נשקעת בתוך הגטס והיא המטל לו והבן זה והראייה על שהצומחת
 לא תדע אא הגטס ולא תמצא אא בו מרוב צרכה לו כי הבעל חיים והצומח מפע
 היות בו שתי אן הנפשות אינם יכולים לעמוד בכל זמן זולת פרנסת הגשמים כי
 הם לא יודיעו אא הגטס לתאותם להשאר כי אין להם השארות אא בהשארותו
 והוא נגר נתך והוצרכה תאות ההשארות להחליף מה שנחסר כדי שלא יתך בהתוך
 הגטס ואן היה לה השארות זולתו לא היה משגיח בו אבל טס הבורא ית זה מדרגה
 וחכמה לשלמות הנפש המדברת ושלמותה בהיוני ומפע זה תהיה זאת הנפש דבקה
 לגוף משרת אותו ואמנם שתי אן הנפשות עם הנפש המדברת כמנו המלך בבית
 מלכותו עם עבדין העבדים יתקנו הבית ומנטבן למלך ויטגחון בשמירתו אין להם
 מדרגה אא זאת ולא תועלת והמלך יעמוד במוטב אחר הטלגון ותקונן ופיטונן
 ויתראה בו מטפט המלך ומצותו ואין למלך לראות בשמירת המנטב ולהשגיח בו
 ולכבדו אבל הוטס להעביר בו חוקותו ומצותיו וכן הנפש החיונת והנפש הצומחת
 אמנם הוטמן להשלמת הגטס ותיקונן ועמידתו והראות הנפש המדברת ענינה בו
 ומפע היות הנפש הצומחת נשקעת בגוף כמנו שאמרנו אינה יכולה לעמוד בלתי
 הפרנסה בגשמים וכן החיונית נשקעת ברוח שהוא חומר טלה אינה יכולה לעמוד
 בלתי הפרנסה בגשמים וכן החיונית נשקעת ברוח שהוא חומר טלה אינה יכולה

קטטה

הרמיון

בג"ה

הגטס

האחת

סדר

האמירה
או ציונה

להראות בו הקין

בגטס

לעמוד בלתי פשוט ומן המיד ומפני היות האישפרט אחרית מדרגת ההיולי והנפש החיונית

סוף

לקושה בו זמין למעלה מהכוח מדרגה לגשם ותהיה הנפש המדרגת למעלה מהחיונית
 במדרגה הנפשית והתבאר בהכרח שהיא אין לה היולי לא שהיא דבוקה בהיולי מבחוץ נמפני
 היותה דבוקה בגוף ניהלה בו במדרגה אחרונה והכן זה ובהיותה שלמה וסבה שכל גמור
 בפעל לא דבוקה בו מבפנים ולא מבחוץ כמו השכל ואינו ניהלה בו ואעפ"י שיפרד מאנו
 ולא ימצא גם כן לנפש הצומחת ולא לחיונית פעלה רהיה נפרדת בו חוץ מן הגשם ולא
 לה טבע חוץ מהגשמים וכך הצומחת והחיונית אין לה לא שאירת הגשם בתאוה
 ובהעקב לבקש המזון וכל אשר קרא הגשם אליו בעבורו בזמנו אשר יקראנו ימצאנו
 הנפש המדרגת הפך זה לה פעולות נבדלות רהיה נפרדת בהם מהגוף בחכמה בלעז
 אשר לא תמצא וידיעת עלות הענינים ולבקש הנעלמות ולהבדיל הספקות והענינים
 אשר סח מההמשל ולהראות הענינים הדקים ואין לו מצד הגוף ולא לבעליה תועלת
 ולא חזק ונמצא הנפש המדרגת בעת השיטה אינה צריכה להיולי ותשוב מעשה
 הגוף ותתפרד בעצמה ותגיד בזה טורח הענינים מוטכלים בלתי מורגשים מופשטים
 מההיולי והגשמות מתבוננות למעלה מזה סוף והורגו זה על שאר דרגת למעלה מההיולי
 וההגשמה ואט היתה נשקעת לא היתה מוצא בעצמה צורה אין היולי לה כמו שלא
 תמצא נפשות הבהמות שהם אינם משכילות הענינים הרוחניים ולא ישיגו ואין
 להם השארות בעצמותם במשלים אבל תהינה נפשות הבהמות סכלות מפני היותן
 נשקעות בהיולי ופשוטם וצרכם לגשם ולעבדו וחשיבותו והשכל לא יוכל
 שום דבר בחיולו כיון שאין היולי לו ימצאנו וייטיב לו לראות הענינים והוא מוסר
 מהגשם בלתי מתפשט בו אורו מקיף במה שתחתיו בנפשות ובגופות וזולת זה
 ועוד שהנפש המדרגת תחת השכל בידיעה כי שהיא תחתו במדרגה והיא עדיקת
 עם ההיולי והיא מקום לו והוא הרוח והחיונית נשקעת בו כלוא בגשם שחלמה
 ונטבע בה כהטביע הצורה בפורמא והצומחת חסובה אין ידיעה לה כי הגשם
 אשר היא בו גם ועב וקטה מאד רחוק מהדקות והאור ולנפש המדרגות טבעה
 רהיה נפרדת מן מהגשם ותנגדהו בפעולתו כי הגשם והנפש החיונית והנפש
 צומחת קוראים אל גלגל אחד כהאור מהאורות הגשם כמו האשלה והטהורה
 ותשמיט המטה והשחוק וזולת זה מן האורות הגופניות הבהמיות שהם מטבע
 והנפש הצומחת ומצא הנפש המדרגת המגע מזה ותאחרנו ותטלט על התאוה
 ותהפכה ותמחה ואם היא רוצה תצטרף ותסוף בה ואם רוצה תבטלה ויש
 לה ההבחרה בזה ואין לנפש הצומחת ולא לחיונית זה היכולת כי טעמה לא
 יקדימו שום דבר ולא יאחרוהו ויורה זה על טבע הנפש המדרגת יוצאת מטבעה
 מרוגים ועליון חלק עליה והטופט על הדבר הוא יותר מעולה מאנו יותר עליון

שהוא נפרד

ברצונו

בחסדו

ולפניו

יסכל

לחשוב

הנפש

היא

להבדיל

ודבר

בהמשל

שחוק

עיה

Solia quatuor

ונמצא בנפשות הגדולות מי שנצח האותו על שכלו ושמעו טופט עליו וזה לצורה
לבוארת והעלה בזה כי מפני היות הנפש השכלית נשקעת בגוף מוקפת בו מעטון
העליונים עד משפך שבטפלים מקום התאווה ועולמה ומקום החטך ומנוחתה והיתה
הנפש הגדולה מנוטה מזה ונפסקת מעולמה ויורה על קצת חלקיה מחליי התאווה
מקרה ממקריה ולולי כח עצמותה ומה שהמטיף הבורא יתלט מן הפעלה והטמיה
כמעט שאברה ורמיה אחרת על שהנפש הגדולה יוצאת מן ההיולי שאטנ נמצא
הגוף יגדל ויכלה אל תכלית אחד ואחר כך ירד ויתך ונמצא הנפש הצומחת תסיף
והתחזק בתחילת גדול הגשם ואחר כך יחלט כחה עד שהמחה בהמחות הגוף וכן
תעשה הנפש החיונית שנה ואט מוצאים הנפש הגדולה בפועל הפך זה כשהשכל
בחכמות ובדיעה ובאמת ורקבל מוסרים טובים ואעשים מרוצים לפניו בגידול
ובתוספת והקנה אורה וכח ובהירות והטיף דקות דקות העניינים והטיף לדעת
הנפשות וכל שכן בקדוקי השכל והבדילה העניינים ופעלה בין הספקות ותסוב
עליהן ואט רואים הגוף והכח החיונית מאט ושתהיה אחריתה עד המחלות והנפש
הגדולה הפך זה כי כל אשר יחסר הגשם היא תהיה שלמה ותרחב והותרה
המסך ממנה מפני חסרון הגוף ושכלותו והנפש החיונית והצומחת שתי קצוות
בחסרון ובעילוי יודעת מזה כולן שהעולם שני עולמות פשוט ורוחני אוריי
ושכליי נח למעלה מהתנועה והזמן והוא עלת התנועה והזמן בעל צורות
שכליות וענייני חכמה רוחניים פשוטים ישאם בעצמותו וזה העולם מאט הנפש
הגדולה ועלם גשמי אפליחי מתנועה טפל תחת התנועה והזמן והכלייר
בעל צורות גשמיות היולאנית מורכבות ישאם בעצמן ואמאן גופותיכנ החיים
והשלמת הפשוט במורכב והאחד זה העולם והשני העולם הפא והיותו הפקר
המורכב על עצמו לא התקיים ולא נשתמר כלל מן ולא נעבר ולא נפסד והיה
נפסד בלא זמן והיתה טאה צורתו ובטלה תנועתו ואבד סדרו יתברך המטיף
להם כלם אשר קטה הדק בקטה וחובר הכבד בטלן שהעולם היה מתאחד וקטור
ועראה מן הסדר כן הבורא יתעלה ויתברך יפעל מה שירצה:
תס ונאלם המאמר במהות הנפש לאבונצר א פראבי תהלה ושבח
לא לעד ונצח אמן: c

המשכלת
וגזרת

זרה ביה

חופ

למחשבת

והתורה

בירידה ובעליה

חמירות

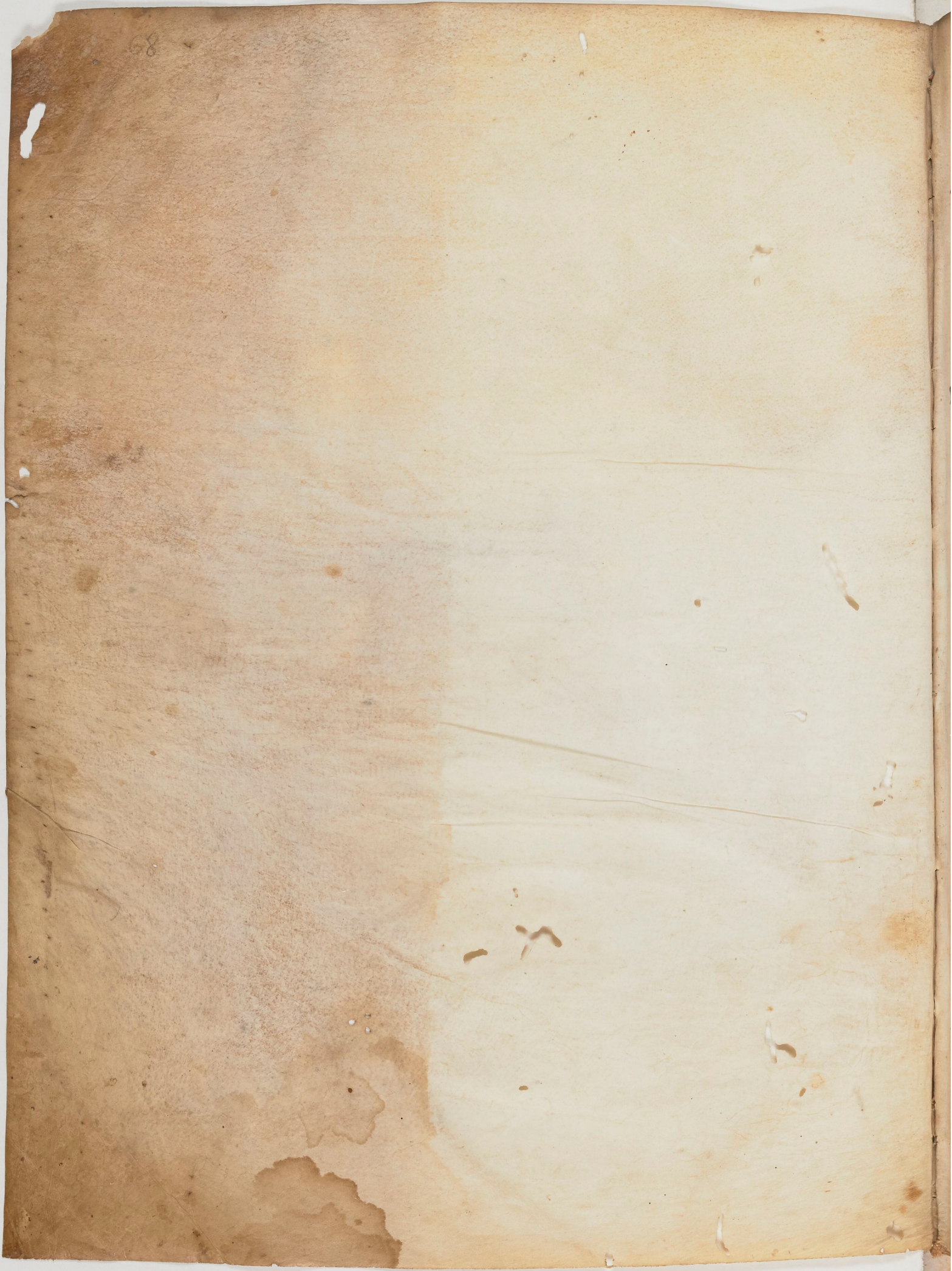
ראשון

בגם

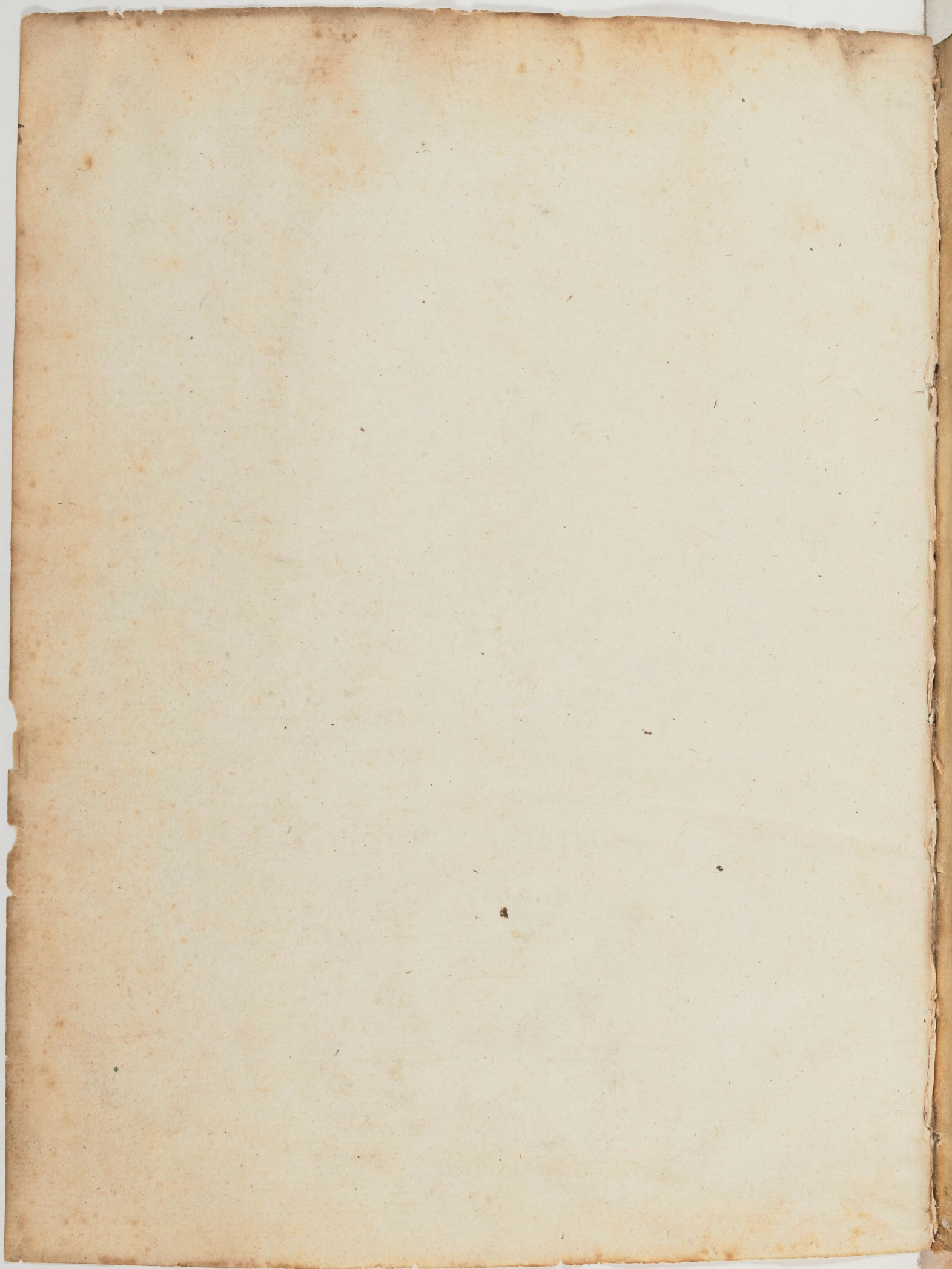

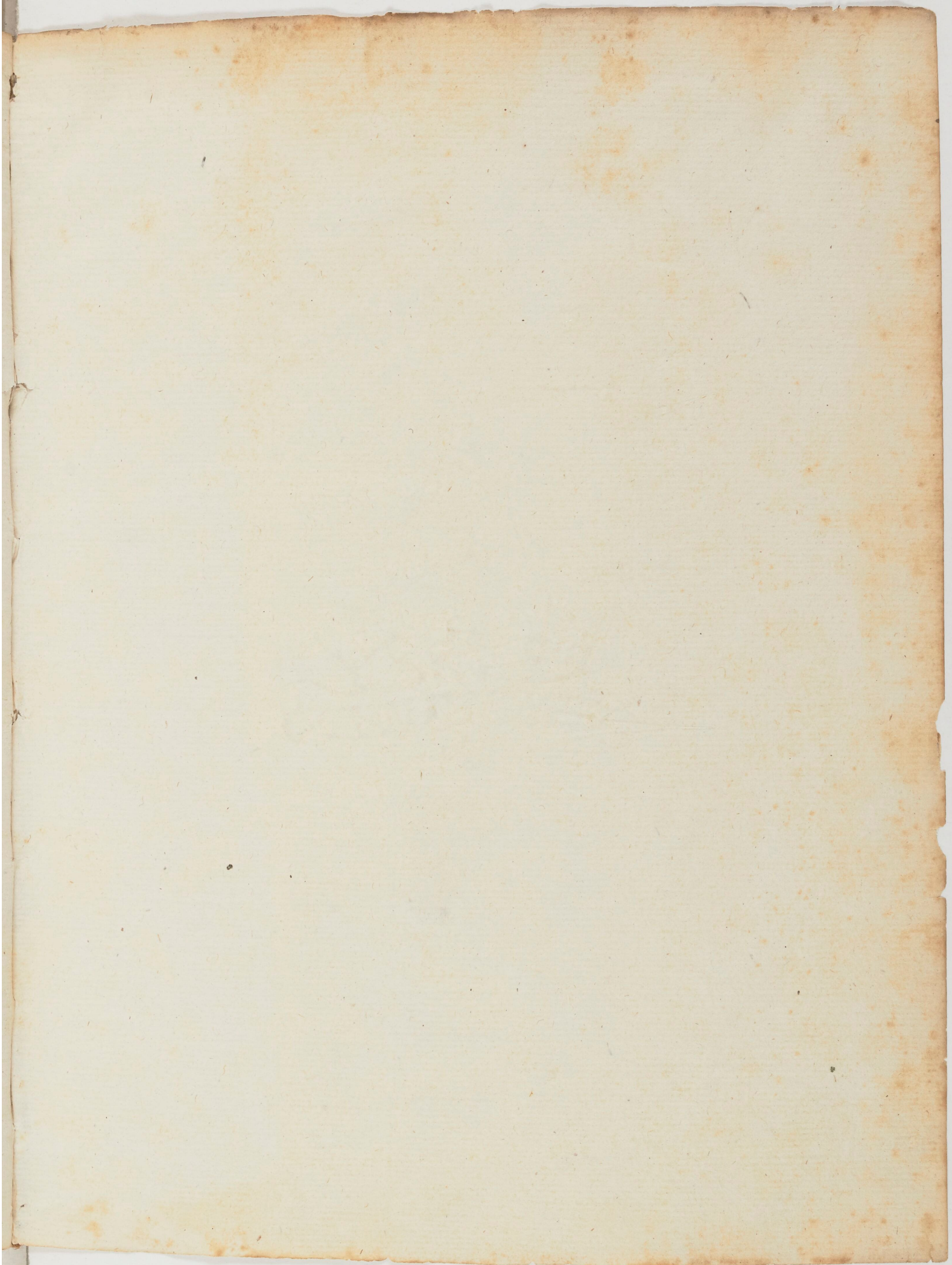
Handwritten notes in Hebrew script, including the number 153.

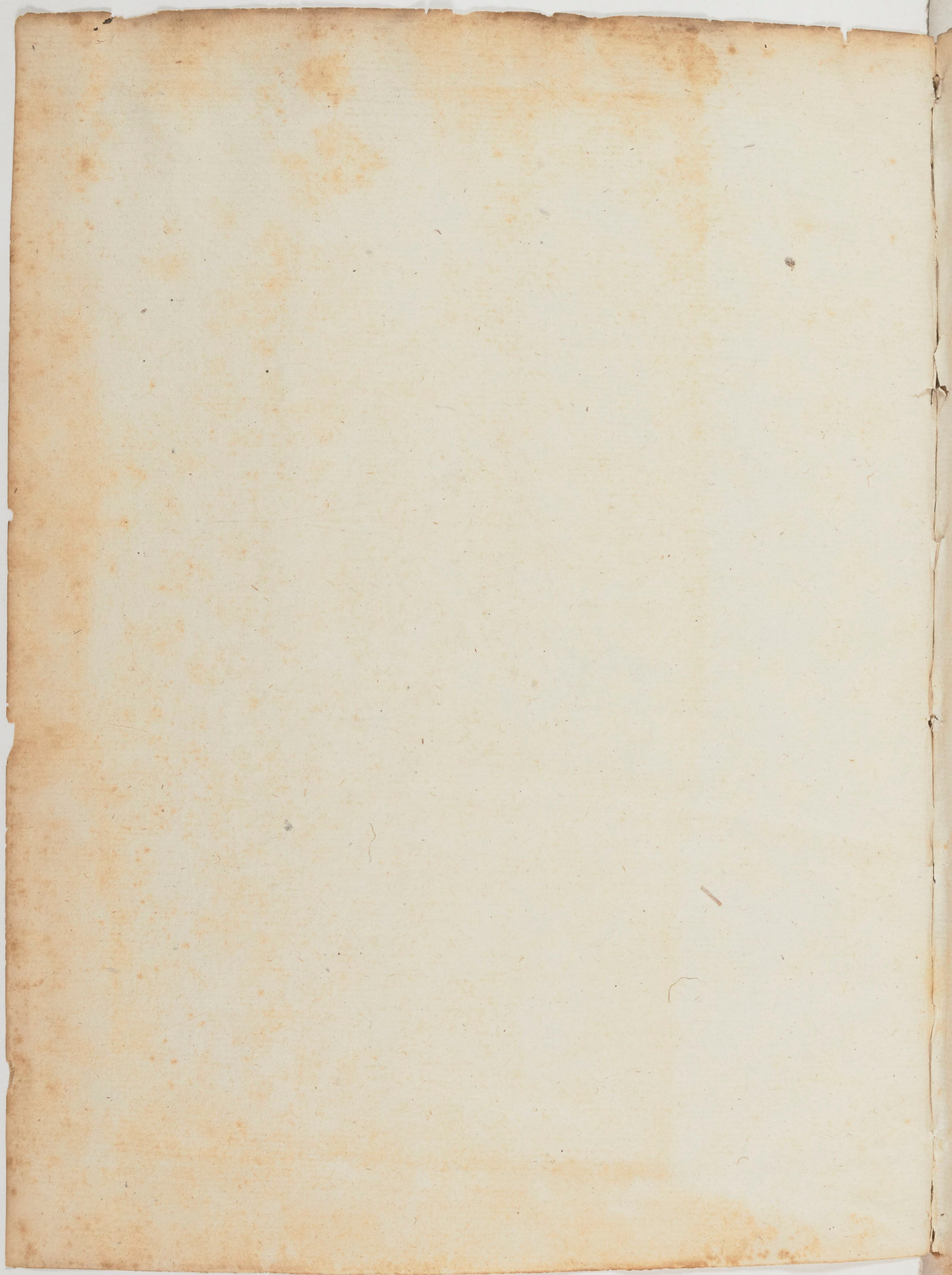
Handwritten notes in Hebrew script at the bottom of the page.

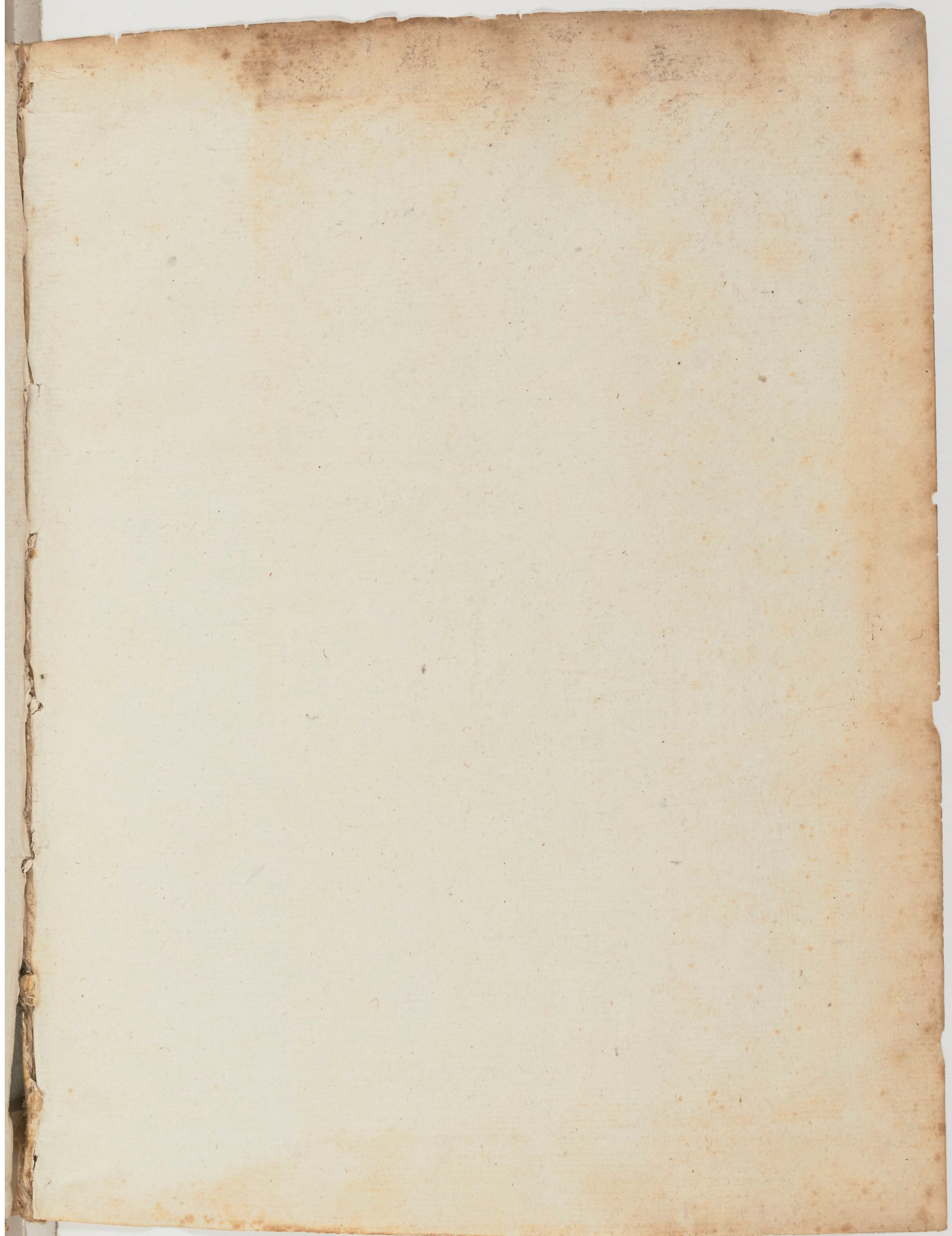

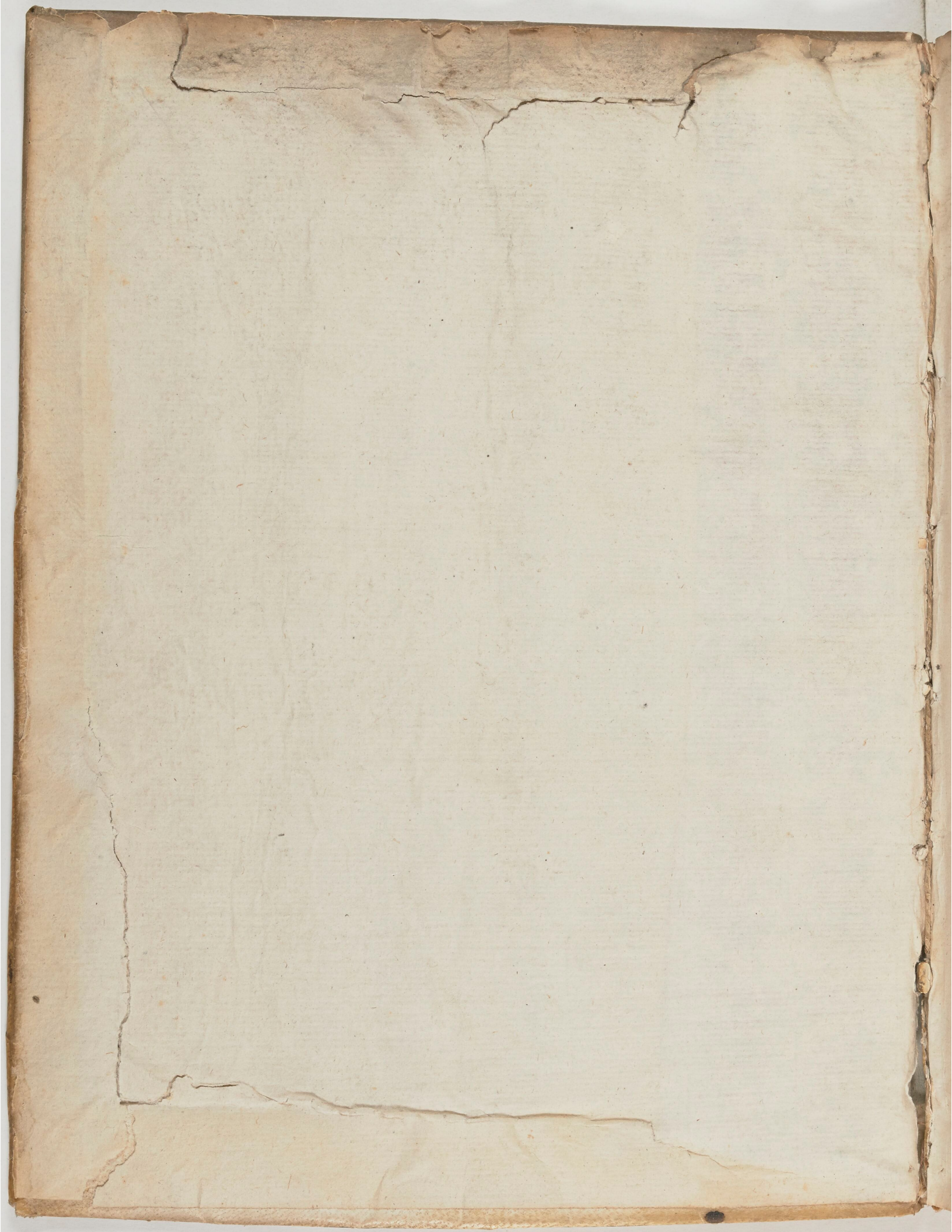

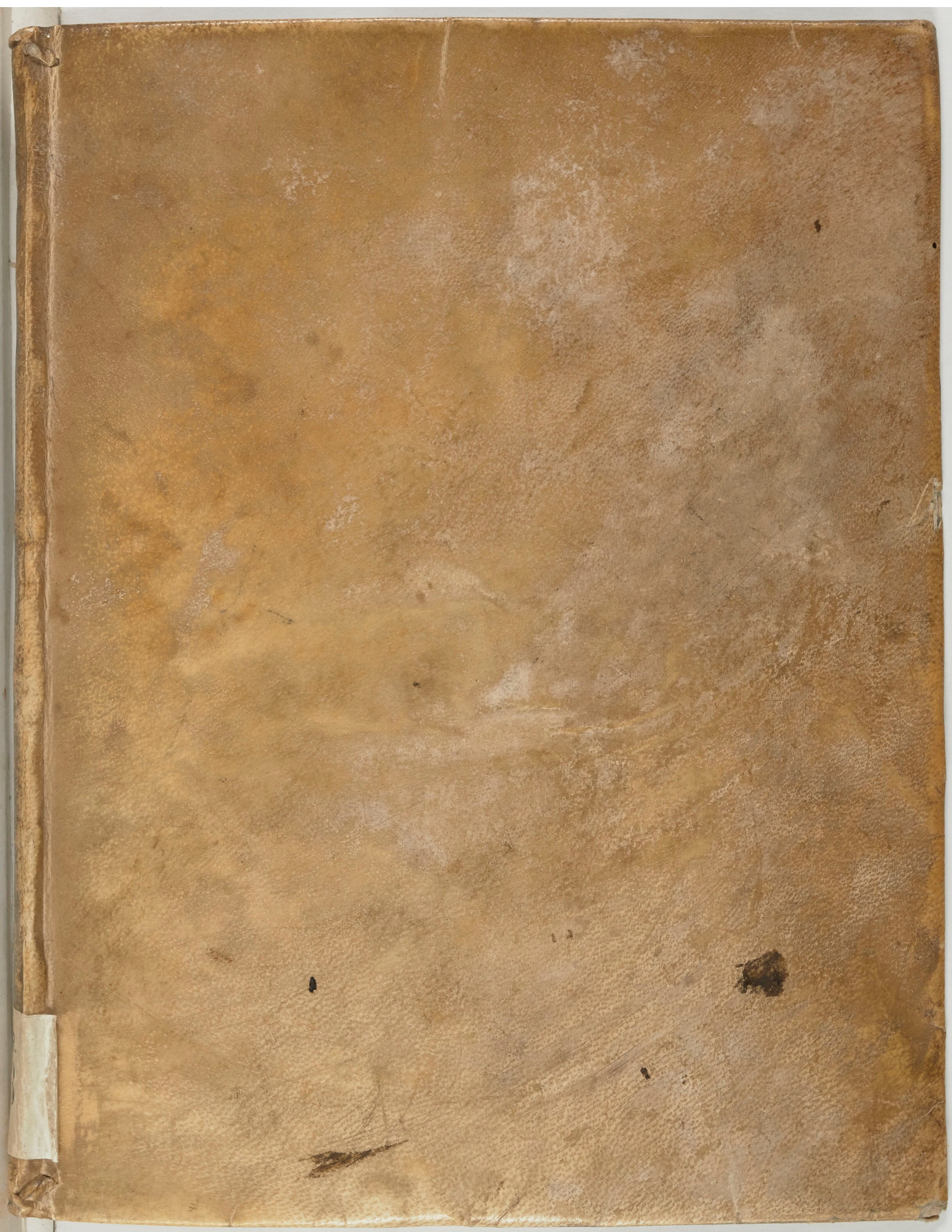

HEBR.

763

